ഗദ്യാവലി



Selections from Malayalam Prose

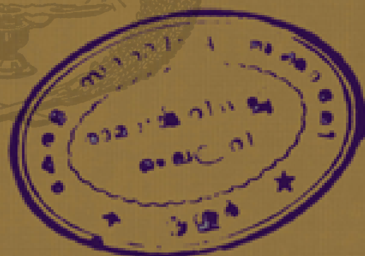
BY

T. S. BASKER.



ഗദ്യാവലി





തൃശ്ശിവപേരൂർ

വി. സുന്ദരയ്യർ ആൻറ് സൺസ്സ്

'വിദ്യാവിനോദിനി' അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

1094

[Price 10 Annas

Selections from Malayalam Prose

BY

T. S. BASKER.

ഗദ്യാവലി



ഇസ്റ്റിവപേത്രർ

വി. സുന്ദരയ്യർ ആന്റ് സൺസ്

'വിദ്യാവിനോദിനി' അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

1094

[Price 10 Annas

അനുക്രമണിക

ഗദ്യാവലി

---

൧. സത്യം.

—:o:—

സത്യമെന്നു പറയുന്നത് ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. ഒരുവൻ എത്ര തന്നെ വിദ്യയും ധനവും മാന്യതയും ഉള്ളവനായിരുന്നാലും സത്യം എന്നൊരുഗുണം അവന് ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവനെ ജീവനില്ലാത്ത ശരീരംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മർത്ത്യന്മാർക്കു സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നുപോരാഞ്ഞാൽ മിത്ഥ്യതന്നെയതൊക്കയും"

ദുഷ്കൃതങ്ങളെ സാധാരണയായി ഓരോമാതിരി സത്യലംഘനങ്ങളായിട്ടാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. മോഷണം, വ്യഭിചാരം, മുതലായ പാതകങ്ങളുടെ ആസ്പദം സ്വരൂപത്തിൽ അസത്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ സത്യമാണെന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടത്. "സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ" എന്നും 'സത്യേന ലോകംജയതി' എന്നും മററും വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതാകുന്നു. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാകുന്നു എന്നാണല്ലോ എല്ലാമതങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഐഹികമായും, പാരത്രികമായുമുള്ള അഭ്യുദയത്തിന് പ്രത്യേകമായി വേണ്ടത് സത്യമാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുന്നു. 'ബ്രഹ്മവിദ്യധരാൻ ലോകാൻ ഗമിതെ' പരമേശ്വരാ എന്നുണ്ടല്ലോ.

സത്യത്തെ യഥാർത്ഥമെന്നും പരമാർത്ഥമെന്നും രണ്ടുവിധമായി വിഭാഗിക്കാം. ഒന്ന് വക്താവിന്റെ ജ്ഞാനത്തേയും മ

റേറതു കാൎയ്യത്തെയുമാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. (ഒരുവൻ ഒരു കാൎയ്യത്തിന്റെ സത്യസ്ഥിതി അറിഞ്ഞ് അതിനെ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നത് പരമാൎത്ഥമാണ്.) (കാൎയ്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയാതെ താൻ ഗ്രഹിച്ചതു നേരെന്നു വിശ്വസിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നത് യഥാൎത്ഥമാണ്.) എന്നാൽ എല്ലാവരും കാൎയ്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയുന്നതിന് ഉത്സാഹിക്കുകയും, അറിഞ്ഞതുപോലെ പറകയും ഒരുപോലെ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഒരൎത്ഥം സത്യവും മറേറതു് അസത്യവുമായ ദ്വയാൎത്ഥവാക്യങ്ങളെ ചിലർ പ്രയോഗിക്കയും, തങ്ങൾ ചെയ്തതു് വളരെ മിടുക്കായി എന്നു് വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകകൊണ്ടു അതിനെ അസത്യവാദത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഗണിക്കേണ്ടതു്. രണ്ടു മുറിയുള്ള പത്തായത്തിൽ ഒരുവൻ നെല്ലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറെറാരുവൻ അതിൽ ഒരു നെല്ലിന്റെ മുറിയിട്ടു "ഇരുമുറി പത്തായത്തിൽ ഒരു മുറി നെല്ല് എന്റേതാണെന്നു് വാദിക്കുന്നതു് അസത്യവാദമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? സത്യമായ അൎത്ഥമാണ് താൻ വിചാരിച്ചതെന്നു് അവൻ പറയുന്നതായാലും അവന്റെ ഉദ്ദേശം ശ്രോതാവ് അസത്യാൎത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കണമെന്നാകകൊണ്ട് അവനെ തീരെ അസത്യവാനെന്നുതന്നെ പറയണം. നേരമ്പോക്കിനും ചമൽക്കാരത്തിനും വേണ്ടി ദ്വയാൎത്ഥം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകുമ്പോഴാണ് അതു കുററകരമായിത്തീരുന്നത്"

ഏതുസംഗതിയിലെങ്കിലും അസത്യം പറയുന്നതു സാധുവാകുമോ എന്ന വാദത്തിൽ കുറെ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു സംഗതിയിലും തന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുപോലും അതു് ശരിയല്ലെന്നാകുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ധൎമ്മപുത്രൻ, മുതലായവരുടെ കഥകൊണ്ടും, മററും പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിൽ.

"കളിയിൽ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കും ഗോബ്രാഹ്മണഹിതത്തിനും
വേളിക്കും വൃത്തിരക്ഷയ്ക്കും പൊളിനിന്ദിതമല്ലെടൊ"

എന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത് എല്ലാവരും അനുസരിക്കേണ്ടതായ ഒരു പ്രമാണമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം നടപ്പായാൽ നാട്ടു മുഴുവൻ കീഴ്മേൽ മറിയുവാൻ വേറെ ഒന്നും വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതുകാൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി പൊളിപറഞ്ഞാലും ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പോൾ അസത്യവാദം ഒരു സംഗതിയിലും നിന്ദിതമല്ലെന്ന് വന്നുകൂടുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുതലായ വെള്ളക്കാർ നമ്മളേക്കാൾ വളരെ സത്യസന്ധന്മാരാണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ള ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ വക ചില പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലെ ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയുടെ പ്രധാനകാരണം.

ഇതുകൊണ്ട് അസത്യവാദം നാമാവശേഷമായി ഭവിക്കുകയും, സത്യവാദം നാട്ടിലെല്ലാം പ്രബലമായ്വരികയും ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ച് വളൎത്തേണ്ടതാകുന്നു.

"ബാലനായിരുന്നകാലമെ
ചേലെഴുന്നവഴിയെനടത്തുകിൽ
കാലഭേദഗതിയാളുമായവൻ
കാലുതെററിയടിയൊന്നുവച്ചിടാ"

—❦:0:❦—

൨. സുശീലം

—:0:—

മനുഷ്യൎക്ക് വിദ്യയും ബുദ്ധിയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവർ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന മഹത്തായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുകളെക്കാ

ഠം വലുതായ ഒരു ഗുണം മനുഷ്യൎക്ക് സിദ്ധിക്കാവുന്നതായിട്ടുണ്ട്. അതിനു പേർ സുശീലമെന്നാകുന്നു.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഉള്ളവർ സ്വയമേവ സുശീലന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്ന് ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ധാരാളമുള്ള ചിലർ ദുസ്സ്വഭാവികളായും ഈ വക ഗുണങ്ങളില്ലാത്ത ചിലർ സുശീലന്മാരായും തീൎന്നുകാണുന്നതുകൊണ്ട് സുശീലം വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പ്രായേണ സ്വഭവനത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു. ഒരു കുട്ടി പ്രത്യേകമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതു് തന്റെ സ്വഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടികളെയാകുന്നു എന്നുള്ളത് നമ്മൾ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായ സംഗതിയാകുന്നു. സ്വഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടി നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും കുട്ടി ആയതിനെ പിന്തുടരുകയും അതിൻപ്രകാരം നടപ്പാൻ താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം നല്ലതോ ചീത്തയോ ആക്കിത്തീൎക്കുന്നത് പ്രത്യേകമായി അവന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവർ തന്നെയാണെന്നു തെളിയുന്നു. "ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ളശീലം മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ളകാലം" എന്നുണ്ടല്ലോ.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയുമുള്ളവൎക്ക് സുശീലം എന്ന പ്രത്യേക ഗുണം ഇല്ലാതെ പോയാൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാനൊ അവൎക്ക് കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ അനുഭവസിദ്ധമാക്കിത്തീൎത്ത് അവരുടെ മനസ്സിനെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് നയിപ്പാനൊ സാധിക്കുന്നതല്ല.

"ദുൎജ്ജനഃപരിഹൎത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സൎപ്പഃ കിമസൌനഭയങ്കരഃ"

വിദ്യയുള്ളവനെ വിദ്വാനെന്നും, ബുദ്ധിയുള്ളവനെ ബുദ്ധിമാനെന്നും ആണ് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി വിളിച്ചുവരുന്നത്. എന്നാൽ അവരെ ആരും മഹാന്മാരെന്നോ, മഹാത്മാക്കളെന്നോ, ഉത്തമന്മാരെന്നോ വിളിക്കാറില്ല. ആ സം

ങ്ങൾ സുശീലന്മാൎക്ക് മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു സുശീലം വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെന്നും എല്ലാവൎക്കും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിദ്യയും ബുദ്ധിയും നിസ്സാരമോ അനാവശ്യമോ എന്ന് ഞങ്ങൾ ലവലേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണങ്ങളുള്ളവരെല്ലാവരും പ്രത്യേകമായി സുശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് മാത്രമേ ഞങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നുള്ളു. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഇല്ലാത്ത ദുസ്സ്വഭാവികളെക്കാൾ അധികം ഈ ഗുണങ്ങളുള്ള ദുസ്സ്വഭാവികൾ ജനസമുദായക്ഷേമത്തിന് ഹാനിയെ ചെയ്യുമെന്നത് നിരാക്ഷേപമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

"ശാസ്ത്രംഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമതിയല്ല
ശാസ്ത്രോക്തമാചരിക്കാതെ ഫലംവരാ"

എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരുവൻ താൻ വായിച്ചോ കേട്ടോ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിധികളെ ആചരിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വിധികളെ അറികമാത്രം ചെയ്തു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവന് യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. "ശീലംപ്രധാനം, നകുലംപ്രധാനം" എന്ന വചനം വളരെ യഥാൎത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. മനുഷ്യൻ സാധാരണയായി സ്നേഹിക്കുന്നതും, ബഹുമാനിക്കുന്നതും, വിശ്വസിക്കുന്നതും, അനുസരിക്കുന്നതും സുശീലന്മാരെയാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുമെന്ന് നിശ്ചയംതന്നെ. സൂൎയ്യന്റെ രശ്മി ചന്ദ്രനിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട ചന്ദ്രൻ നമുക്ക് വെളിച്ചം തരുംപോലെ ശാസ്ത്രവചനകിരണങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് അവരെല്ലാവരും സുശീലമാകുന്ന ഗുണത്തെ ലോകത്തിലെല്ലാം വ്യാപരിക്കേണ്ടതാണ്.)

"സത്സംഗാൽഭവതിഹിസാധുതാഖലാനാം
സാധൂനാംനഹിഖലസംഗമാൽഖലത്വം
ആമോദംകുസുമഭവംമൃദേവധത്തേ
മൃൽഗന്ധംനഹികുസുമാനിധാരയന്തി"

——:o:——

൩. പ്രയത്നം.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളെടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നും നദീതീരത്തിൽ താമസിക്കുന്നവൎക്ക് വെള്ളം ധനമാണെന്ന് വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നും അതിനെ ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളം ധനമാണെന്നും ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട പ്രയത്നം ധനോല്പാദനത്തിന്ന് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ധനമെന്ന് പറയാവുന്ന എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അനേകജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നംകൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലെന്ന് കുറച്ചാലോചിച്ചാൽ നമുക്ക് അറിയാം. അരി പാകംചെയ്യു, നെല്ലുകുത്തുക, കൊയിത്തു, മെതി, മുതലായതു കഴിക്കുക, ഉഴുക, വളമിടുക, വിതയ്ക്കുക, ഉഴുന്നതിന്നും മറ്റുമുള്ള ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുക, കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്ന് നെല്ല് വണ്ടിയിലൊ മറ്റൊ കൊണ്ടുപോകുക, ആ വണ്ടിയും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുക—ഇങ്ങിനെ അനേകപ്രവൃത്തികൾ അനേകജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമാകുന്നു നാമുണ്ണുന്ന ചോറ്. ഇതുപോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് മനുഷ്യപ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്.

ഈ പ്രയത്നം സഫലമെന്നും നിഷ്ഫലമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. സഫലപ്രയത്നത്തിന്ന് ധനോൽപാദകമായി പ്രയത്നമെന്നൎത്ഥമാകുന്നു. നിഷ്ഫലപ്രയത്നമെന്നുവച്ചാൽ അനാവശ്യമൊ നിഷ്പ്രയോജനമൊ ആയ പ്രയത്നമെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അൎത്ഥമില്ല. ഒരുപ്രകാരത്തിലും രാജ്യത്തെ ധനത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാത്ത പ്രയത്നമെന്നെ അൎത്ഥമുള്ളൂ. കൃഷിക്കാർ, നെയിത്തുകാർ, കച്ചവടക്കാർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം സഫലപ്രയത്നത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ്. യാചകത്തിന്ന് നടക്കുന്നവരുടെയും മറ്റും പ്രയത്നം തീരെ നിഷ്ഫലമാണ്. സംഗീതക്കാർ, ചിത്രമെഴുത്തുകാർ, മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം

അനാവശ്യമൊ നിഷ്പ്രയോജനമൊ അല്ലെങ്കിലും ധനോൽപാദനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ഫലപ്രയത്നമാണ്. വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവർ, രാജ്യഭരണം ചെയ്യുന്നവർ, മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം ൟ രണ്ടുകൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഭേദപ്പെട്ടതാണ്. അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ തല്ക്കാലഫലം ധനോൽപാദനമല്ലെങ്കിലും ഉത്തരകാലഫലമായിട്ട് അതും വരുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് വേലചെയ്യുന്നവൎക്ക് പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതാകയാൽ അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന് ധനോൽപാദകശക്തി അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രയത്നം തല്ക്കാലഫലമുള്ളതല്ലെങ്കിലും നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതുമല്ല. ഇങ്ങിനെതന്നെയാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും മററും പ്രയത്നത്തിന്റെയും ഫലം.

ഇതുപോലെതന്നെ, ധനവ്യയത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിലും ഒരു വിഭേദമുണ്ട്. സഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏൎപ്പെടുന്നവർ അങ്ങിനെ ഏൎപ്പെടുന്നകാലം ഉപജീവനത്തിനായി ചിലവുചെയ്യുന്നത് സഫലവ്യയവും അവർ മററുകാലങ്ങളിലും മററാവശ്യങ്ങൾക്കും ചെയ്യുന്ന ചിലവും, നിഷ്ഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏൎപ്പെടുകയൊ, ഒരു പ്രയത്നവുംകൂടാതെ ഇരിക്കയൊ ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാകാലങ്ങളിലും ചെയ്യുന്ന ചിലവും നിഷ്ഫലവ്യയവുമാകുന്നു. ധനോൽപാദനത്തിന് ഒരുവിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത സകല ചിലവും ൟ കൂട്ടത്തിലാണ്. ൟ നിഷ്ഫലവ്യയത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനപുഷ്ടിയുടേയും അവസ്ഥ. ഇത് വൎദ്ധിക്കുന്തോറും രാജ്യത്തു ക്രമേണ ദാരിദ്ര്യവും വൎദ്ധിക്കും. ൟ ന്യായപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഊട്ടുകളിലും സത്രങ്ങളിലും മററും അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതും പ്രയത്നം ചെയ്യുവാൻ ശേഷിയുള്ളവൎക്ക് മററുപ്രകാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതും ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ ഐശ്വൎയ്യാഭ്യുദയത്തിന് ഹാനികരമാണെന്ന് നിസ്സംശയമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ൟ അസ്ഥാനധൎമ്മമാകുന്ന നമ്മുടെ രാ

ജ്യത്തുദാരിദ്ര്യം വദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്ന് ഒരു പ്രധാനഹേതു എന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഒരു ധൎമ്മം കാരണമായിട്ട് വേലചെയ്യാതെ കാലം കഴിക്കുന്നവരുടേയും വേലചെയ്യുന്നവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന് വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം വേലചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണല്ലൊ. ഇപ്പോൾ വേലചെയ്യാതെ മററുള്ളവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ച് കാലം കഴിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന് പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ രാജ്യത്ത് ധനോൽപാദനം ഇപ്പോളത്തേക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമല്ലെ?

ഭൂമിയുടേതുപോലെതന്നെ പ്രയത്നത്തിന്റേയും ധനോല്പാദകശക്തിയെ വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പലമാൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇതിലൊന്നാകുന്നു. എല്ലാവേലകൾക്കും ഓരോമാതിരിയിലുള്ള ആയുധങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. ആ ആയുധങ്ങളുടെ ഗുണംപോലെ വേലകൾക്ക് ഗുണവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പത്താളുകൾക്ക് നൂറാളുകളുടെ പണി അതിവേഗത്തോടും പ്രയാസംകൂടാതെയും ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതിനു പുറമേ എത്ര ജനങ്ങൾ കൂടിയാലും അസാദ്ധ്യമായ വേലകൂടി ചെയ്യുന്നതിന് സാധിക്കുന്നതാണ്. അനേകജനങ്ങളേയും അനവധി സാമാനങ്ങളേയും ഒന്നായി ഒരു മണിക്കൂറിൽ നാല്പതുനാഴികവീതം ദൂരദേശങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന് ആവിയുടെ സഹായം കൂടാതെ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുമാത്രം അസാദ്ധ്യമാണല്ലൊ.

പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിപുണതകൊണ്ടും സദ്വൃത്തികൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും പ്രയത്നത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തി വദ്ധിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി എല്ലാവേലകൾക്കും ചില വേലകൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല വാസനയും അഭ്യാസവും പഴക്കവും കൂടാതെ നിപുണത ഉണ്ടാകു

ന്നതല്ല. അങ്ങിനെ നിപുണനായവൻെറ വേലക്കു് മററുള്ളവരുടെ വേലയെക്കാറ് വേഗവും വിലയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു് ഒരനുഭവമല്ലെ. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നേതും തലമുടിനാരുപോലെ സൂക്ഷ്മവുമായ ഇരുമ്പു് തന്തികകറം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും കരകൌശലവും ആവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആയതരം ഒരു റാത്തൽ തന്തിക്കു നാലായിരം റാത്തൽ ഇരുമ്പിനും ആറു റാത്തൽ സ്വൎണ്ണത്തിനും വില ശരിയാണു്. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു് വേലക്കാരുടെ നിപുണത ധനോല്പാദനത്തിന്നു് എത്രതന്നെ ആവശ്യമാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് വേലക്കാരുടെ സദ്വൃത്തിയുടേയും വിശ്വാസയോഗ്യതയുടേയും ഫലം. മദ്യപാനം മുതലായ ദുർവൃത്തികറംകൊണ്ടു് പ്രയത്നത്തിന്നു് ദോഷവും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൎക്കു് ശക്തിക്ഷയവും മററും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. വേലക്കാർ, വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരാണെങ്കിൽ അവരെക്കൊണ്ടു് ക്രമമായി പണിചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ആളുകളെ ആക്കുകയൊ അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദ്രവ്യയമോ വേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഈ വക ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്നു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചാരം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു.

പ്രയത്നത്തിൻെറ ധനോല്പാദകശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു് പ്രയത്നവിഭജനമാകുന്നു. ഒരു പണി മുഴുവൻ ഒരാറംതന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്നുപകരം അതിനെ പല ഭാഗമാക്കിത്തിരിച്ചു് ഓരോഭാഗം പണിക്കാരോരുത്തർ കഴിച്ചാൽ പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണു്. ഒരു പുര പണിയുന്നതിൽ കല്പണി, മരപ്പണി, കുലിപ്പണി മുതലായതു് ഓരോ വേലക്കാർ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആ പണികളെല്ലാം എല്ലാവരുംകൂടി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാറം പണിക്കു് അധികം രസികത്വവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. പ്രയത്നവിഭജനം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങറം മുഴുവൻ നമ്മറം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അതു് ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററുള്ളതുപോലെതന്നെ ഇവിടെ

നടപ്പില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു ഊശിയുണ്ടാകുന്നത് പതിനെട്ടാളുകൾ കൂടിയാണ്; ഇരുമ്പുകമ്പി ഉണ്ടാക്കുക, അത് ഊശിക്ക് പാകത്തിൽ മുറിക്കുക, ഉലയ്ക്കുക, തല ഉലമിനുക്കുക, മൂർച്ചയുണ്ടാക്കുക മുതലായ ഓരോ വേലകൾ ഓരോരുത്തരാണ് ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അതാതുഭാഗം വേലയ്ക്കും അതാതാളുകൾക്ക് അസാമാന്യമായ കൈവേഗവും നിപുണതയും ഉണ്ടാകുന്നു. യന്ത്രംകൊണ്ട് സ്റ്റീൽപേന ഉണ്ടാക്കുന്നിടത്ത് പേന ഓരോന്നായി എടുത്ത് പാത്രങ്ങളിലാക്കുക മാത്രമാകുന്നു ചിലരുടെ പണി. അവർ അത് ചെയ്യുന്നതുകണ്ടാൽ അത്യാശ്ചര്യം തോന്നുമത്രേ. നോക്കിനില്ക്കുന്നവരുടെ കണ്ണിനുപോലും അവരുടെ കയ്യുടെ വേഗം അനുകരിക്കാൻ പ്രയാസമാണുപോൽ. പ്രയത്ന വിഭജനംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലെ അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറവാനുണ്ട്. എന്നാൽ കുറെ ആലോചിച്ചാൽ വായനക്കാർക്ക് പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഓർമ്മവരുന്നതാകയാൽ ഇത്ര പറയുന്നുള്ളൂ.

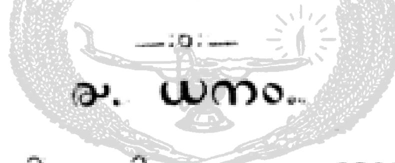
പ്രയത്നവിഭജനംകൊണ്ട് പ്രധാനമായി നാലുകൂട്ടം ഗുണം ഉണ്ടെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഒന്നാമത് വേലക്കാർക്ക് അവരുടെ പണിക്ക് നിപുണതയും കൈവേഗവും വർദ്ധിക്കും. രണ്ടാമത് കാലവ്യയം വളരെ കുറയും, മൂന്നാമത് അവരവരുടെ വാസനയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ചേർച്ചയായ പണിയിൽ വേലക്കാർക്ക് പ്രവേശിക്കാം. നാലാമത് പണിക്ക് അദ്ധ്വാനം കുറയ്ക്കുന്നതിന് വേണ്ട യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമുണ്ടാകും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നുഗുണങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. നാലാമത്തെ ഗുണത്തിന് പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു. ആവിയന്ത്രം ആദ്യമുണ്ടാക്കിയ കാലങ്ങളിൽ ഒരാൾ അതിൽ ആവി പോകുന്നതിനുള്ള ഒരടപ്പ് എപ്പോഴും അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് കുട്ടികളെയാണ് നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. അതിൽ ഒരു കുട്ടി ബുദ്ധിമുട്ടാതെ കൂലിവാങ്ങുവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടാകുമോ എന്നു

വളരെക്കാലം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരുദിവസം അവന്ന് ഒരു ഉപായം തോന്നി. മേല്പറഞ്ഞ അടപ്പിൽനിന്ന് യന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് ഒരു ചരട കെട്ടിയാൽ ആ അടപ്പുതന്നെ അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുകണ്ട് അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഈ വേലയ്ക്കുള്ള ചിലവുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു പണിയിൽതന്നെ ആജീവനാന്തം മനസ്സുവെയ്ക്കുമ്പോൾ അത് സുകരമാക്കുന്നതിന്നുള്ള ഉപായം ചിലൎക്കു തോന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലൊ.



ഗദ്യമാലിക

ഒന്നാംഭാഗം



—:o:—

൧. ധനം.

ഒരുവൻ വലിയ ധനികനാണെന്നും മറ്റൊരുവൻ വളരെ ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു എന്നും മറ്റും പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അൎത്ഥം സാധാരണയായി എല്ലാവൎക്കും മനസ്സിലാവാറുണ്ട്. എന്നാൽ ധനം എന്നുവെച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താണെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. എങ്കിലും അത് ആലോചിച്ചറിയുകയും അതിനെ സംബന്ധിച്ച് വേറെ പല സംഗതികളുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയും, ചെയ്യുന്നത് രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കും, കച്ചവടം മുതലായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നവൎക്കും മറ്റും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് മഹാന്മാരായ പല ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയല്ല ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിജ്ഞാന

മില്ലാത്തവർ രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നതിന് അയോഗ്യരാണെന്നു വച്ച് അങ്ങിനെയുള്ളവരെ രാജ്യഭാരണകർത്താക്കന്മാരായി നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതിന്റെ ഉപയോഗവും ഗൌരവവും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ധനോല്പത്തി, പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികൾ, ക്രയവിക്രയനിയമങ്ങൾ, വേല, കൂലി, പലിശ, പാട്ടം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജന്മി കുടിയാന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, നികുതി പിരിക്കുന്നതിന്റെയും ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെയും ക്രമങ്ങൾ, കച്ചവടത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഗുണദോഷങ്ങളും, ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ, മുതലായ പല സംഗതികൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതിന് മുമ്പിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം എന്താണെന്ന് ധരിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്.

ധനം എന്നുവച്ചാൽ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളോ അവകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളത്. ഒരുവന് ലക്ഷം ഉറപ്പികക്കു മുതലുണ്ടെന്നും, മറ്റൊരുവന് മാസം ൧൦൦-ഉറപ്പിക മുതലെടുപ്പുണ്ടെന്നും മറ്റും നാം പതിവായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ഈ മതം അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം. ധനവാന് തന്റെ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങൾ സ്വാധീനമാണ്. ദരിദ്രന് തന്റെ നിത്യവൃത്തിക്ക് വേണ്ടതിനുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണ്. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആവക പദാർത്ഥങ്ങളെയല്ലെ ധനമെന്ന് പറയേണ്ടത്? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാ

ധാന്യങ്ങളും, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും മുതലായതുകളെ അല്ലെ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ധനമെന്ന് പറയേണ്ടതു? നാണ്യം, ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വൎണ്ണാദിലോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ട് അതുകളേയും ഒരു കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ധനം, എന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നത് അബദ്ധമായിരിക്കില്ലെ? ഒരു രാജ്യത്തിലെ നാണ്യങ്ങളോ, അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾ തന്നേയോ ഇല്ലെന്ന് വരികിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു മാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്ന് നമുക്ക് വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം, മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവൎക്ക് ഒരുപ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ.

പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കയ്യിലുള്ളവന്ന് തന്റെ ഉപയോഗത്തിന് വേണ്ട സകലതും സ്വാധീനമാണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമായിരിക്കെ, ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്ന് പറയുവാൻ പാടില്ലെന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന് ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിന് സമാധാനം എന്തെന്നാൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം നമ്മൾതന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് ധനം സ്വാധീനമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിന്ന് സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ധനമെന്ന് പറയുന്നത് സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവ് സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നുവച്ച് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയാണ് അറിവെന്നു പറയുന്നത് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ? നാണ്യങ്ങളാണ് ധനമെന്നുപറയുന്നത് ഇതുപോലെ ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്രമേ ധനമെന്ന് പറയുള്ളു, ലോകനിൎമ്മിതമായ ഈ ഉപകരണത്തിന് പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ട് ഉപയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം ധനമെന്നാണ് സാധിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന് ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല ജീവധാരണം ചെയ്യാൻപോലും അവശ്യം വേണ്ടതായ ജലം, വായു, അഗ്നി മുതലായവയേയും ധനമെന്നു പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതെല്ലാം ധനമാണെങ്കിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ എന്താണ് ഭേദം? ആണ്ടിൽ രണ്ടായിരപ്പറ നെല്ല് പാട്ടമുള്ളവൻ ആയിരപ്പറ നെല്ല് പാട്ടമുള്ളവനെക്കാൾ ഇരട്ടി ധനമുള്ളവനാണെന്ന് നമ്മൾ പറയാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ പറയുന്നത് ശരിയായിട്ടുള്ളതുമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവൻ ഒരടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവനെക്കാൾ ധനവാനാണെന്ന് ബുദ്ധിഭ്രമം ഇല്ലാത്തവരാരും പറകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉപയോഗിത മാത്രമല്ല, ധനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യപ്രയത്നമോ, ധനവ്യയമോ കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും ധനമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടത് ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള മദ്രാസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിന് വിലകൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വെള്ളത്തേയും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ സാധാരണ കാലങ്ങളിൽ വളരെ കന്നുകാലികളുള്ളവൻ ധനികനാണ്. എന്നാൽ കൃഷി[illegible] അസാദ്ധ്യമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ [illegible] ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എത്ര കന്നുകാലികളുള്ളവനേയും ധനികനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ട് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വിലകിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നുവരുന്നു. ഇപ്പോൾ ധനമെന്നുവെച്ചാൽ എന്തെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാ

യല്ലൊ. മനുഷ്യന്നു ഉപയോഗമുള്ളതും ക്രയവിക്രയയോഗ്യവുമായ പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു ധനം. ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വാദങ്ങൾ മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന്നു ഇതു എല്ലാവരും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ധനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഇതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം? ഇതുകൊണ്ട് ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നോ സമ്പാദിച്ചാൽ അതു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നോ വിശേഷിച്ച് വല്ല സൌകൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? ഈ രണ്ടുകാൎയ്യമല്ലെ മനുഷ്യന് മുഖ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത് എന്നു ചിലൎക്ക് തോന്നുമായിരിക്കാം. എല്ലാപേരും അവരവരുടെ കാൎയ്യം മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടുവെങ്കിൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്നു സമാധാനം ഒന്നും പറവാനില്ല. ഒരുത്തന്റെ കയ്യിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായാലും മൂവ്വായിരപ്പറ നെല്ലുണ്ടായാലും അവന്റെ കാൎയ്യം മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്നു ധനസമൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം അറിയുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് അതിൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങളെ അല്ല ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയാണ് വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ നാം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ പകുതിയെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്ന് പകുതിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുമെന്ന് നിശ്ചയമാണല്ലൊ. മഴയില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവാകുമ്പോഴാണ് ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നത്. പണത്തിന്റെ വലിവുകൊണ്ടുമാത്രം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് അവരവരുടെ നാടുകളിൽ നാണ്യങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പാനല്ല ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. കൃഷി

ചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമികളിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന കൃഷികളിൽ വിളവു വൎദ്ധിക്കാൻ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്കയും വസ്ത്രം മുതലായ മററ് ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതിന്നാണ് എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടത്.

—:0:—

൩. പണം

ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടെ നാം തന്നെ നിൎമ്മിച്ച ഒരു ഉപകരണമാകുന്നു പണമെന്ന് ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഈ ഉപകരണം ഇല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ സാമാനങ്ങൾ കൈമാററം ചെയ്യുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് നമുക്ക് ആലോചിക്കാം. ഒരു ആശാരി കുറെ മുണ്ടിന്നാവശ്യമായിട്ട് ഒരു പെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതുംകൊണ്ട് ഒരു ചാലിയന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ചാലിയന് അപ്പോൾ പെട്ടിക്ക് ആവശ്യമില്ല. കുറെ എണ്ണ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ്. ആശാരി പെട്ടിയുംകൊണ്ട് ഒരു ചക്കാന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. അവന് പെട്ടിയല്ല കുറെ നെല്ലിന്നാണാവശ്യം. പിന്നെ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ അടുക്കൽ പോകുമ്പോൾ അവൻ പെട്ടിവാങ്ങി കുറെ നെല്ലുകൊടുത്തു എന്നിരിക്കട്ടെ. ആശാരി നെല്ലുകൊടുത്ത് ചക്കാനോട് എണ്ണയും എണ്ണകൊടുത്ത് പകരം ചാലിയനോട് മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. പണമില്ലാത്ത രാജ്യത്തിൽ ക്രയവിക്രയം അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു വളരെ ദുൎഘടവും ബുദ്ധിമുട്ടും, കാലവ്യയവുംകൊണ്ട് വേണ്ടിവരുന്നതുമാണെന്ന് ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ആശാരിക്ക് മുണ്ടിന്നാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവനുണ്ടാ

ക്കിയ പെട്ടി കൊടുത്ത് പണവും പണം കൊടുത്ത് മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോഠം ക്രയവിക്രയം വളരെ സുകരമായി. കച്ചവടത്തിലും മററും പ്രത്യേകമായി പലതും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിന് ഇതിലധികം സൌകൎയ്യം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഈ രീതിയെത്തന്നെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ പണംകൊണ്ട് വേറെ ഒരു പ്രയോജനംകൂടിയുണ്ട്. എല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളുടേയും വിലയുടെ താരതമ്യത്തെ കുറിക്കുന്നതിന്ന് ഇത് വളരെ ആവശ്യമാണ്. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ഒരു പെട്ടിയുടെ വില പത്തുപറനെല്ലെന്നോ ഒരു ചോതന്ന എരുത്തയെന്നോ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെന്നോ അരപ്പലം വെള്ളിയെന്നോ അതാതുസമയത്തെ ആവശ്യംപോലെ പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു വളരെ ദുൎഘടമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പണമെന്നൊരു സാധനം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില ഇന്നതെന്നു പറയുമ്പോഠം അതും മററുപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയോടുള്ള വ്യത്യാസവും വളരെ വിശദമായും എളുപ്പമായും ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ ഉപകരണം സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടോ, വെള്ളികൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെങ്കിലും ഇതിന്ന് ജനങ്ങളെല്ലാപേരുംകൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിലയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് മറെറന്തുപദാൎത്ഥംകൊണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നുതന്നെയല്ല ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്. പണ്ട് ഗ്രീസ് എന്ന രാജ്യത്തിൽ കന്നുകാലികളേയും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇതിന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചീനാരാജ്യത്തു തേയിലകൊണ്ട് ചുക്കണിയുടെ മാതിരിയിൽ*ഉണ്ടാക്കി,*അതിനേയും ചില രാജ്യങ്ങളിൽ കവടി, മുത്തുച്ചിപ്പി മുതലായതിനേയും, മററുചില രാജ്യങ്ങളിൽ മരംകൊണ്ടും, തോലുകൊണ്ടും മററും ഉണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഇതിന്നു സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും മറെറല്ലാററിനെക്കാൾ ഗുണമുള്ളതാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്ന് ഏഴ് ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാംകൂടി വെള്ളിയേയും സ്വൎണ്ണത്തേയും ഒഴിച്ച് മറെറാരു പദാൎത്ഥത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. സഹജസാരത, സുവാഹ്യത, അനാശ്വരത, സമാനജാതീയത, വിഭാജ്യത, സ്ഥിരമൂല്യത, സുജ്ഞേയത, ഇതുകളാകുന്നു ഏഴ് ഗുണങ്ങൾ.

൧. സഹജസാരത:—നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു സ്വതേതന്നെ വിലപിടിച്ചതായിരിക്കണം. മരം, തോല് മുതലായതിന്ന് നാണ്യമാക്കിക്കല്പിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന വിലയല്ലാതെ സ്വതേയുള്ള വില വളരെ സ്വല്പമാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസവും അതുകൾക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരവും കുറവായിരിക്കും. പവൻമാററുള്ള ഒരു പവൻതൂക്കം സ്വൎണ്ണത്തിന്നും ഒരു പവന്റെ വില ഏകദേശം തുല്യമാകകൊണ്ട് അതിനെ എല്ലാരാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുറുപ്പികക്കുള്ള വെള്ളിക്ക് മുക്കാൽ ഉറുപ്പികയിലധികം വിലയില്ലാത്തതിനാൽ ഉറുപ്പികക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരം വളരെ കുറവാകുന്നു. ഒരു ഉറുപ്പികക്കുള്ള ചക്രത്തിന്റെ വെള്ളിക്ക് മുക്കാലുറുപ്പികയിലധികവും, പുത്തന്റെ വെള്ളിക്ക് അര ഉറുപ്പികയിൽ താഴെയും വിലയാകകൊണ്ടാകുന്നു കൊച്ചിയിൽ ചക്രത്തിന്റെ പ്രചാരമുള്ളതുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിൽ പുത്തന്റെ പ്രചാരമില്ലാത്തത്. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പ്, മരം മുതലായത് നാണ്യങ്ങളാകുവാൻ അശേഷം യോഗ്യതയുള്ളവയല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും അതുകളുടെ ശോഭകൊണ്ടും അനശ്വരതകൊണ്ടും മററും എല്ലാദിക്കിലും എല്ലാകാലത്തും ബഹുമാനങ്ങളും മൂല്യവത്തുകളുമാകുന്നു. വൈരം, പത്മരാഗം മുതലായ രത്നങ്ങൾ ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും

മററു ചില ഗുണങ്ങളും ഇല്ലാത്തതിനാൽ പണമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൨. സുവാഹ്യത:— പണം എളുപ്പത്തിൽ കയ്യിൽ കൊണ്ടുപോകാവുന്നതായിരിക്കണം. നൂറുപവൻ ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി ദൂരദേശങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അശേഷം പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ അത്ര വിലയുള്ള ഇരുമ്പുനാണ്യം അതിനെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് വളരെ അസൌകര്യം ഉള്ളതാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ഗുണം വെള്ളിക്ക് സ്വർണ്ണത്തോളമില്ലെങ്കിലും മററല്ലാലോഹങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ട്. രത്നങ്ങൾക്ക് ഈ ഗുണം സ്വർണ്ണത്തേക്കാളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു തുവരിയുടെ മൊട്ടിനോളം പോന്ന നല്ല വൈരക്കല്ലിന് ൧൦൦ ഉറുപ്പികയോളം വിലയുള്ളതുകൊണ്ട് അതു പെരുമാറുന്നതിനുള്ള പ്രയാസംകൊണ്ടും, കൈമോശം വന്നുപോകുവാനുള്ള എളുപ്പംകൊണ്ടും, ചില്ലറ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടും മററുകാരണങ്ങളാലും അതുകളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൩. അനശ്വരത:— അത്ഥനാശം എല്ലാവൎക്കും അഹിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഈ ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം എല്ലാവൎക്കും വളരെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അഗ്നിബാധമുതലായതുകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകയോ തുരുമ്പുപിടിച്ചു ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അതുകൾക്ക് ഈ ഗുണം അസാമാന്യമായി ഉള്ളതാകുന്നു.

൪. സമാനജാതീയത:— എന്നുവച്ചാൽ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു മുഴുവനും ഒരുപോലെയിരിക്കണം. പവനെല്ലാം ഒരേമാററായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാററിനും ഒരേ വിലയായിരിക്കയില്ല. രത്നങ്ങളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് ഇതാകുന്നു ഒരു പ്രധാനവിരോധം. ഒന്നുപോലെയുള്ള രത്നങ്ങൾ വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും മററു ലോഹങ്ങളുടെ സങ്കലനംകൊണ്ട് മാററു കുറയ്ക്കുകയും സ്ഫുടം ചെയ്താൽ മാററുകൂട്ടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകകൊണ്ട് അതു

കളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നാണ്യങ്ങൾക്ക് തുല്യരൂപതയും തുല്യമൂല്യതയും വരുത്താവുന്നതാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലൊ.

൩. വിഭാജ്യത:—നാണ്യമാകുന്നതിനുള്ള വസ്തു വിലയ്ക്ക് ദോഷം വരാതെ വിഭാഗിക്കാവുന്നതായിരിക്കണം. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും എത്രതന്നെ ഭാഗിച്ചാലും അതുകളുടെ വിലയ്ക്ക് ന്യൂനതവരുന്നതല്ലല്ലോ. രത്നങ്ങൾക്ക് ഈ ഗുണം അശേഷം ഇല്ലതന്നെ. ആയിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള ഒരു വൈരക്കല്ല് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചാൽ ഓരോ ഭാഗത്തിന് ൫൦൦-ഉറുപ്പികയിലധികവും നാലായി ഭാഗിച്ചാൽ ൨൫൦-ഉറുപ്പികയിലധികവും വിലയുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

൪. സ്ഥിരമൂല്യത:—എല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളെയും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിൽ മദ്ധ്യമതയെ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പദാൎത്ഥം വിലയിൽ കൂടക്കൂടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ വരാത്തതായിരിക്കേണ്ടതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആറുമാസത്തെ അവധിയായി കുറെ നെല്ല് കടം വാങ്ങിയാൽ അതു തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ട കാലം വരുമ്പോഴേക്ക് നെല്ലുവില വളരെ കൂടിയെന്നോ കുറഞ്ഞുവെന്നോ വന്നേക്കാം, അപ്പോൾ കടം കൊടുത്തവനോ വാങ്ങിയവനോ അധികമായനഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. വിലയ്ക്ക് സ്ഥിരതയില്ലാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ പണമായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ദുൎഘടങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് അവ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ വിലയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ വരാത്തപദാൎത്ഥം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഈ ദോഷം സ്വൎണ്ണത്തിനും വെള്ളിക്കും മറ്റെല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളെക്കാൾ കുറവാണെന്നല്ലാതെ അശേഷമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. അതുകളുടെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതു വളരെ സാവധാനത്തിലും അപ്പഴപ്പോൾ നാം അറിയാത്ത വിധത്തിലുമാകുന്നു.

൫. സുജ്ഞേയത:—നാണ്യം കൃത്രിമമാണോ എന്ന് അറിയത്തക്കതായിരിക്കണം. അതിന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥം ഉറുപ്പികയും പവനും ഒരു പലകയിന്മേലോ ഉരച്ചു നി

ലത്തോ എറിയുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംകൊണ്ട് അതു കള്ളനാണ്യമോ അല്ലയോ എന്ന് എളുപ്പത്തിൽ അറിയാം. രത്നങ്ങളുടേയും മററും ഗുണദോഷം ഇങ്ങനെ എളുപ്പത്തിൽ അറിയുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല.

എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും ഉള്ള നാണ്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലോഹംകൊണ്ടുള്ളതുമാത്രമേ നിയമസമ്മതമായിട്ടുള്ളു. ആ ലോഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വെള്ളിയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്വൎണ്ണവുമാണ്. ഈ രാജ്യത്തിൽ കുറെ ഉറപ്പിക കടം വാങ്ങിയവൻ തിരിയെ സ്വൎണ്ണനാണ്യം കൊടുത്താൽ കടംകൊടുത്തവൻ നിയമപ്രകാരം അതു വാങ്ങേണമെന്നില്ല. ചെമ്പുനാണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു ചില്ലറ വ്യാപാരങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യത്തിന്നായിട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതെന്നല്ലാതെ വലിയ വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് നിയമപ്രകാരം സമ്മതിച്ച നാണ്യമായി ഒരു രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.



൩. മൂലധനം.



മൂലധനമെന്നുവെച്ചാൽ ധനോല്പാദനത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നംചെയ്യുന്നകാലത്തെ ചിലവിന്നായി സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതും അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു. സകല വേലകളും ഇടങ്ങീട്ട് കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമെ അതുകളുടെ ഫലമനുഭവിപ്പാൻ കഴിയൂ. വേലക്കാൎക്ക് ആ കാലത്തെ ചിലവിന്ന് ആ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. മുൻ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപയുക്തസാധനങ്ങളിൽ നിന്ന് തങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്ന് വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തതിന്റെ ശേഷമുള്ളത് സമ്പാദിച്ചുവച്ച്, അതിനെയാകുന്നു പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന

ത് അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും ഓരോ വേലകൾക്കു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു മൂലധനം.

ഈ മൂലധനം കൂടാതെ ധനോല്പാദനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കുറെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണി തുടങ്ങി വിളവെടുക്കുവാൻ ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തോളം വേണ്ടിവരുമല്ലൊ. ഈ മൂന്നുമാസം പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവരുടെ ചിലവിന് ആ വിളവ് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും അവരുടെയൊ മററുവല്ലവരുടെയൊ മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഇതിനു പുറമെ കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട കന്നുകാലികളെയും മററ് ഉപകരണങ്ങളെയും വാങ്ങുന്നതിനും കയ്യാല മുതലായത് പണിയിക്കുന്നതിനും മററുംകൂടി മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ മറെറല്ലാ വേലകൾക്കും പൂർവ്വാർജ്ജിതമായ ധനം കൂടിയെ കഴിയു എന്ന് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ധനത്തെയാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മൂലധനമെന്ന് പറയുന്നത്. ഈ മൂലധനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ വെറും നാണ്യങ്ങളല്ലെന്നും ഉപയുക്തസാധനങ്ങളാണെന്നും ധനവും പണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിനു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണല്ലൊ.

പ്രയത്നത്തിനും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ധനോല്പാദനത്തിനും മൂലധനം ഇത്ര ആവശ്യമാകകൊണ്ട് അതിന്റെ സമൃദ്ധിപോലെയും അത് ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായംപോലെയും ഇരിക്കും ഒരു നാട്ടിലെ ഐശ്വര്യവും. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മൂലധനത്തിന്റെ ബാഹുല്യമില്ലെന്നുതന്നെയല്ല ഉള്ളതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള വഴിയും കൂടിയുണ്ട്. കല്യാണം [illegible]മാസം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കും ഒരു വേലയും കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതിനും മററു പല പ്രകാരത്തിലും നമ്മുടെ ആ

ങ്ങൾ നിഷ്ഫലവ്യയം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതാതുകൊല്ലത്തിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൽനിന്ന് അതാതു കൊല്ലത്തെ ചിലവു കഴിച്ച് മേലാൽ ധനോൽപാദനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതായ ബാക്കി ധനം ആണ്ടുതോറും കുറഞ്ഞുവരികയാണ ചെയ്യുന്നത്. ധനവാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ധനം ഏതുവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാലാണ് നാട്ടിൽ അധികമായി ധനസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതെന്ന് അറിയുകയൊ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ധൈര്യപ്പെട്ടു അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. സാധാരണയായി ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയെല്ലാം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് പല രാജ്യക്കാരും അനവധി ദ്രവ്യം ഇറക്കി ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ കാലത്തിൽ നമ്മുടെ വർത്തകന്മാർ ഇതിന്നു വേണ്ട ധനവ്യയവും യത്നങ്ങളും ചെയ്യാഞ്ഞാൽ മററു രാജ്യക്കാരുമായിട്ടുള്ള വ്യാവസായസങ്കർഷണത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാലക്രമംകൊണ്ട് ഇനിയും ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ച് വരുന്നതാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ നമ്മുടെ ധനികന്മാർ ഇപ്പോൾ അവരുടെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയൊ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുകയോ ആണ് ചെയ്യുന്നത്

ധനം വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നത് ദോഷപ്രദമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കും സുഖോപഭോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനെ പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരുവന്റെ ആദായത്തിൽനിന്ന് തനിക്കാവശ്യമുള്ളത് കഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ള ധനം ഏതുവിധത്തിൽ ചിലവുചെയ്താലും അത് വല്ലവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് അയാൾ ആ ധനം വല്ല ചെപ്പടിവിദ്യക്കാർക്കൊ സ്തുതിപാഠകന്മാർക്കൊ കൊടുക്കുകയൊ വല്ല വ്യവസായത്തിൽ ഇറക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതിൽ സാധുക്കളുടെ ഉപജീവനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്താണ് വ്യത്യാസമെന്ന് ചിലർ

അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോ
ളം സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്ന് കാണിക്കുന്നതിന് ഒരു ദൃഷ്ടാ
ന്തം പറയാം. ഒരു വൎത്തകനായ നാട്ടുവാഴി മരിക്കുമ്പോൾ
തന്റെ സ്വന്ത സമ്പാദ്യമായി അഞ്ചുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കെട്ടി
വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ആ ധനം
സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരമാകുന്നവിധത്തിൽ ചിലവു ചെയ്യു
ണമെന്നുവച്ച് പലരോടും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചതിൽ സേ
വകന്മാരിൽ ചിലർ ഒരു നാടകശാല കെട്ടിച്ച് ദിവസംതോ
റും ഓരോ നേരമ്പോക്കിന്റെ വട്ടംകൂട്ടിയാൽ പലരുടേയും
ഉപജീവനത്തിനും വിനോദത്തിനുമുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗമാകുമെന്നും
മററു ചിലർ ആ ദ്രവ്യം വിശേഷമായ ഉടുപ്പുകളും ആഭരണങ്ങ
ളും രത്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിന്നായി ചിലവുചെയ്താൽ വളരെ
വേലക്കാൎക്ക് ഉപകാരമാകുമെന്നും വേറെ ചിലർ അത് ഊട്ടു
പുരകളുണ്ടാക്കി ബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഭക്ഷണംകൊടുക്കാനായി ഉപ
യോഗിച്ചാൽ വളരെ മഹാബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നും
നാട്ടുവാഴിയുടെ ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ ശ്രേയസ്സിന്നും വഴി
യാകുമെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതി വൃദ്ധനും വിദ്വാനു
മായ ഒരാൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "അങ്ങയുടെ ഭൂമിയിൽ വെ
ള്ളക്കുറവുകൊണ്ട് കൃഷിപ്പണിക്ക് ദോഷമുള്ളതായ ചില പ്ര
ദേശങ്ങളുണ്ട്. ഈ ധനം അവിടങ്ങളിൽ തോട്ടുകളും കുള
ങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ദരിദ്രന്മാരായ
അനവധി വേലക്കാരുടെ ഉപജീവനത്തിന്ന് വഴിയാകുന്നതി
ന്ന് പുറമെ ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ധനവും അങ്ങയുടെ
ആദായവും നാട്ടിലെ സ്വത്തും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഊട്ടുപുര
യുണ്ടാക്കി ഒരു വേലയും കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരെ
പോററുന്നതായാൽ നാട്ടിൽ ദാരിദ്ര്യവും മടിയന്മാരും വൎദ്ധി
ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. നാടകശാലകളും ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കു
ന്നതാണ് ഇതിൽ നല്ലത്. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഓരോ
വേലകൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കാണ് ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നത്. എ
ങ്കിലും ഈ ധനവ്യയംകൊണ്ട് പൊതുവെ ജനങ്ങൾക്ക് ഉപ
കാരമോ മേലാൽ ധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കുള്ള വഴിയോ

ഉണ്ടാകുന്നതല്ല." എന്നു പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് ധരിച്ച ആ നാടുവാഴി അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആദായത്തിന്ന് വൃദ്ധിയും വളരെ കുടിയാനവൎക്കു സമൃദ്ധിയും അനവധി വേലക്കാൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന് വഴിയും ഉണ്ടായി. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ട് മൂലധനം ചിലവുചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങിനെ എന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നുവല്ലൊ.

ചിലവുചെയ്യാതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുകയൊ വല്ല നേരംപോക്കിനു വേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയൊ ചെയ്യുന്ന ധനം മൂലധനമല്ല. ഒരു ധനത്തെ മൂലധനമെന്ന് പറയണമെങ്കിൽ അത് പിന്നെയും ധനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ ചിലവുചെയ്യുന്നത് രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ധനോല്പാദനത്തിന്ന് ഒരിക്കലേ ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളു. മറ്റൊരുഭാഗം പലപ്രാവശ്യത്തേക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട വിത്തിനും വള്ളിക്കും ആവിയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും മററും സാമാനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ട വിറകിനും വേലക്കാരുടെ കൂലിക്കുമായി ചിലവുചെയ്യുന്ന ധനം ഒരിക്കലേയുള്ളു ഉപയോഗപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കന്നുകാലി, കരി, കയ്യാല, ആവിയന്ത്രം, അതു വെയ്ക്കാനുള്ള കെട്ടിടം, മുതലായതിനുവേണ്ടി ഒരിക്കൽ ചിലവുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പലകുറിയും ധനോല്പാദനത്തിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ധനത്തെ വ്യാവൎത്തകമൂലധനമെന്നും പലപ്രാവശ്യത്തേക്കുപയോഗപ്പെടുന്നതിനെ സ്ഥിരമൂലധനമെന്നുമാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്. ഒരുവൻ ചിലവുചെയ്യുന്ന വ്യാവൎത്തകമൂലധനം അതാതുകൊല്ലത്തിലും സ്ഥിരമൂലധനം വളരെക്കാലംകൊണ്ടും തിരിയെ കിട്ടുന്നതാണ്. വിത്ത്, വള്ളി, മുതലായതിന്ന് ചിലവുചെയ്യുന്നത് അതാതുകൊല്ലത്തെ വിളവിൽനിന്നും, കന്നുകാലി, കയ്യാല മുതലായതിന്ന് ചിലവുചെയ്യുന്നത് അതുകൾ എത്രകാലത്തേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുന്നുവൊ അത്രകാലത്തെ വിളവിൽനിന്നും ഉണ്ടാകണ

മെന്നാണല്ലൊ ധനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇച്ഛിക്കുന്നത്.

ജനങ്ങൾ അവരവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്ന് ചിലവിനുള്ളത് കഴിച്ച് ശേഷമുള്ളത് സമ്പാദിച്ച് വെക്കുന്നതിനാലാണല്ലൊ മൂലധനമുണ്ടാകുന്നത്. മിതവ്യയശീലവും, ദീർഘാലോചനയും ഉള്ളവരാണ് ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ചുവെയ്ക്കുന്നത്. ഈ ഗുണങ്ങൾ സാധാരണയിലുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് സിദ്ധിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം വളരെ ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി യത്നംചെയ്യുന്നത് നാട്ടിൽ ധനസമൃദ്ധിയും മററുമുണ്ടാകണമെന്ന് ഇച്ഛിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുതന്നെയുമല്ല രാജ്യഭരണത്തിന് വ്യവസ്ഥയും നീതിന്യായങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതും മൂലധനവൃദ്ധിക്ക് വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ധനവാന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ദ്രവ്യം ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിക്കുന്നത് പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ധനം സമ്പാദിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിന് ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സുവരാത്തതും ദുർല്ലഭമായി ചിലർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വല്ല വ്യാപാരങ്ങളിൽ മുടക്കാതെ വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആവക ദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകേണ്ടതിന് ധനവ്യയം എങ്ങിനെയാണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന് ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററും കച്ചവടത്തിനും മററുമായി വളരെ ആളുകൾ കൂടിച്ചേർന്ന് ചെറിയ ഓഹരികളായി പണമെടുത്ത് കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവിടെയും നടപ്പായാൽ അത് ജനങ്ങൾക്ക് ധനാർജ്ജനത്തിനും, രാജ്യത്തുള്ള മൂലധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കും ഒരു ബലവത്തായ കാരണമാകുമായിരുന്നു.

—:0:—

൧. ധനവിനിമയം.

———:0:———

കൃഷിക്കാൎക്കു അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ട് ധാന്യങ്ങൾ മാത്രമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. ദുൎല്ലഭമായി ചിലൎക്ക് പാലും കറിസാമാനങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടാകും. ഇതുകളൊഴിച്ച് അവൎക്ക് ആവശ്യമുള്ള മറ്റെല്ലാ സാധനങ്ങളും മററു ചിലരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിൽനിന്നു അവൎക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെടുത്തുവച്ച് ശേഷമുള്ളത് മറ്റൊരുത്തൎക്ക് കൊടുത്ത് പകരം തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളതായ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാകുന്നു മറെറല്ലാവരുടേയും അവസ്ഥ. അവരവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു എല്ലാ മനുഷ്യൎക്കും അന്യോന്യാശ്രയം ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ ധനം കൈമാററം ചെയ്യുന്നതിനെയാകുന്നു ധനവിനിമയമെന്നു പറയുന്നത്.

അവരവരുടെ സ്വന്തം സ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശം അവരവൎക്കുതന്നെ ആയിരുന്നാലെ ധനവിനിമയമുണ്ടാകയുള്ളു. നാട്ടുകോട്ടചെട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലിന്റെയും അവകാശം എല്ലാവൎക്കും കൂടീട്ടാണെങ്കിൽ ആ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽ ധനം കൈമാററം ചെയ്വാനുള്ള ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. നാട്ടുകോട്ടചെട്ടികൾ പല കുടുംബക്കാരായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ മുതൽ എല്ലാപേരുടേയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുമാണ്. അവരിൽ ആരെങ്കിലും തന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ട് ലാഭമോ നാശമോ ഉണ്ടായാൽ ആ ലാഭവും നാശവും എല്ലാവൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. സ്വകാൎയ്യമായി ധനം സമ്പാദിച്ച് കയ്യിൽ വയ്ക്കാൻ ആൎക്കും അൎഹതയില്ല. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങളുണ്ടാവാൻ പാടില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ധനവിനിമയത്തിന്ന് സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്

ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ ക്ലേശിച്ചു ചിലവുകഴിക്കുന്നവരും മററചിലർ ക്ലേശിക്കാതെ ചിലവുകഴിക്കുന്ന ധനികന്മാരും, ചിലർ അശേഷം ചിലവിന്ന് മതിയാകാതെ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ കിടന്ന് മുങ്ങുന്നവരും, മററചിലർ സുഭിക്ഷമായി ചിലവിന്നു വേണ്ടതിലധികം മുതലുള്ളവരുമാണല്ലൊ. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതെന്നുകണ്ടു അതിൻെറ നിവാരണത്തിന്നു വേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോ ഉപായങ്ങളെ ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ ലഹള കൂട്ടുന്നതായ ഒരുവകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെകുറിച്ചുമാത്രം ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാര്യമായി ആൎക്കുംതന്നെ മുതൽ സമ്പാദിച്ചുവച്ചുകൂടാ. ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലും ആ നാട്ടിലുള്ള എല്ലാപേരുടേയും കൂടിയുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാപേൎക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എല്ലാപേരെക്കൊണ്ടും അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യിപ്പിച്ച് സൎക്കാരിൽനിന്ന് അവൎക്കാവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാപേൎക്കും ഒരേമാതിരിയിൽ ഉപജീവനം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാദത്തിന്ന് സമുദായസ്വത്വവാദമെന്നാകുന്നു പറയുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്ന് "സൊഷ്യാലിസം" എന്നും 'കൊമ്യൂണിസം' എന്നും പറയുന്നു.

സമുദായ സ്വത്വവാദികളായിട്ട് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കായിലും പലരുമുണ്ടെങ്കിലും ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരും ഈ വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്ന് ബാധകങ്ങളായി പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികളെ മാത്രം ഇവിടെ പറയാം. ഒന്നാമതു ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഉത്സാഹമി

ല്ലാതെയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ഈ ഉത്സാഹത്തിന്ന മുഖ്യ കാരണമായതു മനുഷ്യൎക്കു സഹജമായ സ്വാൎത്ഥപരത്വമാണല്ലൊ. തനിക്കും തന്റെ ആളുകൾക്കും ഉപജീവനത്തിന്നവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, പല യോഗ്യതകളും ഇപ്പോൾ ധനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആ യോഗ്യതകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി അതിപ്രയത്നംചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും തനിക്ക് വേണ്ടതുകിട്ടുമെന്നും വേണ്ടതിലധികം കിട്ടുകില്ലെന്നും വരുമ്പോൾ ആൎക്കെങ്കിലും അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്ന് മനസ്സുവരുന്നതാണൊ? തന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം മുഴുവൻ തനിക്കു തന്നെ അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ആ ഫലം എല്ലാവരുംകൂടി അനുഭവിക്കണമെന്നു വരുമ്പോഴും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് സ്വഭാവവിരുദ്ധമല്ലെ? രണ്ടാമത് ഇമ്പില്ലാതെ ധനവ്യയവും മററും ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെയാകും. തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും പട്ടിണിവരരുതെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടും മററുമാണ് ഇപ്പോൾ സാധാരണജനങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മിതവ്യയികളായും മററും ഇരുന്നു മേലിലേക്ക് കരുതിവെയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള ആലോചന അവൎക്കുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും ചിലവിന്ന് മുട്ടുവരികയില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ വക ദീൎഘാലോചനകളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലൊ. ജനങ്ങളെല്ലാവരും അവരവരെപ്പോലെതന്നെ മററെല്ലാവരെയും വിചാരിക്കുന്നതായ (എന്നുവെച്ചാൽ ഒരിക്കലും വരുമെന്നുവിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായ) കാലത്തിലെ ഇത് സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് സമുദായസ്വത്വവാദം ഫലിക്കുന്നതായാൽ നാട്ടിലെ ധനം ക്ഷയിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു മാൎഗ്ഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

എങ്കിലും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും അതിധനികത്വത്തെയും അതിനിൎദ്ധനത്വത്തെയും അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ സമജീവി

കളിൽ സ്നേഹമുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യവാദികളാകുന്നതു് അതിശയമല്ല. അതുകൊണ്ടു് ജനങ്ങളിൽ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള ഈ അസാമ്യം കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്.



൫. വില

—:o:—

വില എന്നു പറയുന്നതു് രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. സാധാരണയായി വില എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സാധനം വാങ്ങുകയൊ കൊടുക്കുകയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നുപകരം കൊടുക്കുകയൊ വാങ്ങുകയൊ ചെയ്യുന്ന പണമെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ധനശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിന്നു കുറെ വ്യത്യസ്ഥമായ അർത്ഥവും കൂടിയുണ്ടു്. അതിൽ വില എന്നു പറയുന്നതു് പദാർത്ഥങ്ങളുടെ താരതമ്യമാകുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള വില കണക്കാക്കുന്നതു് ഓരോ സാധനങ്ങളെ മറെറാരൊ സാധനങ്ങളോടു് ഒത്തുനോക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഒരു പറ കോതമ്പുകൊടുത്താൽ മൂന്നുപറ നെല്ലു് കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില മൂന്നുപറ നെല്ലാണെന്നു് പറയാവുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിലയിൽ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരാവുന്നതാണു്. ഒന്നു് ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടും, മററതു് ബഹിസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടുമാണു് ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു്. ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില സാധാരണയായി ഏകദേശം മൂന്നുപറ നെല്ലാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നു് വളരെ ഭേദപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കോതമ്പു കൃഷിക്കു് പ്രത്യേകമായി വളരെ ഗുണമൊ ദോഷമൊ ഉണ്ടായാലും നെൽകൃഷിക്കു് അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടായാലും കോതമ്പിന്റെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ

വരുന്നതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേത് ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടെന്നും രണ്ടാമത്തേത് ബഹിസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടെന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. വിലയുടെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാസാധനങ്ങൾക്കും ഈ ആണ്ടിൽ വില അധികമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നത് അബദ്ധമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. നെല്ലുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം കോതമ്പ് കിട്ടുമെന്നും കോതമ്പുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം നെല്ലുകിട്ടുമെന്നും ഏകകാലത്തിൽ വരുവാൻ പാടില്ലല്ലൊ.

വിലയുടെ ഈ അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥവും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു പറ അരിക്ക് ഒരുറപ്പിക വിലയാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ അരിയെന്ന സാധനത്തേയും, ഉറപ്പിക എന്ന സാധനത്തേയും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്ന് കോതമ്പും നെല്ലും കൂടി സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതിൽനിന്ന് പറയത്തക്കതായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ഈ സംഗതി ഓർമ്മ വച്ചാൽ നെല്ലുവില ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികമാണെന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നതിൻെറ അർത്ഥം കുറെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്. നെല്ല് പണ്ടത്തെപ്പോലെ വിളയുന്നില്ലെന്ന് പറവാൻ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നുതന്നെയല്ല പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ വ്യത്യാസത്തിന് ആന്തരസ്ഥകാരണമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ പാടില്ല; ബഹിസ്ഥകാരണമാണുള്ളത്. അമ്പതുകൊല്ലമായിട്ട് ആകരങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും അധികമായി എടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾക്ക് മററചില സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാശവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉറപ്പികയുടെ വില കുറയുകയാണ്. നെല്ലിൻെറ വില കൂടുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് വിലയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഉപയോജ്യത, പ്രയത്ന

സാദ്ധ്യത, എന്നീരണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനാലാണ് പദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക് വിലയുണ്ടാകുന്നത് എന്നാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. 'മനുഷ്യൎക്ക് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത ഒരു പദാൎത്ഥത്തിന്ന് ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. എന്നാൽ ചില സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും അതുകൾക്ക് ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കാററ്, വെള്ളം, തീയ്യ് മുതലായവ കൂടാതെ മനുഷ്യൎക്ക് ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതിനുകൂടെ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതുകളെ സാധാരണയായി ആരും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ വളരെ ഉപയോഗമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും യാതൊരു പ്രയത്നവുംകൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കിട്ടുന്നവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് പദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക് വിലയുണ്ടാകുന്നതിന്ന് അതുകൾ ഉപയോജ്യങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതിന്നു പുറമെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം.

വിലയുള്ള എല്ലാപദാൎത്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതിൽ ഒരു ലക്ഷണം പ്രധാനമായും മററു ചിലതിൽ മററത് പ്രധാനമായും കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു വലിയ മാവിന്റെ നാരായക്കൊമ്പത്തുന്നിന്ന് പറിച്ച മാങ്ങയ്ക്ക് നിലത്തുന്നിന്ന് പറിച്ച ഒരു ചെറിയ മാവിന്റെ മാങ്ങയേക്കാൾ അധികം വില ആരും കൊടുക്കയില്ല. മുമ്പിലത്തേത് രണ്ടാമത്തേതിനേക്കാൾ അധികം പ്രയത്നം ചെയ്ത് കിട്ടിയതാണെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപയോഗം പ്രധാനമാകകൊണ്ട് അതു കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ച് ആരും അത്ര വിചാരിക്കുന്നതല്ല.' വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു വൈരക്കല്ലുമോതിരംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എല്ലാപേൎക്കും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ വില കൊടുക്കുന്നതിന്ന് വേണ്ട ധനം സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്ന് എല്ലാപേരും ഒരുപോലെ ഒരുങ്ങിട്ടുള്ളവരല്ല. ഇവിടെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യതയാണ് പ്രധാനമെന്നുതന്നെയല്ല പലരും ഇതിന്റെ ഉ

പ്രയോജ്യതയെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു പദാൎത്ഥത്തിന്റെ വില സാധാരണയായി അതിന്റെ ഉല്പാദനത്തിന് വേണ്ട വ്യയത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉല്പാദനവ്യയം എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പദാൎത്ഥമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉല്പാദനവ്യയം, ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായമാകുന്ന പാട്ടവും വേലക്കാരുടെ കൂലിയും വിത്ത്, വല്ലി, കന്നുകാലി മുതലായതിന് വേണ്ട മൂലധനം മുൻകൂറായി ചിലവുചെയ്യുന്നവന്റെ ആദായവുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വസ്ത്രം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കൂലിയും മൂലധനക്കാരന്റെ ആദായവും മാത്രമേ പ്രധാനമായി ഗണിപ്പാനുള്ളു. പഞ്ഞിയുടേയും വസ്ത്രത്തിന്റേയും വിലകളുടെ അന്തരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായം വളരെ തുച്ഛമാകുന്നു. ഇതുകൾക്കു പുറമേ അതാതു സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളേടത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ചിലവും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആദായവും കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. വിലയെന്നു പറയുന്നത് ഇതെല്ലാം കൂടിയതാണെന്ന് സാമാന്യമായി പറയാം.

വിലയെന്നതു് ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പുറമേ ആവശ്യോല്പാദനങ്ങളേയും കൂടി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ. ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോട് സമമാക്കുന്നവിധത്തിലായിരിക്കും പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില. ഒരു പദാൎത്ഥത്തിനുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വില വൎദ്ധിക്കുകയും, ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില കുറയുകയുംചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലവൎദ്ധിക്കുമെന്ന് മുൻപറഞ്ഞത് ശരിയാണെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനകൊണ്ട് വിലയ്ക്കു കുറവാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഒരു വിശേഷമായ പാത്രം ഒരുവൻ ഉണ്ടാക്കി എന്നും, അതിന് ൰ ആവശ്യക്കാർ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ തനിക്ക് കിട്ടണമെന്നുവച്ച് എല്ലാപേരും അതിന്റെ വില കൂട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്നതാണ

ല്ലോ. ഒടുവിൽ ഒൻപതാളുകൾ പിൻവാങ്ങി എല്ലാപേരെക്കാൾ അധികം വിലകൊടുക്കുന്നതായ പത്താമത്തെ ആൾക്ക് അതു കിട്ടും. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്ന് വില ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോട് സമമാക്കുന്നു എന്നും; ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലയും വൎദ്ധിക്കുമെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പാത്രം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവന്ന് അതിലാഭം കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയമാണ്. വേലക്കാർ എല്ലായ്പോഴും ലാഭമുള്ള വ്യാപാരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകയാൽ പലരും ഈ പാത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചുതുടങ്ങുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഉല്പാദനം വളരെ വൎദ്ധിക്കും. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാർ മത്സരിച്ച് വിലകൂട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല വേലക്കാർ താൻ ഉണ്ടാക്കിയത് മുമ്പിൽ വില്ക്കണമെന്നു മത്സരിച്ചു വില കുറയ്ക്കുകയുംചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്ന് പറയാമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനംകൊണ്ട് വിലയ്ക്കു കുറവാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതും ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദാൎത്ഥങ്ങളെ മൂന്നുതരമായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണ് ൧. അനന്യസാധാരണമായും ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുമായുള്ള സാധനങ്ങൾ ൨. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന് ഉല്പാദനവ്യയവും വൎദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങൾ. ൩. ഉല്പാദനവ്യയം വൎദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങൾ. ഇതിൽ മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഒന്നാമത്തതിൻെറയും, ഭൂമിയിൽനിന്നും ആകരങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ ൨ാമത്തതിൻെറയും, കൈത്തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വസ്ത്രാദിസാധനങ്ങൾ മൂന്നാമത്തതിൻെറയും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ഓരോന്നിൻെറ വിലയെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതു താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലാണ്.

൧. ഒരു വസ്തുവിനുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുന്തോറും അതിൻെറ ഉല്പാദനവും വൎദ്ധിക്കുമെന്ന് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞി

ട്ടുള്ളതു സാമാന്യമായി ശരിയാണെങ്കിലും എത്രതന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായ സാധനങ്ങളുമുണ്ട്. മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ, ഈ സാധനങ്ങളുടേയും വിലയെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതും ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു തുല്യമാക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ വെറും ആഗ്രഹമെന്നല്ല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹമെന്നാണ് അൎത്ഥം. മേല്പറഞ്ഞമാതിരിയിലുള്ള ചിത്രം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകും. എന്നാൽ അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹം ഒരുവനുമാത്രമേ ഉണ്ടായാൽ പോരുള്ളു. അവൻ ആ ചിത്രത്തിന് മറ്റെല്ലാവരേക്കാൾ അധികം വിലകൊടുപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സാധനങ്ങളുടെ വില ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കാതെ ആവശ്യക്കാരുടെ ആഗ്രഹത്തെയും ശക്തിയെയും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ആ ആഗ്രഹവും ശക്തിയും ഒരുവന് മറ്റെല്ലാവരെക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതായാൽ ഉല്പാദനവും ആവശ്യവും തുല്യമായി വരുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സാധനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന വിലയ്ക്കാകുന്നു സാധാരണയായി മോഹവിലയെന്നു പറയുന്നത്.

൪. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന് ഉല്പാദനവ്യയവും വൎദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യാദികളും, ആകരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ലോഹങ്ങളും ഈ സാധനങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അഞ്ഞൂറു ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവൎക്ക് വേണ്ടതിനുമാത്രമുള്ള നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന് ഫലവത്തായ ഭൂമി സമീപത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിന്റെ വില ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെയും വിത്ത്; വള്ളി,

മുതലായതിന്ന് ചിലവുചെയ്യുന്നവന്റെയും ആദായവും പ്രയത്നക്കാരുടെ കൂലിയും കൂടീട്ടുള്ള സംഖ്യയായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരുപറ നെല്ലിന്ന് കാൽ ഉറപ്പിക വിലയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ഉപജീവനത്തിന്ന് എന്തുചെയ്യും. ഫലവത്തായും സമീപത്തിലിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവൎക്കു വിളവു കുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലോ കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലോ രണ്ടിലുമോ കൃഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. രണ്ടിലേതുവിധമായാലും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടി നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരും. വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം ദിക്കിൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഉല്പാദനവ്യയവും വളരെ വൎദ്ധിക്കും. കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ നെല്ല് അവിടന്ന് ഗ്രാമത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നുള്ള ചിലവുകൂടി വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധമായാലും അഞ്ഞൂറിൽ അധികമായി വൎദ്ധിച്ച് ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട നെല്ലിന്ന് ആദ്യമേ കൃഷിചെയ്തുവന്നിരുന്ന നിലത്തിലുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിനേക്കാൾ അധികം വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ ചിലർ അങ്ങിനെ അധിക വിലകൊടുത്ത് നെല്ലുവാങ്ങുന്നത് കാണുമ്പോൾ മുമ്പിലത്തെ കൃഷിക്കാരും ആ അധികവിലയെ നിസ്സംശയമായി ആവശ്യപ്പെടുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ വേണ്ട നെല്ലിനെല്ലാം പറയ്ക്കു കാലുറപ്പികയിലധികം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഒരു രാജ്യത്തെയ്ക്കു ആവശ്യമുള്ള നെല്ലിൽ ഏതു ഓഹരിക്കൊ ഉല്പാദനവ്യയം അധികം വേണ്ടിവരുന്നു ആ ഓഹരിയുടെ വിലയായിരിക്കും അവിടെ ആവശ്യമുള്ള മുഴുവൻ നെല്ലിന്റെയും വില. മററു ധാന്യങ്ങളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും ലോഹങ്ങളുടേയും വില ഇങ്ങിനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്ന് ജനവൎദ്ധനം നെൽവില വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകു

ന്നു. ഉല്പാദനം ആവശ്യത്തോട് ഒപ്പമാകയും ഉല്പാദനവർദ്ധനയ്ക്ക് ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നെൽവില വർദ്ധിക്കാതെ പാടില്ലല്ലോ. ൟ ദോഷത്തിന്റെ നിവാരണത്തിന്ന് രണ്ടുമാർഗ്ഗമുണ്ട്. ൧ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. ൨. കൃഷിപ്പണി സുകരമാകുന്നതിന്ന് വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുക. മറ്റുരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു പകരം കൊടുപ്പാൻ ഉപയുക്തസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്മൾ രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗമാണ് നോക്കേണ്ടത്. രസശാസ്ത്രനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വളങ്ങൾ ചേർക്കുകയും ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു കൃഷികാര്യത്തിൽ ഉല്പാദനവ്യയം കുറയ്ക്കുകയും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത് കൈത്തൊഴിലു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതുകൾ ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കാതെ ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ എന്തെങ്കിലും പത്തു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവ് അഞ്ചു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിയന്ത്രങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുകൊണ്ട് ശരാശരി ചിലവ് കുറവായ്വരുന്നതുമാണ്. കൃഷികാര്യത്തിലിങ്ങിനെയല്ലെന്ന് മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണ് വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ൟവക സാധനങ്ങളും ധാന്യാദികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

കൈത്തൊഴിൽ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കാര്യമായിട്ടു വേലക്കാരുടെ കൂലിയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കുവാനുള്ളു. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട

ന്ന ഇരിമ്പ് ശ്ലാഘ ഒരു റാത്തലിന്നും സാധാരണ ഇരിമ്പ് നാലായിരം റാത്തലിന്നും വില ശരിയാണെന്ന് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ശ്ലാഘയുടെ വില കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഇരിമ്പിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ച് ആലോചിപ്പാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതുകൊണ്ട് ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിന്റെ പ്രധാനാംശം കൂലിതന്നെയാണ്. മൂലധനത്തിന്റെ ആദായം അതിൽ വളരെ താണതായ ഒരു അംശവുമാകുന്നു. ഈ രണ്ട് ഇനങ്ങൾ കൂടിയതായിരിക്കും ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ വിലയെന്ന് ഏകദേശം പറയാവുന്നതാണ്.

---

൯. നാണയം.

:o:

നാണയം എന്നുവെച്ചാൽ വിശ്വാസ്യതയാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരനോ മററുവല്ല മുതലാളിയോ അശേഷം നാണയക്കുറവില്ലാത്തവനാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് അയാൾക്കു കടം വാങ്ങിയാൽ തിരിയെ കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയും സത്യവും ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. നല്ല ബാങ്കുകളിലേക്കും നല്ലകച്ചവടക്കാർക്കും ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു എത്രഏറെങ്കിലും ഉറുപ്പികകൊടുപ്പാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറാണ്. അത് അവരുടെ നാണയം നല്ലതാകകൊണ്ടാകുന്നു. നാണയത്തിന് അല്പം കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അധികപലിശ ആവശ്യപ്പെടും. നാണയം അശേഷം നന്നല്ലെങ്കിൽ കടംകൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ ഗവർമ്മെണ്ടുകാരുടെ നാണയത്തിനും ഏറക്കുറച്ചിലുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവർമ്മെണ്ടിലെ സത്യത്തിലും സമൃദ്ധതയിലും ജനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണവിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിൽ നൂറിന്നു ൩ വീതം പലിശയ്ക്കു ഉറുപ്പികകൊടുപ്പാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. എന്നാൽ തുർക്കിമുതലായ ചില ഗവർമ്മെണ്ടിലെ ദാരിദ്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും ഹേതുവാ

യിട്ട് അവൎക്ക് പന്ത്രണ്ടുവീതം പലിശക്കൂടി കടം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസം. ഒരു നാട്ടിലുള്ള കച്ചവടക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും വിശ്വാസ്യത വൎദ്ധിക്കുന്തോറും ധനോല്പാദനത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന മൂലധനവും ആ രാജ്യത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒരാൾക്ക് മാസംതോറും മുന്നൂറുറുപ്പിക ശമ്പളമോ മറ്റുവല്ലവിധത്തിലുള്ള ആദായമൊ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്ക് ചിലവ് ഇരുനൂറ്റമ്പത് ഉറുപ്പികയെ ഉള്ളു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. ബാക്കി ഉറുപ്പിക ധനോല്പാദനത്തിനായി അയാൾക്കുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് തന്നെ സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ നല്ല വിശ്വസ്ഥന്മാരായ ബാങ്കുകാരൊ, കച്ചവടക്കാരൊ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചിലവ് കഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ എത്രാനുമോ മുഴുവനുമോ തരത്തക്കവണ്ണം വച്ച് അവൎക്ക് ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്ക് കൊടുക്കാം. അവർ ആ സംഖ്യ ഉറപ്പുവാങ്ങി കച്ചവടത്തിലൊ കൃഷിപ്പണിയിലൊ മറ്റൊ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൎക്ക് കുറെ ജാസ്തി പലിശയ്ക്ക് കൊടുക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ ധനോല്പാദനത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുകയും എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും ഉപകാരമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയം അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസ്യത കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളിൽ ഇതാകുന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്.

നാണയംകൊണ്ട് മറ്റൊരു ഗുണമെന്തെന്നാൽ, അതുകൊണ്ട് കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനികളെ സ്ഥാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. ഒരുനാട്ടിൽ പുകവണ്ടിനടപ്പാക്കുന്നതിന് അമ്പതു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക വേണ്ടിവരുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ സംഖ്യ മുഴുവൻ ചിലവ് ചെയ്യുന്നതിന് ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവരില്ലെന്ന് തന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രമാണികളായി പുറപ്പെടുന്നവർ നല്ല വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ മുതലാളന്മാരായിരുന്നാൽ അതിൽ പണമിറക്കുന്നതിന് വളരെ ആളുകൾ തയ്യാറായിരിക്കും. ഓഹരി ഒന്നുക്ക് ഒരുനൂറുറുപ്പികവീതം അമ്പതിനായിരം ഓഹരിയായി പണം പിരിച്ചാൽ ഓഹരികൾ മുഴുവനും എടുപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ

ആദായത്തിന്, ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലാതെ അല്പസംഖ്യകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവൎക്ക് ആദായത്തിന് ഒരു വഴിയുണ്ടാകയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉപകാരത്തിനും നാട്ടിലെ ധനവൃദ്ധിക്കും കൊള്ളുന്നതായ ഒരു വലിയ ഉദ്യമം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയത്തിന്റെ ഗുണം കൊണ്ടാകുന്നു, നോട്ടുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതു. നോട്ടെന്ന് പറയുന്നത് അതു കൊണ്ടുവരുന്നു ആൾക്ക് ഇത്ര ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് ഒരു ബാങ്കിൽ നിന്ന് എഴുതി കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടി പത്രമാകുന്നു. ആരെങ്കിലും അത് ആ ബാങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ ഉടനെ ഉറുപ്പിക കിട്ടുമെന്നുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ നോട്ടുകളെ ജനങ്ങൾ നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ശങ്കകൂടാതെ കൈമാററം ചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാങ്കിൽനിന്ന് മുപ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ ആവശ്യക്കാൎക്ക് ഉറുപ്പികതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിന്ന് പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക സൂക്ഷിച്ചുവച്ചാൽ മതിയെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ നാട്ടിൽ മുമ്പുള്ളതിൽ ഇരുപതുലക്ഷം ഉറുപ്പികകൂടി വ്യാവൎത്തനത്തിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. നാണയഗുണംകൊണ്ട് മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഈ നാട്ടിൽ വ്യാപാരികളുടേയും മററും നാണയത്തിന്ന് ഗുണം മതിയാകാത്തതുകൊണ്ട് ഈ വകയൊന്നും അത്ര സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഉണ്ടികകച്ചവടക്കാർ നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ കൈമാററം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ജനങ്ങൾക്കു അവരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ലെന്ന് നിശ്ചയംതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ നാലഞ്ചാളുകൾകൂടി ഒരു കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനി ഏൎപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ ആകെയുള്ള സംഖ്യ വളരെ വലിയതാണെങ്കിൽ ഓഹരിയെടുപ്പാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന് ഒരു കാരണം സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് വ്യവസായസംബന്ധമായ ജ്ഞാനവും ധൈൎയ്യവും കുറവാണെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരി

കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ വ്യാപാരികളുടെ നാണയക്കുറവ് തന്നെയാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നാണയസംബന്ധമായി വളരെ സംഗതികളെ പറവാനുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൾ കുറെ കാഠിന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാകകൊണ്ട് ധനശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതുകളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ആവശ്യമാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അത് ഇവിടെ നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു.



൧൦. ധനവ്യംശനം.



ഈ ലോകത്തിലുള്ള ധനം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഏതുവിധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ഏതുവിധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു എന്നും ഉള്ള സംഗതികളെ കുറിച്ച് ധനശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു, ധനവ്യംശനം എന്ന ഘട്ടത്തിലാകുന്നു. ധനോൽപാദനത്തിനു വേണ്ടത് ഭൂമിയും, പ്രയത്നവും, മൂലധനവും ആകുന്നു എന്ന് ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ഭൂമി ഉടമസ്ഥൻ, പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവൻ, മൂലധനക്കാരൻ—ഇവരുടെ ഇടയിലാകുന്നു ധനം അംശീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അംശിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇതിൽ ഭൂമി ഉടമസ്ഥന്റെ ഓഹരിക്ക് പാട്ടമെന്നും പ്രയത്നക്കാരന്റെ ഓഹരിക്ക് കൂലി അല്ലെങ്കിൽ ശമ്പളമെന്നും, മൂലധനക്കാരന്റെ ഓഹരിക്ക് പലിശയെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ പാട്ടമെന്നും, വേലയുടെ കൂലിയെന്നും, മൂലധനത്തിന്റെ പലിശയെന്നും മൂന്നായിട്ടാണ് എല്ലാ ധനവും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മൂന്നുഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള താരതമ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ

മററത് ക്ഷയിക്കുന്നതിനുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്നതാണ്.

പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഓരോ രാജ്യത്ത് ഓരോരുത്തരുടെ അധീനതയിലാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സാധാരണയായി പാട്ടം മാത്രമെ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റേതായിട്ടുള്ളു. പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതും മൂലധനം ചിലവിടുന്നതും പ്രായേണ ഒരുവൻതന്നെയാണ്. വിത്ത് വള്ളി, കന്നുകാലി മുതലായതിനു വേണ്ട മൂലധനവ്യയവും കൃഷിപ്പണിക്കു വേണ്ട പ്രയത്നവും സാധാരണ ചെയ്യുന്നത് കുടിയാന്മാർതന്നെയാണല്ലൊ. അങ്ങിനെയുള്ളിടത്ത് ജന്മിക്ക് പാട്ടവും കുടിയാന് കൂലിയും പലിശയും കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കുടിയാന്മാർ വസ്തു വേറെ ചിലർക്കും പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഉള്ളിടത്ത് ജന്മിക്ക് പാട്ടവും കുടിയാന് പലിശയും പാട്ടക്കാരന് കൂലിയും കിട്ടുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ജർമ്മനിയിലും മററും കൃഷിപ്പണി ചെയ്യുന്നത് ജന്മികൾതന്നെയാകയാൽ പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഒരാൾക്കുതന്നെ കിട്ടുന്നു. അവിടെ വലിയ ജന്മികളില്ല. ഭൂമി മുഴുവൻ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭാഗിച്ച് അസംഖ്യം ജനങ്ങളുടെ ജന്മമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

—— ❀:0:❀ ——

൧൧. വ്യവസായിസംഘം.

ഭൂമിയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ക്ഷേമങ്ങളുടെ പ്രധാനകാരണമായത് പ്രയത്ന (വ്യവസായ)മാകകൊണ്ടും, ജനങ്ങൾ പരിശ്രമശീലന്മാരായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സുഖാനുഭവങ്ങളും അങ്ങിനെ അല്ലാത്തേടത്ത് നിർദ്ധനതാപവും അരിഷ്ടങ്ങളും അധികമുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. അങ്ങി

ങ്ങനെയുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു വ്യവസായസംഘങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതു്. വ്യവസായസംഘം എന്നു പറയുന്നതു് ഏതെങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള വേലക്കാരെല്ലാം കൂടി അന്യോന്യസഹായത്തിനും, അവരുടെ വേലയുടെ സൌകൎയ്യത്തിനുംവേണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന സംഘമാകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും, യൂറോപ്പിലുള്ള മററു രാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള വ്യവസായികൾ മററു രാജ്യങ്ങളിലുള്ള വ്യവസായികളെക്കാൾ അഭിവൃദ്ധിയും സുഖവും അനുഭവിക്കുന്നതിൻെറ പ്രധാനകാരണം ഈ വക സംഘങ്ങളാകുന്നു. അവിടെ ആശാരി, തട്ടാൻ, മുതലായ ശില്പികൾക്കും സാധാരണ ഓരോമാതിരി ക്കൂലിക്കാൎക്കും മററെല്ലാ കൈത്തൊഴിൽ വേലക്കാൎക്കും അവരവരുടെ സംഘങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോ സംഘത്തിലെ നിയമപ്രകാരം അതിൽ ചേരുന്ന അംഗങ്ങൾ (മെമ്പർമാർ) മാസംതോറും ആ സംഘത്തിലെ സമുദായ സ്വത്തിലേക്കായിട്ടു് ഇന്ന സംഖ്യകൊടുക്കണമെന്നു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മെമ്പർ കുറേദിവസം വേലകിട്ടാതെ പോകയൊ, ദീനത്തിൽ കിടന്നുപോകയോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ മററൊ വേല ചെയ്വാൻ അശക്തനായിത്തീരുകയൊ ചെയ്താൽ അവൻെറയും കുഡുംബത്തിൻെറയും പ്രാണധാരണത്തിനുവേണ്ട സംഖ്യ മാത്രം സമുദായസ്വത്തിൽനിന്നു് അവനു കൊടുക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവൻ മരിച്ചുപോയാൽ മക്കൾക്കു് വേല ചെയ്തു് കുടുംബം പുലൎത്താനുള്ള പ്രായമാകുന്നതുവരെ ആ കുടുംബത്തെസമുദായസ്വത്തുകൊണ്ടു് രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽചിലതു് ലക്ഷത്തിൽപുറം മെമ്പൎമാരോടുകൂടിയതും ആണ്ടുതോറും ലക്ഷത്തിൽ ചില്വാനം പവൻ മുതലെടുപ്പുള്ളതും, ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കു് അതിൽചേരുന്ന മെമ്പ്രന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ത്രാണി എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പിന്നെ ഈ വക സംഘങ്ങൾ വേലക്കാരുടെ ഹിതസിദ്ധിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെയും അതു നിമിത്തമായി അവരുടെ വേലയ്ക്കു

സൌകൎയ്യത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യം വേല ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം കുറയ്ക്കണമെന്നും കൂലി ആവുന്നിടത്തോളം കൂട്ടണമെന്നും ആകുന്നു. എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ട് വേല ചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളന്മാരുടെ ആവശ്യം ഇതിന്ന് നേരെ വിപരീതവും ആണ്. എങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഒരു സംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാകുമ്പോൾ അവൎക്ക് വേണ്ട കാൎയ്യത്തെ ഏകമനസ്സായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും മുതലാളന്മാർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും ഒന്നായി പണിനിൎത്താവുന്നതുമാകുന്നു. അങ്ങിനെ പണി നിൎത്തിയിരിക്കുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്ന് സമുദായസ്വത്തുള്ളതുകൊണ്ട് അവൎക്ക് വളരെ ദോഷമൊന്നും സംഭവിക്കയില്ലാ. എന്നാൽ മുതലാളന്മാൎക്ക് അതു വലിയ നഷ്ടത്തിന് കാരണമാകയും ചെയ്യും. ഒരു നാട്ടിലുള്ള വെളുത്തേടന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഒരു സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി, മാസംതോറും ഓരോ സംഖ്യ എല്ലാവരും എടുത്ത് ഒരു സമുദായ സ്വത്തുണ്ടാക്കുവാനും അവരുടെ കാൎയ്യത്തിന് എല്ലാവരും കൂടി നില്ക്കത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ, രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ട് അവൎക്ക് ഒന്നുരണ്ടുമാസത്തേക്ക് എല്ലാവരുടേയും ചിലവ് കഴിപ്പാൻ വകയുണ്ടാകും. അപ്പോൾ അവരെല്ലാവരും കൂടി ഇപ്പോൾ കൊടുക്കുന്ന കൂലിയിൽ അധികം കൊടുക്കാതെ അലക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്ന് നൈരാശ്യപ്പെട്ടാൽ മററുള്ളവൎക്ക് അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംഖ്യ കൊടുക്കാതെ എന്താണ് നിവൃത്തി. എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ കൂടി പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടാകുമ്പോഴല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ ഏകമനസ്സായി കാൎയ്യം നടത്തുന്നതിന് സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറെക്കാലമായിട്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം തന്നെയുണ്ടാക്കുവാൻ ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നും യത്നിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ബ്‌ലാത്തിയിൽ ഇപ്പോൾ അത് സാധിച്ചുവരുന്നത്. അവിടെ നാലുമാസം മുമ്പെ ആകരങ്ങളിൽ വേലചെയ്യുന്നതായ ഒന്നരലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഒന്നായി

വേലയിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിനിന്ന് ദിവസംതോറും എട്ടുമണിക്കൂറിൽ അധികം പണിയെടുപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നും കൂലി കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്നും നിർബന്ധിക്കുകയും തങ്ങളിലെ ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നിന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ കാര്യം സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വേലക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും സാദ്ധ്യങ്ങൾക്ക് (അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നവും മൂലധനവും തമ്മിൽ) അന്യോന്യവിരോധമുണ്ടെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുതലാളന്മാരും വേലക്കാരെപ്പോലെ സംഘമായി നിന്ന് അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വേലക്കാർക്ക് എതിർത്തു നില്ക്കുന്നതിന്ന് തരമില്ലാത്ത അവസരംനോക്കി മുതലാളന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നായി അവരുടെ കൂലി കുറയ്ക്കുകയും അതിനെ സമ്മതിക്കാത്തവരെ ഉടനെ വേലയിൽനിന്നു പിരിക്കുകയും മറ്റാരും അവരെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ കൊടുത്ത കൂലിവാങ്ങി അവർ പിന്നെയും വേലയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ കുറെക്കാലമായിട്ട് വ്യവസായികളുടെ സംഘങ്ങൾക്ക് പ്രബലതയും ധനപുഷ്ടിയും അധികമായിരിക്കുന്നതിനാലും വേലകൂടാതെ കഴിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം മുതലാളിക്ക് വേലക്കാരെക്കാൾ അധികമാകയാലും ഇപ്പോൾ ഈ വക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ സാധാരണമായി വേലക്കാർ തന്നെയാണ് ജയിച്ചുനില്ക്കുന്നത്.

പ്രയത്നവും മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള മത്സരംകൊണ്ട് വളരെ ദോഷങ്ങൾ വരുന്നതിനാൽ ഈ മത്സരം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്ന് ബിലാത്തിയിലും മറ്റും ചില മുതലാളന്മാർ ഓരോ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പൂർണ്ണമായി സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും അനുഭവത്തിൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ട് വളരെ ഗുണം ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായത് സഹോദ്യോഗവും സഹാംശിയും ആദായവിഭജനവും ആകുന്നു. ഈ മൂന്നു ഏർപ്പാടിനും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശ്യം

ഓരോ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്ന മുതലാളികളുടേയും വേലക്കാരുടേയും സ്വാൎത്ഥം ഒന്നുതന്നെ ആക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സഹോദ്യോഗം എന്നുപറഞ്ഞത് വേലക്കാർതന്നെ വരിയിട്ട എടുത്തുണ്ടായി സ്വത്തുതന്നെ മൂലധനമായി ഉപയോഗിച്ച് ഓരോ പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ മുതലാളിയും വേലക്കാരും ഒരേ വകക്കാരാകകൊണ്ട് മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു. സഹാംശിതമെന്ന് പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന മൂലധനത്തിൽ അധികം ഭാഗം മുതലാളന്റെ വകയും ശേഷംഭാഗം വേലക്കാരുടെവകയും ആയിരിക്കും. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേല നല്ലവണ്ണം നടക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരുഭാഗം തങ്ങൾക്കും കിട്ടുന്നതാകകൊണ്ട് വേലക്കാൎക്ക് ജാഗ്രതയും മുതലാളനുമായി ഐക്യമത്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുതലാളന്റെ അവകാശത്തിന് പ്രബലത അധികം ഉള്ളതിനാൽ ഇതിൽ മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകയില്ലാ. ആദായവിഭജനം എന്നുപറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേലക്കാരുടേതായിട്ട മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗവുമില്ലാ, എന്നാൽ വേലക്കാൎക്ക് ഇന്നദിവസക്കൂലിയെന്നും മൂലധനക്കാരര് ആണ്ടിൽ ഇന്നലാഭമെന്നും കാലെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്റെശേഷം അതിലധികം ഉണ്ടാകുന്ന ലാഭത്തിൽ ഓഹരി മുതലാളൻ എടുക്കുകയും ശേഷം വീതിച്ച് വേലക്കാൎക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ലാഭമുണ്ടാക്കുവാൻ വേലക്കാൎക്ക് ജാഗ്രതയുണ്ടാകും. മുതലാളന്റെയും ആവശ്യം അതുതന്നെയാകകൊണ്ട് അവർ തമ്മിൽ മത്സരം വളരെ കുറവായിരിക്കും. എങ്കിലും ലാഭം വളരെ കുറവുള്ള കാലങ്ങളിൽ മുതലാളനും വളരെ അധികമുള്ള കാലങ്ങളിൽ വേലക്കാൎക്കും വളരെ അതൃപ്തിക്ക് ഇടയുള്ളതും അതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവരുടെ മത്സരം തീരെ നശിക്കാത്തതും ആകുന്നു. ഒരു എ

പ്പാടുകൾകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നത് കേവലം സയുക്തികമായ വ്യവഹാരം മാത്രമാണെന്ന് ശങ്കിക്കേണ്ടാ. അനുഭവത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു.

൧൨. രാജ്യഭരണം.

രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ച് പലസംഗതികളും ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനാണ് രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാട് മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്? ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് പല രാജ്യങ്ങളും പല കാലങ്ങളിലുമായിട്ട് എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്? ഓരോ ഏർപ്പാട് ആ ഉദ്ദേശത്തെ എത്രത്തോളം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്? അതിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളാണുള്ളത്? രാജ്യഭരണത്തിൽ ഏതുവിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകൊണ്ടാണ് ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം കുറഞ്ഞുപോകുന്നത്? എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെയാണ് നമുക്കു പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഈ ആലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിലും, നമ്മുടെ സ്മൃതിപുരാണാദികളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗൌരവലാഘവങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെയോ ഏർപ്പാടിന്റെയോ സ്വഭാവത്തേയും ഗുണദോഷങ്ങളേയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിലില്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നത് ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നാകുന്നു നാം ആദ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനായിട്ടാണ്

ഈശ്വരനോ മനുഷ്യനോ രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാട് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉത്തരമാകുന്നു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശം.

ഈ ചോദ്യത്തിന് പലരും പലവിധമായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലർ രാജ്യഭരണം പ്രജാപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, മററുചിലർ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, ചിലർ സത്വത്തേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററുചിലർ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നും, പിന്നെ ചിലർ പ്രജകളെ ഉല്ക്കർഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്ന് സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഓരോ അഭിപ്രായം ഓരോ വഴിക്ക് പോകുന്നതാകകൊണ്ട് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ച് നമ്മുടെ വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഇതിൽ പ്രജാപരിപാലനമെന്നും ദുഷ്ടശിക്ഷണ ശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നും പറയുന്നത് ഒന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണോദ്ദേശമായി പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഇതാണ്. എന്നാൽ ഇതിന് വലിയൊരു ന്യൂനതയുണ്ട്. ഉദ്ദേശമെന്നത് ശാസ്ത്രാനുരോധമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മൂലത്തോളം പററുന്നതായിരിക്കണം. ആ കാര്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഇടവരരുത്. വൈദ്യശാസ്ത്രമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനാണെന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രാനുരോധമായിട്ടില്ലാ. ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വേറെ ഒരുഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം രോഗോപശാന്തിക്കും രോഗനിവാരണത്തിനുമാണെന്നാകുന്നു പറയേണ്ടത്. ഇതുപോലെയാണ് ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ പ്രവൃത്തിക്കുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതു തന്നെയാണ് രാ

ജ്യഭരണോദ്ദേശമെന്ന് പറയുന്നത തൃപ്തികരമല്ല. അസാദ്ധ്യമെന്നെന്ന് വഴിയെപറയാം.

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നത് രാജ്യഭരണം സമ്പത്തിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും രക്ഷിപ്പാനാണെന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ താല്പൎയ്യം മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡചെയ്യാതേയും മുതൽ അപഹരിക്കാതേയും രാജാവ് നോക്കേണമെന്നാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞന്യൂനത ഈ മതത്തിനുമുണ്ട്. സമ്പത്തിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വേറെ ചില സാദ്ധ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ സാദ്ധ്യത്തെയാണ് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നുപറയേണ്ടത്.

ഇനിയൊരു മതമുള്ളത് രാജ്യഭരണം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരി സുഖത്തിനാണെന്നാകുന്നു. ദുഷ്ടശിക്ഷണവും ശിഷ്ടപരിപാലനവും സ്വത്തുസ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷണവും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനാണ്. രാജാവ് ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതെയും, മുതൽ അപഹരിക്കാതെയുമൊന്നാക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ സുഖമായിരിക്കേണമെന്നതിനല്ലാതെ മറ്റൊരുകാൎയ്യത്തിനാണെന്ന് പറവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം മറ്റ് ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം മൂലത്തോട് അടുത്തതാണെന്നുസാധിക്കുന്നു.

ഇതിനേക്കാൾ അടുത്തതായി വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടോ? എന്തിനാണ് ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നത് എന്നു ചോദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും സുഖപ്രാപ്തിക്കൊ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കൊ വേണ്ടിയാണ് ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഈ രണ്ടിലൊരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമില്ല. താല്ക്കാലിക സുഖമനുഭവിച്ച് പിന്നീട് ദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതും ഉത്തരകാലസുഖത്തിനുവേണ്ടി താല്ക്കാലികദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണയല്ല. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ട് മനുഷ്യർ പല തെററുകളും വരികയും വിചാരി

ച്ചതിന്നു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യുകയാം. എങ്കിലും എന്തുപ്രവൃത്തിചെയ്യുമ്പോളും എല്ലാവരും സുഖപ്രാപ്തിയേയൊ ദുഃഖനിവൃത്തിയേയൊ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതിന്നെന്താണു കാരണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ മറ്റൊന്നും പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമും കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം കാരണമായിട്ടാണ് രാജ്യഭരണംതന്നെ വേണ്ടിവന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു പറയുന്നത് ശാസ്ത്രാനുരോധമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്നുവെച്ചാലെന്താണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന യാതൊരേർപ്പാടും എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദമാവാൻ പാടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ചിലൎക്ക് അതു നിശ്ചയമായും ദുഃഖകരംതന്നെയായിരിക്കും. കുററം ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഏർപ്പാട് പരക്കെ ജനങ്ങൾക്ക് സുഖകരമാണെങ്കിലും കുററം ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള അപൂൎവ്വം ചില ദുസ്സ്വഭാവികൾക്ക് അത് ദുഃഖകരമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവൎക്കും എന്നു പറയാതെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതുപോലെ തന്നെ പരമാനന്ദമെന്ന അവസ്ഥ മനുഷ്യൎക്ക് അലഭ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകാവുന്നെടത്തോളം സുഖം ഏതുവിധത്തിലാണു സമ്പാദിപ്പാൻ തരമെന്നു നോക്കുവാൻ തരമുള്ളു. ഈ തത്വത്തെ വിചാരിച്ചിട്ടാണ് പരമസുഖം എന്നു പറയാതെ ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞത്. സകല ജനങ്ങളുടേയും പരമസുഖം തീരെ അപ്രാപ്യവും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖം സാധിപ്പാൻ നോക്കേണ്ടതും ആകകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെ ആകുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ഇനി ഒരു മതംകൂടിയുണ്ടല്ലൊ. രാജ്യഭരണം മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെ ഉൽകൎഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ചിലർ പറയു

ന്നത് ആകൃതികൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, അറിവുകൊണ്ടും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനും, ചെറുമനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മഹത്താണല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ തന്നെ അനേകകാലംകൊണ്ടെങ്കിലും ചെറുമക്കളെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ ആക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല ബ്രാഹ്മണരേയും വെള്ളക്കാരേയും മററും എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തെക്കാൾ ഉപര്യുപരി യോഗ്യരാക്കിത്തീക്കാവുന്നതാണ്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ട് മനുഷ്യവഗ്ഗത്തിന് എത്രത്തോളം വലിപ്പം വരാമെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിപ്പാൻതന്നെ പാടില്ലാ. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ സാദ്ധ്യമാകുന്നെടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിന്നാണത്രെ രാജ്യഭരണം.

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ശാകുന്തളം വായിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അവാച്യമായ സുഖം ഒരു ചെറുമന് അനുഭവിപ്പാൻ തരമില്ലാ. ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇതുപോലെയുള്ള വലിയസുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള യോഗ്യത അവനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന് വരുന്നതാണ്. മനുഷ്യൎക്ക് യോഗ്യത കൂടുന്തോറും ആസ്വാദ്യത അധികമുള്ള സുഖവും കൂടുന്നതാകകൊണ്ട് ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യവഗ്ഗത്തെ ഉൽകൎഷീകരിക്ക എന്നുള്ളതും അടങ്ങുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ഭൂരിസുഖമുണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് രാജാവ എന്തെല്ലാമാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. രാജകൃത്യങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലവും ആവശ്യവുമില്ല; കൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകപ്പാടെ ഒന്നു പറയുന്നതിന് മാത്രമെ ഭാവിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജകൃത്യങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളില്ല; എല്ലാരാജ്യക്കാരുടേയും മതം ഏകദേശം യോജിച്ചുതന്നെയിരിക്കും.

രാജാവ് പ്രധാനമായി മനസ്സുവയ്ക്കേണ്ടതായ സംഗതി നാ

ജ്യഭരണം തന്റെ സ്വന്താഡംബരത്തെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും നിവൃത്തിക്കുന്നതിന്നല്ലെന്നാകുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രജകളുടെ ക്ഷേമമൊന്നുമാത്രമാകകൊണ്ട് അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയാണെന്നും, രാജാവിന്റെ ആവശ്യത്തിന് പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നായും, അവർ അന്യോന്യം ഉപദ്രവിക്കാതെ നോക്കുന്നതിന്നായും അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി ആക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നു മാത്രമെ രാജാവിനെ „വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ എന്നാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും മററും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അവർപലപുസ്തകങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ പല രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥാപനരേഖകളിലും അവർ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അത്ര സ്പഷ്ടമായി ഘോഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകമാത്രമാണ് രാജാവിന്റെ കൃത്യമെന്ന് സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രജകളുടെ കാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാജാവിനെ അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിന് ഈ അധികാരം കിട്ടിയത് ഈശ്വരങ്കൽ നിന്നാണെന്നാകുന്നു. 'രക്ഷാർത്ഥമസ്യസർവ്വസ്യരാജാനമസൃജൽപ്രഭു' എന്നും 'മഹതീദേവതാഹ്യേഷാ നരരൂപേണതിഷ്ഠതി' എന്നും മററും മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായി വിചാരിക്കേണമെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്ന് വല്ല ന്യൂനത വരുന്നതാണൊ എന്ന് മേലിൽ ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. എല്ലാജനങ്ങളുടേയും

രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രം ബ്രഹ്മാവ് രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ രാജകൃത്യം ഇന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷുകാരനും നമ്മളും തമ്മിൽ വളരെ അഭിപ്രായഭേദമില്ല.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന് ഇനി പ്രധാനമായിട്ടൊന്നുവേണ്ടത് നിയമങ്ങൾക്ക് സർവ്വസാധാരണത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു. എല്ലാനിയമങ്ങളും പ്രജകളിൽ എല്ലാപ്പോഴും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്ത് നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം ഒരു കുററത്തിന് ഒരു ജാതിക്കാൎക്ക് ഒരുശിക്ഷയെന്നും മറെറാരുജാതിക്കാൎക്ക് മറെറാരുശിക്ഷയെന്നുമല്ല വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നത്. ആ കുററംചെയ്താൽ ശിക്ഷ എല്ലാവൎക്കും ഒന്നുപോലെയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയനിയമങ്ങൾക്ക് ഈ അപക്ഷപാതിത്വമില്ല. സ്മൃതികൾ ജാതികളുടെ ഭേദംപോലെ ശിക്ഷയ്ക്കും ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അവൻ്റെ നാവ് അറുക്കുകയാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനെയാണ് അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണന് സ്വല്പമായ ഒരു പിഴ കല്പിക്കണമെന്നുമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് ഒരു ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളു. എല്ലാ ശിക്ഷകൾക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ജാതിഭേദംപോലെ ശിക്ഷാഭേദത്തെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പക്ഷപാതിത്വം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന് വളരെ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവരവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവംപോലെയും, ഗുണംപോലെയും അവരവൎക്ക് ഐശ്വൎയ്യവും, യോഗ്യതയും, സിദ്ധിക്കുന്നതിന് യാതൊരുപ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണം രാജനിയമം. ഓരോരുത്തൎക്ക് ഓരോനിയമമാകുമ്പോൾ ചിലൎക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അധികമായും ചിലൎക്ക് കുറവായും മററുചിലൎക്ക് ഇല്ലാതായും വരുന്നതാകകൊണ്ട് അങ്ങിനെയുള്ളനിയമം ഈ പ്രതിബന്ധത്തെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അവരവൎക്കു സമ്പാദിക്കുന്ന

തിന് സാദ്ധ്യമായ അവസ്ഥയെ സമ്പാദിക്കുന്നത് മനഃപൂൎവ്വമായി അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീൎത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങിനെ? ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല നിയമങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. രാജനിയമങ്ങൾക്ക് ആൾ ഭേദമില്ലെന്നാകുന്നു നിയമനിൎമ്മാണ കാൎയ്യത്തിൽ അവർ മുഖ്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണെന്നും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകളുടെ അവസ്ഥപോലെയിരിക്കും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഭൂമിയിൽ പലകാലത്തിലായിട്ട് പലരാജ്യക്കാരും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു പലരാജ്യഭരണരീതികളേയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനമായ ചിലരീതികളുടെ ഗുണലാഘവങ്ങളെ നമുക്ക് ആലോചിച്ചുനോക്കുക.

പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും, ഇപ്പോൾ പലരാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നത് അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണമാകുന്നു. പ്രജകളുടെ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ രാജാക്കന്മാൎക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള രാജ്യഭരണത്തെയാകുന്നു അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണമെന്നുപറയുന്നത്. മനുഷ്യബുദ്ധി അപരിമിതമല്ലാത്തതാകകൊണ്ട് പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനാണെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില പ്രവൎത്തികൾ ചിലപ്പോൾ ഫലത്തിൽ ദോഷകരങ്ങളായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ട് രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാകുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ രാജാക്കന്മാർ ജനങ്ങളെ അധികമായി ഉപദ്രവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആ പ്രജകൾക്ക് ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ വെറുത്തു അവരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ട് രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമല്ലാതാകുന്നു

തുമല്ല. രാജാക്കന്മാൎക്ക് മനഃപൂൎവ്വമായി പ്രജകളെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെ ന്യായമായി വിരോധിപ്പാൻ ആ രാജ്യത്തെ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുള്ളവരായിട്ട് ആരും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോളാണ് രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ എല്ലാകാലങ്ങളിലും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നത് ഈ രീതിയിലാണെന്നു മാത്രമല്ല സ്മൃതികളാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ രീതിയാണ്. രാജാക്കന്മാരെ കേവലം മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചാൽ പോരായെന്നും അവരെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും, അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ജനങ്ങൾ അവരോട് വെറുക്കുന്നത് മഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും, യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും അവരെ അസ്വാതന്ത്ര്യന്മാരായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാകുന്നു സ്മൃതിസിദ്ധാന്തം. രാജാക്കന്മാർ ദേവാംശസംഭവന്മാരാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു കാലത്തു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാചീനന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പല മൌഢ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ ആരും ഗണിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ അതിമാനുഷന്മാരാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. ഈശ്വരകല്പന അങ്ങിനെ വിചാരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സൃഷ്ടിയിൽ വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാവരും ബുദ്ധികൊണ്ടും, മനോഗുണംകൊണ്ടും, മററു അവസ്ഥകൾകൊണ്ടും മററ് എല്ലാ മനുഷ്യരേയും അതിശയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാതൊരു വിശേഷവും കാണാത്തതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ അമാനുഷന്മാരെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തം.

ഇതുകൊണ്ട് രാജാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടാ എന്നോ അവരോട വെറുക്കേണമെന്നോ, രാജദ്രോഹം അവിഹിതമല്ലെന്നോ അവൎക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെന്ന് ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. രാജദ്രോഹത്തെപ്പോലെ ഗൌരവമായിട്ട് വേറെ യാതൊരു അപരാധവുമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായവും നിയമവും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർ ദിവ്യന്മാരാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അവർ മററു മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെയുള്ളവരാണെന്നാകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്നു വിചാരിപ്പാൻകൂടി കാരണം കാണുന്നുണ്ടെന്ന് മാത്രമാകുന്നു അവരുടെ വാദത്തിന്റെ താല്പൎയ്യം.

സ്മൃതികളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കൎമ്മങ്ങളെ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാർ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ പ്രമാണിച്ചാൽ പ്രജകൾക്ക് ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്ന് നിസ്സംശയമാണ്. എന്നാൽ അതുപോലെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കാതെയിരുന്നതിന് എന്ത് ഏൎപ്പാടാണുള്ളത്? യാതൊരേൎപ്പാടും ഇല്ലുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്ക് അവരുടെ ദുഷ്കൃതിയുടെ ഗുരുലാഘവംപോലെ പരലോകത്തിൽ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപോലെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും എല്ലായ്പ്പോഴും നടക്കുമൊ എന്നാണ അതിന്ന് ഒരാക്ഷേപമുള്ളത്. ഒരുവന് തന്റെ സഹജീവികളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ചെയ്യുന്നതിന് അധികാരമുണ്ടായാൽ അത് ഭൂരിപക്ഷജനസുഖത്തിന് ഹാനികരമായി തീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആ അധികാരത്തിന് അതിരിടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇതിനു പല രാജ്യങ്ങളിൽ പല കാലങ്ങളിലായി പല ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറവാനുള്ളത് പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭാരമാകുന്നു. ഇത് കുലംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള ഏതാനും ചില പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ യോഗംകൂടിയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി രാജാവുതന്നെയോ രാജ്യാധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണം ഇപ്പോഴെങ്ങും നടപ്പില്ലെങ്കിലും ഒരു കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഇത് ഒരുമാതിരി ക്രമത്തിൽ നടന്നുവരുന്നകാലത്തോളം പ്രജകൾക്ക് അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തെക്കാളധികം ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്ന് നിർവ്വിവാദമാണ്. ഒരുവന്റെ സ്വേച്ഛപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു വരുമ്പോൾതന്നെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തവും പ്രജകൾക്ക് ഉപദ്രവവും കുറവായി വരുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, വലിയകാര്യങ്ങൾ ഒരുവൻതന്നെ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിർദ്ദോഷത അധികമുണ്ടാവാനാണ് സംഗതി. ദുർബ്ബുദ്ധികളും സ്വാർത്ഥപരന്മാരും ഇവരുടെ ഇടയിലും ധാരാളമുണ്ടാവാം. എങ്കിലും പത്തിരുപതാളുകൾ കൂടുമ്പോൾ അതിൽ ചില ഗുണവാന്മാരുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല ദുഷ്ടന്മാർക്ക് അവരുടെ ദുർബ്ബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു കുറെ ജാള്യംകൂടിയുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണല്ലോ.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യാധികാരം പാരമ്പര്യവഴിക്ക് സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രാപ്തിയുള്ള പത്തോ ഇരുപതോ ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഈ അധികാരം പത്തോ ഇരുപതോ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചില മഹാദോഷന്മാർക്കുകൂടി അവകാശം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനു ഒരു ഗുണംകൂടിയുണ്ട്. രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നത് വംശപാരമ്പര്യമാകുമ്പോൾ ആ കുടുംബങ്ങളിലുള്ളവർക്ക് ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കുതന്നെ അതിനു വേണ്ട ജ്ഞാനം തന്നത്താൻ ഉണ്ടാ

യി വരുന്നതിനു പുറമെ ആ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള അനുഗ്രഹവും ശ്രമവുംകൂടി അതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ട്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ മിക്കവരും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായി വരാവുന്നവരാണെങ്കിലും രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളവൎക്ക് അതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും സൌകൎയ്യവും വേറെതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ ചിലർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതിൽ വളരെ മോശമായും ഈ ഗുണം അല്പം കുറവായിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ വാസനകൊണ്ടും, ശീലംകൊണ്ടും, പരിചയംകൊണ്ടും ഇതിൽ വളരെ നൈപുണ്യമുണ്ടായിട്ടും നാമെല്ലാവരും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അവസ്ഥ ജനസമുദായ രാജ്യഭാരത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും ഒന്നാകുന്നു. അധികാരം പാരമ്പൎയ്യാവകാശമാകുമ്പോൾ ഭോഷന്മാർ അധികാരികളായി വന്നേക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ തൊഴിലിന് പ്രത്യേക നൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുവാനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രധാനമായി രണ്ടുദോഷങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് മനുഷ്യരുടെ സ്വാൎത്ഥപരതകൊണ്ടു അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഏൎപ്പാടുകളെല്ലാം ആ വൎഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിൎദ്ധനന്മാരും മററു സാധുക്കളും നിരാശ്രയന്മാരായിത്തീരുകയും, ധനവാന്മാരായ അധികാരികൾ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമില്ലാതെവരികയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിയമങ്ങൾ മിക്കതുംതന്നെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു അനുകൂലമായി വരുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു പുറമെ അധികാരികൾ നിയമവിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവരുടെ കൂട്ടുകാർ അത്ര കലശൽ കൂട്ടുന്നതല്ലാ. ഈ അവസ്ഥ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഇതിനു നമ്മുടെ ചില പുരാതനനിയമങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണ്. പണ്ടു വി

ഭൂമിയുടെ ഏകാസ്പദം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന കാലത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും അധികാരികളും അവരായിരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ ശിക്ഷകളും നിയമകർത്താക്കന്മാരുടെ ഗോത്ര നന്മയെയാണ് പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ ഗോത്രത്തിൽ ആരെങ്കിലും മററു വർഗ്ഗത്തിലുള്ള വല്ലവരുടേയും മേൽ വല്ല കുററവും ചെയ്താൽ ഉപായത്തിൽ വല്ല പിഴയോ മററോ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായിരിക്കുമെന്നും, മററുള്ളവർ ആ ഗോത്രത്തിലുള്ളവരുടെമേൽ ആ കുററംതന്നെ ചെയ്താൽ അതി കഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും മററുമാണ് നിയമം. ഇതുതന്നെയാണ് പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടാമത്തെ ദോഷം രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അസ്ഥിരതതന്നെ. ഇതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷമുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഒരു കാലത്ത് പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ രീതിയിലുള്ള കോയ്മ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ഒരേടത്തെങ്കിലും രണ്ടു നൂററാണ്ടുപോലും നിലനില്ക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജാവുകൂടാതെ പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നേടത്തു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു മുക്കാലും അധികാരികളുടെ സ്പർദ്ധകൊണ്ടാണ്. തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടി പലരും ഉണ്ടാകയും അവൎക്ക് മേലധികാരിയായി ആരും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അസൂയയും സ്പർദ്ധയും വലിയ തമ്മിൽത്തല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണ്. അങ്ങിനെ ലഹളയാകുമ്പോൾ രാജ്യാധികാരം മുഴുവൻ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിലും യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിലും മററെല്ലാവരെക്കാൾ കേമനായിട്ടുള്ളവന്റെ കയ്യിലാകുന്നതിനാണ് സംഗതി. അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ബഹുനായകത്വംകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ മററുള്ള വല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലും അകപ്പെട്ടേക്കും. രാജാ

യോടുകൂടി പ്രഭുക്കന്മാർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നേടത്തും ഇതു തന്നെയാണ് അവസാനം. എന്നാൽ ഈ അവസാനം രണ്ടു വഴിക്കായി വന്നുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാജാവു തന്റെ അധികാരത്തിനു കൂടുതൽ വരുത്തുവാനും പ്രഭുക്കന്മാർ അതു കുറയ്ക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. ഈ മത്സരം യുദ്ധത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുകയും അതിന്റെ ഗതിപോലെ രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനായോ ഏകാധിപതിയായോ തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകുന്നപക്ഷം മുൻ പറഞ്ഞപോലെ കാലക്രമംകൊണ്ട് പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിൽതല്ലി അതിലൊരുവനോ മററു വല്ല രാജാവോ ഏകാധിപതിയായി വരാവുന്നതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാവു ജയിക്കുന്നപക്ഷം അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണമായി തീരുന്നതുമാണ്. അസ്ഥിരത എന്ന ദോഷം പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുപോലെ മററൊരു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കോയ്മയ്ക്കുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ഇതു പല രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരേടത്തും ഇല്ലാതെയായിപ്പോയത്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭാരം അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ മേലെയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാരിൽ മിക്കവരുടേയും അഭിപ്രായം. സൗഖ്യം മററും കൂടാതെ നടക്കുന്നകാലത്ത് ഇതു അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെങ്കിലും രാജ്യഭരണത്തിനു മുഖ്യമായി വേണ്ടതായ സ്ഥിരത ഇതിനില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണം വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ കൂടിയുണ്ട്. അതിന് മേല്പറഞ്ഞ രീതിയുടെ ഛായ അശേഷമില്ല. ഒരു കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു നടപ്പ് — പണ്ടു കൊച്ചിയിലും ഏകദേശം ഈ സമ്പ്രദായം നടന്നു വന്നിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പറഞ്ഞാൽ മററെല്ലാം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ് — കൊച്ചീ രാജാവി

ന്റെ കീഴിൽ പാലിയത്തച്ചൻ, മനക്കോട്ടച്ചൻ എന്ന് രണ്ടു പ്രധാന നാടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒന്നാമൻ വടക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മറേറ ആൾക്ക് തെക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മേൽക്കോയ്മയായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കീഴിൽ ഇരുപത്തിനാല് കാര്യക്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ചില്ലറ നാടുവാഴികളായിരുന്നു. ഇവർ കരംപിരിച്ച് അതിൽ ഒരോഹരി മേല്ക്കോയ്മക്ക് കൊടുക്കുകയും യുദ്ധകാലത്ത് ഇത്ര ഭടന്മാരെ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യഭാരത്തിന്റെ ദോഷം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യത്തിന് കുറവുണ്ടാകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അവരവരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽ അവൎക്ക് ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യാം.

—:0:—

൧൩. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്ന് ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷ ഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ട് ആ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെയും, നിയമനിൎമ്മാണത്തിന്റെയും, നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കണം. നീതിശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നത് നാം ആത്മാൎത്ഥമായും, പരാൎത്ഥമായും ചെയ്യേണ്ടകൎമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചുതരുന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പരദ്രവ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കരുതെന്നും 'സത്യത്തെ മറയ്ക്കൊലാ മൃത്യുവന്നടുത്താലും' എന്നും, "സൎവ്വഭൂതങ്ങളേയും കാണണം

തന്നെപ്പോലെ," എന്നും മററുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെ പററിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഈ കൃത്യാകൃത്യനിർദ്ദേശത്തിൻെറ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണ്. അസത്യംപറയുന്നതിലും മററും ദോഷമില്ലെന്നോ, പരാർത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നതിനും മററും ഗുണമില്ലെന്നോ കല്പിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൌകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൻെറയും ആവശ്യം ഇതുതന്നെയാണ്. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ രാജശാസനകൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ, ത്യജിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാണ് നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവ് രക്ഷിക്കുമെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങൾ അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതെ ഒരുവിധം അന്യോന്യസഹായത്തോടുകൂടെ ഉപജീവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിൻെറ ദോഷംകൊണ്ടോ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടോ ചില നിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി നിർവഹിക്കുന്നതിനു മതിയാകാതെയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെ തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതെയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പോഴും ഓർമ്മവച്ച് രാജാവ് എന്തെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടത് ആ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണോ എന്നാകുന്നു. അത് വരുത്തുന്നതിന് നിയമങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സർവസാധാരണതയാകുന്നു. നിയമം സർവസാധാരണമായിരിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതിൻെറ താല്പര്യം ശിക്ഷാരക്ഷകൾക്കുവേണ്ടി അതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളും ആ ഏർപ്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കണമെന്നാകുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവും ഉപദ്രവിച്ചത് കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ

അയാൾക്ക് അഞ്ചുറുപ്പിക പിഴയുമാണ് നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിനുപകരം കുറച്ചു ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെയും അധികംപേൎക്ക് അല്പസുഖത്തെയുമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേൎക്കും ശിക്ഷയൊന്നുതന്നെയായിരിക്കെ ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാരുടെ നേരേ കാഠിന്യവും മററവരുടെ നേരെ ആൎദ്രതയും എല്ലായ്പോഴും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം മേല്പറഞ്ഞതുതന്നെ. ഒന്നു നിയമത്തിന്റെയും മററതു ന്യായാധിപന്റെയും ദോഷമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ദോഷംതന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണരീതികളെക്കുറിച്ചുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കണമെങ്കിൽ രാജാവ് എല്ലാവരുടെ നേരെയും ഒരുപോലെ ആചരിക്കുകതന്നെയാണ് പ്രധാനമായി വേണ്ടത്. ഒരു ജാതിക്കാൎക്കു കരംകൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കുകയും, മററുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ളടത്തോളം ധനം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയും, ഒരു ജാതിക്കാരെ ദുൎഭിക്ഷസുഭിക്ഷ ചിന്തകൂടാതെ പോററുകയും, മററജാതിക്കാർ എത്രതന്നെ ദരിദ്രന്മാരോ രോഗികളോ മററൊ ആയാലും ദയാൎഹന്മാരല്ലെന്ന് വിചാരിക്കുകയും മററുംചെയ്യുന്നതും അല്പം പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂരിസുഖത്തെമാത്രമെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നത് എത്രതന്നെ നന്നായാലും മനുഷ്യകല്പിതമായ ഒരു ഏൎപ്പാടാകകൊണ്ട് അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാതെ വരുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ ഏകപക്ഷീയമായ ഏൎപ്പാടുകൾ മൂലമായി നിവാൎയ്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ

ചെയ്യുന്നത് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശമായ ഭൂരിപക്ഷജനസുഖത്തിന് തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപരിപാലനത്തിന് ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ട് എന്തെല്ലാം ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ ഏർപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മറ്റും പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ഭൂരിപക്ഷജനസുഖത്തെയാണ് അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന് മതിയാകാത്ത ഏർപ്പാടുകൾ സദോഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

൨൭. ഇംഗ്ലീഷുഗവർമ്മേണ്ട്.

—:o:—

ഈ ലോകത്തിലുള്ള വേറെ ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിക്ക് രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. ശത്രുരാജാക്കന്മാരോട് യുദ്ധത്തിനു പോകാനും അവരുമായി സമാധാനം ചെയ്വാനും തനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നഭാഗം കുറ്റക്കാർക്കു മാപ്പു കൊടുപ്പാനും മറ്റുമുള്ള അധികാരം മാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളൂ. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്നോ ന്യായമായ വേറെ വല്ല ആവശ്യത്തിന്നോ അധികമായപണം വേണമെങ്കിൽ പാർലിയമെന്റ് സഭക്കാരോടു ചോദിക്കണം. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ സഭക്കാരുടെ സഹായംകൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന് യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. പാർലിയമെന്റ് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഈ മഹാജനസഭ രണ്ട് ഭാഗമായിട്ടാണ്. പ്രഭുസമുദായം എന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നതായ ഒന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിലെ സാമാജികന്മാർ സാധാരണയായി വലിയപ്രഭുക്കന്മാരും സ്ഥാനികന്മാരുമായിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെഭാഗമാകുന്ന "സാമാന്യജനസമാ

ജ"ത്തിൽ നാനൂറിൽ ചില്വാനം ആളുകളുണ്ട്. ഇവരെ അതാതുദേശക്കാർ ഓരോരുത്തരുടെ പഠിപ്പും സാമർത്ഥ്യവും മറ്റും നോക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവരൊക്കെ അതിസമർത്ഥന്മാരായിരിക്കും എന്ന് വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ആലോചിക്കേണ്ടതിന് ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി ഈ സദസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നത് എത്രയോ മാനമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമായിരിക്കകൊണ്ട് പിന്നെയുംപിന്നെയും തങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് പ്രജകളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും എത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്. കാലദേശാവസ്ഥാനുസരിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടുന്ന എല്ലാ നന്മകളും ആലോചിച്ച് വേണ്ടതു ചെയ്യാനും ചെയ്യിക്കാനും കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചല്ലാതെ അവരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എല്ലാകാര്യങ്ങളും "സാമാന്യജനസമാജത്തിലെ" സാമാജികന്മാരുമായി ആലോചിച്ച് അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ സമ്മതം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം ആവക കാര്യങ്ങൾ പ്രഭുസമുദായക്കാർ" ആലോചിക്കുന്നതാണ്. അവരും മറ്റവരും അഭിപ്രായത്തോടു സാധാരണയായി യോജിക്കുന്നു. അവരും മറ്റവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതായാൽ ആ കാര്യം അവസരം പോലെ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കും. എന്നാൽ ഓരോരോ കാര്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതിന് മുൻപ്രസ്താവിച്ച സദസ്സുകളിൽനിന്ന് അവർതന്നെ യോഗ്യന്മാരായ ചിലരെ നിശ്ചയിക്കും. രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ എല്ലാകാര്യങ്ങളും അവരെ ഭാരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കി മഹാരാജാവിന് തന്റെ മന്ത്രിമാരുടെ സഹായംകൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിപ്പാൻ കഴിവില്ല. മന്ത്രിമാർക്കു പാർലിയമെന്റിലെ സാമാജികന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി മാത്രമെ സകലകാര്യവും നിവർത്തിച്ചുകൂടു. സാമാജികന്മാർ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന് വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല; എന്നുതന്നെയല്ല മഹാരാജാവി

ൻ *

ൻെറയും തൻെറ സന്താനങ്ങളുടേയും ചിലവിനുകൂടി പാർലിയമെൻറുകാരോടുചോദിച്ച് മേടിക്കേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ ചില മഹാരാജാക്കന്മാരുടെമാതിരി ആരോടും കണക്ക് പറയാനായിട്ട് യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ മഹാഭാഗ്യവാനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെമഹാരാജാവിന് തൻെറ രാജ്യത്തിൽനിന്ന് എടുക്കുന്നതായ അനേകവിധമുതലെടുപ്പിൽ നിന്നും തനിക്കു തോന്നിയപോലെ എടുത്ത് ചിലവിടാമെന്ന് ചിലർ തെററായിധരിച്ച് വശായിട്ടുണ്ട്. പാർലിയമെൻറുകാർ മഹാരാജാവിൻെറ ചിലവിലേക്ക് കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുലക്ഷത്തെൺപത്തയ്യായിരം പവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തിമുപ്പതിനായിരം പവൻ രാജധാനിയിലുള്ള പലകാൎയ്യസ്ഥന്മാൎക്കും മററും ത്താസപ്പടി കൊടുത്തുകഴിയും. പതിമൂവായിരം പവൻ ധൎമ്മച്ചിലവിലേക്ക് നീക്കീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വല്ലസംഗതിവശാലും ഇതിലധികം ചിലവ് വന്നുപോയാൽ ആയതിൻെറ വക വിവരമായകണക്ക് അതാതുകൊല്ലം അവസാനിച്ച മുപ്പത് ദിവസത്തിനകം പാർലിയമെൻറുകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ആ വക ചിലവുകൾ ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് കാണുന്നഭാഗം അവർ വകവച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. ചിലവിലേയ്ക്ക് നിശ്ചയിച്ച ഈ സംഖ്യയ്ക്ക് പുറമെ "ലങ്കാസ്റ്റർ" എന്നുപേരായ ബിലാത്തിയിലെ ഒരു വലിയതാലൂക്കിൽനിന്ന് പിരിയുന്നതായ തൊണ്ണൂറായിരം പവനും മഹാരാജാവിന് സമ്മതിച്ച് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സൎവ്വസൽഗുണസമ്പന്നയായ വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞി ചില അന്യരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അമിതവ്യയം ചെയ്യാതെ ആവശ്യമുള്ള കാൎയ്യത്തിനു മാത്രം ഉചിതവ്യയം ചെയ്തുകൊണ്ട് ശരാശരിക്ക് കൊല്ലത്തിൽ നൂററിന് നാലുപ്രകാരം ഒരുദിവസത്തിൽ ചുരുങ്ങിയത് ൧൦൦൦-ം പവൻ പലിശ വരാൻ തക്ക മുതൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

—:o:—

൧൩. സ്വയംഭരണം.

(ആത്മഭരണം.)

—:o:—

തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ധൈര്യത്തിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഈ ശക്തി മനുഷ്യനേയും മൃഗത്തേയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാ സൽപ്രവർത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ആകുന്നു.

ഓരോ മനോവികാരങ്ങളാൽ ജയിക്കപ്പെടാതെ മനോവികാരങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവനെയാകുന്നു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവനെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഒഴുക്കിന്റെ *ഗതി അനുസരിച്ചുപോകുന്ന പൊങ്ങുതടിപോലെ ഇന്ദ്രിയവശനായും അതുള്ളവൻ ഒഴുക്കു മുറിച്ചുപോകുന്ന തീക്കപ്പൽപോലെ സ്വാധീനേന്ദ്രിയനായും കാലയാപനം ചെയ്യുന്നു.

മിക്കജനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ സ്വഗൃഹങ്ങളിലുള്ളവരേയോ മററു വല്ലവരേയോ ഭരിക്കേണ്ടി വരുമെന്നുള്ളത് നിസ്സംശയമാണല്ലോ. തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവർ മററുള്ളവരെ ഭരിക്കുന്നതിന് പ്രാപ്തന്മാരാകയില്ലെന്നുള്ളതും നിർവിവാദംതന്നെ. അതുകൊണ്ടാകുന്നു സ്വയംഭരണത്തിന് ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ കാമക്രോധാദികളെ ജയിക്കയെന്നുള്ളത് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാര്യമല്ല. എന്നുതന്നെയല്ല തീരെ ജയിക്കയെന്നുള്ളത് കേവലം അസാദ്ധ്യംതന്നെ എങ്കിലും 'നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും' എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് സ്വയംഭരണശക്തിയുണ്ടാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും, ശ്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവന് അതും സമ്പാദിക്കാമെന്നുതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു. മദ്യപാനം വ്യഭിചാരം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ അധികമായിട്ടുണ്ടാകുന്നത് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള

ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഈ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിൽനിന്ന് നിവൎത്തിക്കുന്നതിനാണ് സ്വയംഭരണശക്തി മുഖ്യമായിട്ടുവേണ്ടത്. അതു പ്രയത്നംകൊണ്ട് സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

ഒരുവനെ മഹാനെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അവന് മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞ് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനും മററുമുള്ള വൈഭവം ഇതിൽനിന്നാകുന്നു പ്രധാനമായി സിദ്ധിക്കുന്നത്.

"വികാരഹേതൗ സതി വിക്രിയന്തേ
യേഷാം ന ചേതാംസി ത ഏവ ധീരാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും സ്വയംഭരണശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും കലഹങ്ങളും മററുമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്ന് തന്നെ പറയാം. അപ്പോഴാണ് മനുഷ്യരെല്ലാം ഭ്രാതാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ഭൂമി സ്വൎഗ്ഗംപോലെയും ആയിത്തീരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ദുരാഗ്രഹം കോപം രാഗദ്വേഷം മുതലായവയെ ആവുന്നിടത്തോളം അടക്കാറാകത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം കുട്ടികളെ ആദ്യംമുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നത്.

——:():——

൧൩ ഭ്രസത്ത.

മനുഷ്യരുടെ മുഖ്യമായ പഠിപ്പ് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെപ്പററി തന്നെയാണെന്നു യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതു യഥാൎത്ഥമാണ്. ആദ്യം അവനവനെ അറിഞ്ഞിട്ടു വേണമല്ലോ മററുള്ളവരെപ്പററി അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുവാൻ. എന്നാൽ ഈ പഠിപ്പ് പ്രയാസം ഇല്ലാത്തതാണെന്നോ വേഗത്തിൽ കഴി

ക്കാവൊന്നാണെന്നൊ ആൎക്കും വിചാരിച്ചുകൂടാ. യോഗ്യന്മാരായ പലരും ഇപ്പൊഴും ഇതിൽ പരിശ്രമിച്ചു പുതിയതായ പല സംഗതികളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ടു. അവയെ എല്ലാം വിസ്താരമായി എഴുതുവാൻ ഇപ്പോൾ കഴിയാത്തതിനാലും, ഇപ്പോൾ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ അവയിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാകയാലും, കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ പല തൎക്കങ്ങളും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതിന്റെ അറിവ് മുഖ്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുകയാലും, ചുരുക്കമായ ഒരു വിവരണമെങ്കിലും ഇതിനെപ്പററി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യരുടെ ആദ്യകാലത്തിൽ അവർ ശുദ്ധമെ മൃഗപ്രായന്മാരായി ഗുഹകളിലും മററും താമസിച്ചു കണ്ണിൽ കാണുന്ന ജന്തുക്കളെ കൊന്നോ, കായ്കനികൾ ശേഖരിച്ചോ, ഭക്ഷണംകഴിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും, അന്നു അവൎക്കു മരംകൊണ്ടും കല്ലുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതായ ആയുധങ്ങൾ അല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ എടം മാത്രം നോക്കി നടന്നിരുന്നു എന്നും മററും ആണ്, ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശ്രമിച്ച യൂറോപ്പിലെ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഗുഹകളിലും മററു ചില സ്ഥലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നവയായ എത്രയോ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും സാമാനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കിടക്കുന്നത് ഇപ്പൊഴും പലദിക്കിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽനിന്നും വേറെ രേഖകളിൽനിന്നും വിശേഷിച്ച് ഇപ്പൊഴും ഏതാദൃശമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യരെ ഭൂമിയുടെ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നുള്ളതിൽ നിന്നും ആണ് ഇവർ ഇങ്ങനെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ നിലയിൽ ഈ കൂട്ടർ ഭൂമിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം തങ്ങളുടെ സ്വന്തമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇവരിൽ ഒരാൾ വല്ലദിക്കിലും ചെന്നിരുന്നാൽ അയാൾ അവിടെനി

നരം പോകുന്നതുവരെ വേറെ ആരും അവിടെനിന്ന് അയാളെ ആട്ടികളഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അയാളിലും ബലവാനായ മറെറാരാൾ ഒരുസമയം അയാളെ സ്ഥാനഭ്രംഷ്ടനാക്കി എന്നും വന്നേക്കാം. "കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ" എന്നുതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ മര്യാദ. ഈ നിലയിൽ ആൎക്കെങ്കിലും ഭൂസ്വത്തുണ്ടെന്നുവിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഇല്ല.

മനുഷ്യവൎഗ്ഗം ആദ്യം ഇങ്ങിനെ ഇരുന്നിരുന്നതിൽ നിന്നു ക്രമേണ പരിഷ്ക്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. മേൽ വിവരിച്ചവരിൽ നിന്ന് അല്പം ഭേദപ്പെട്ടവരും പരിഷ്ക്കാരം കുറച്ചൊന്നു ലഭിച്ചവരും ആയ രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായം ഇനി പ്പറയാം. ഇവർ ഓരോരോ സംഘക്കാരായിചേൎന്നു പശു ആട് മുതലായ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെ ശേഖരിച്ച് ഓരോദിക്കിൽ താമസിച്ചും സഞ്ചരിച്ചും വന്നവരായിരുന്നു.

ഓരോരോസംഘത്തിൽ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, എങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒരാളുടെ പുത്രപൌത്രസൌദര്യന്മാരാണെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. വാസ്തവം ഏതുവിധമായിരുന്നാലും അവരുടെ വിചാരം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ സ്ഥലം അധികരിച്ചും ആളുകൾ കുറഞ്ഞും ആയിരുന്നതിനാൽ പട്ടുമുളയായി ഉണ്ടാകുന്ന കാട്ടുനികൾതന്നെ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്ക് ഭക്ഷണത്തിന്ന് ധാരാളമായിരുന്നതുകൊണ്ട് വേറെവിധം ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന അദ്ധ്വാനം അവർ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ആ പ്രവൃത്തിശീലമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുതന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. ഒരാൾ തനിച്ചുനടക്കുന്നതിനേക്കാൾ യാതൊരു പിന്നൽകോട്ടും ഇല്ലാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു കൂട്ടംകൂട്ടമായി നടക്കുകതന്നെ ആണ് നല്ലത് എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം ഇവർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സഞ്ചരിച്ചുവന്നിരുന്നത് എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്.

ഒരുദിക്കിൽതന്നെ വളരെക്കാലം താമസിക്കുന്നതായാൽ

ഭക്ഷണത്തിന് പ്രയത്നംകൂടാതെ കിട്ടുവാൻ ഞെരുക്കമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവർ സഞ്ചാരവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. ഇവർ കുറച്ചുകാലം ഒരു ദിക്കിൽ താമസിച്ചാൽ അവിടം വിട്ടു തങ്ങൾക്കും കാലികൾക്കും സൌകൎയ്യമായും അനായാസമായും ഭക്ഷണംകഴിപ്പാൻ തരമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് കെട്ടുകെട്ടും. അവിടെ കുറേക്കാലം താമസിക്കും പിന്നെ വേറെ ഒരുസ്ഥലത്തേക്ക് മാറും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു കഴിച്ചുവന്നിരുന്നത്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കാട്ടുകനികളും തന്നെയായിരുന്നു ഇവരുടെ മുഖ്യഭക്ഷണം. എങ്കിലും അവ എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ അപ്പോഴത്തെ നിവൃത്തിക്കു വേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമക്കുവാനും ആയിരുന്നു അവർ ഏതാനും മൃഗങ്ങളെ വളൎത്തി വന്നിരുന്നത്. ഇവർ ചെറിയ ചാളകളിലും കൂടാരങ്ങളിലും ആയിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. ഈ തരത്തിലുള്ളവരെ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കാണ്മാനുണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇവരുടെസ്ഥിതിയും മുൻവിവരിച്ചവരുടേതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്. ഓരോരോ കൂട്ടർ ഓരോദിക്കിൽ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാതെ മാറിമാറി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും, ഒരുത്തർ വിട്ടസ്ഥലം മററൊരുകൂട്ടർ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കരവും കൂടാതെ സ്വാധീനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും ഇവൎക്ക് ഭൂസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

ഈ ദിക്കിൽ ഓരോരോ ഗോപുരങ്ങളിലും സത്രങ്ങളിലും വന്നു താമസിക്കുന്ന വൈരാഗിസംഘങ്ങൾക്ക് ആ വക ഗോപുരങ്ങൾക്കും സത്രങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമെ മേൽ വിവരിച്ച കൂട്ടൎക്കും ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു. എന്നാൽ ഇവൎക്ക് മററുള്ളവരേക്കാൾ ഒരു വിശേഷം ഉണ്ട്. എന്തെന്നാൽ അന്നന്ന് അദ്ധ്വാനിച്ച് അന്നന്ന് കഴിഞ്ഞാൽപോരാ എന്നും, ഒരു ദിവസം ഒരുസാധനവും കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽകൂടി കുടുങ്ങാതെ കഴിവാൻ ഒരു കരുത

ൽ ആവശ്യമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യവും ഒരാൾ തന്റെ സ്വന്തംകാൎയ്യംമാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ എന്നും, ഭാൎയ്യ, പുത്രൻ, പൌത്രൻ മുതലായവരെക്കൂടി താൻ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സംഘമാണ് ബലം എന്നുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അവൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും നാം കാണുന്നു. ഇവൎക്ക് ഭൂസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എങ്കിലും ജംഗമസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലൊ. വേറെ പലകാൎയ്യങ്ങളിലും കൂടി ഇവർ മുൻവിവരിച്ചതരക്കാരേക്കാൾ എത്രയൊ ഭേദമായിരുന്നു. ഇത് പരിഷ്കാരവൎദ്ധനയുടെ ആദ്യത്തെ നിലയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ചുവൎദ്ധിച്ചുവന്നു ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നംകൂടാതെ കണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ഉപജീവനത്തിനു പോരാതെ വന്നപ്പോൾ ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരവർ തല്ക്കാലം താമസിക്കുന്നസ്ഥലം കൃഷിചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അതു വളരെ ആദായമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണെന്നു കണ്ട്, കൃഷിക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ടവ ഭൂമി, അദ്ധ്വാനിക്കുവാനാളുകൾ, മൂലധനം, ഇവകളാണല്ലൊ (മൂലധനം എന്നുവച്ചാൽ കരുതവെണ വിളയിട്ടു അതു ഫലമായി അനുഭവിക്കാറാവുന്നതുവരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൎക്കും വേറെ കൃഷിസാമാനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ചിലവഴിക്കാനുള്ള ധനം, വിത്തു, വല്ലി, കന്നുകാലികൾ മുതലായവ) ഇവ മൂന്നും അവൎക്ക് ധാരാളമായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഭൂമി ധാരാളം, പ്രവൃത്തികൾ എടുപ്പാൻ തങ്ങടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ആളു തയ്യാർ, എന്നുവേണ്ട കൃഷിക്കു വേണ്ടകാലികൾ അവരുടെ കൈവശം അനവധി. ഈ വക ആദായങ്ങൾ അവൎക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കൃഷി പ്രവൃത്തിയിൽ അവൎക്ക് വളരെ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു.

നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിലുള്ള കൃഷിക്കാൎക്ക് അധികമായ ആദായം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകാത്തതു എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അവൎക്ക് പരിഷ്കാരം അധികം വൎദ്ധിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തെ പണിആയുധങ്ങൾക്കു

ടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയോ അധികമായിട്ടുള്ള ആദായം അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ അന്നത്തെ ആദായവും ഒട്ടും പോരാതെ ആയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ആദായം കണ്ടാൽ ഭൂമിദേവി എത്രയോ ദയവുള്ള ഒരു അമ്മയായതിനാലും തന്റെ പുത്രന്മാർ കുറച്ചു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും അതിനുമുമ്പ് അങ്ങിനെ പതിവില്ലാതിരുന്നതിനാലും അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിപ്പാനോ ഇത്ര നല്ലതായ സമ്മാനം അവർക്കു കൊടുപ്പാനോ ആ ദേവി നിശ്ചയിച്ചതു് എന്നു് സംശയിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു്.

നമ്മുടെ രാജാവുകൂടി ഇപ്പോൾ അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്തവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്നു് ഉചിതമായ അനുഭവം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. കാലംകൊണ്ടു് ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരുടെ സഞ്ചാരം നിറുത്തി എല്ലാം കൃഷിക്കാരായി തങ്ങൾക്കുള്ള മൃഗങ്ങളെ കൃഷിയിലേയ്ക്കു് ഉപയോഗിച്ചും കൊല്ലുകഴിയുന്ന വരെ ഭക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന മാംസം, പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവയും വസ്ത്രങ്ങൾക്ക് തോൽ, രോമം മുതലായവയും അവയിൽനിന്നു് എടുത്തും അവയുടെ മലമൂത്രങ്ങൾ വളമായി ഉപയോഗിച്ചും കൃഷി തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ സഞ്ചാരവൃത്തിവിട്ടു് ഓരോദിക്കിൽ സ്ഥിരതാമസക്കാരായി. ഇതു് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെനിലയാണു്. ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇവിടെ നിന്നാണെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഒരു സംഘത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ഒരാളുടെ സന്തതികൾ ആണെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ വിശ്വാസവും. ഈ നിലയിൽ ഓരോ സംഘത്തിലേക്കുള്ള മുതൽ ഒന്നായി ശേഖരിച്ച വസ്തുയല്ലാതെ അതിലെ മെംബറന്മാർക്ക് ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നില്ലാ.

അതിനാൽ കൃഷിസാമാനങ്ങളും മററും സമുദായസ്വത്താക്കിവച്ചും, കൃഷിചെയ്യുണ്ടാവുന്ന മുതൽ എല്ലാവർക്കും ഒപ്പാപ്പം കൊടുക്കാതെ സംഘത്തിലെ തലവൻ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു് അതിലെ മെംബറന്മാർക്കു ചിലവിനുകൊടുത്തും, ബാക്കി സമുദാ

യസ്വത്താക്കിച്ചേൎത്തും, ആയിരുന്നു ഈ വൎഗ്ഗം കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. വളരെ മെമ്പറന്മാരുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു മലയാള തറവാട്ടിലെ അനന്തിരവന്മാരുടെ കയ്യിൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തില്ലെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിലെ കാരണവൻ അവരെ എല്ലാം പ്രയത്നംചെയ്യിച്ചു പുലൎത്തുകയും കൊല്ലന്തോറും ബാക്കി വല്ല മുതലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തറവാട്ടുമുതലിൽ കൂട്ടിവച്ചും തറവാട്ടിലെ സകല ആവശ്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ഒരു സംഘക്കാരുടെ ഏകദേശം സമ്പ്രദായം.

എന്നാൽ തറവാട്ടിൽ മെമ്പറന്മാർ വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവൎക്കു എല്ലാപേൎക്കും കൂടി പാൎപ്പാൻ സാക്ഷാൽ തറവാട്ടുവീടു മതിയാകയില്ല. അപ്പോൾ അവർ പത്തായപ്പുര, പടിപ്പുര മാളിക, കളിപ്പുര മാളിക, മുതലായതു പണിചെയ്യിപ്പിക്കുയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ചിലർ കുളങ്ങളിൽ പോയി താമസിക്കുകയോ ചെയ്യും. എന്നാലും അവർ ആ തറവാട്ടിലെ മെമ്പറന്മാരല്ലാതെ ആവുകയോ തറവാട്ടുസ്വത്തിനു അവകാശമില്ലാതെ ആവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല—തറവാട്ടുകാരണവൎക്കു അവരുടെ മേലുള്ള അവകാശം പൊയ്പോകുന്നതുമല്ല. അവൎക്കു ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവൻ ചിലവിനു നീക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുപോലെ മേൽ വിവരിച്ച സംഘക്കാരിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ചു ഒരു ദിക്കിൽ താമസിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവരിൽതന്നെ പലരും പല കുടുംബക്കാരായി വെവ്വേറെ പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഒരു മെമ്പറും തന്റെ ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളും ഒരു വീടുകെട്ടും, ഇങ്ങിനെ അനേക വീട്ടുകാരായി ഒരു കുടുംബംതന്നെ ഭാഗിച്ചു എങ്കിലും അവൎക്കു സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഘത്തിലെ വലിയ ആളുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു എല്ലാപേരും നടന്നും, കൃഷി മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ ഒന്നായി യോജിച്ചു ചെയ്യും, സംഘത്തിൽ വലിയ ആൾ ശേഷം ഉള്ള ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റും ദിവസേന അളന്നുകൊടുത്തും, അതേ

ഹം അവരെ എല്ലാവരേയും രക്ഷിച്ചും, അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചും വന്നിരുന്നു.

കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്കു മുമ്പുകൂടി യൂറോപ്പിൽ റഷ്യാരാജ്യത്തു ഈ നിലയിലുള്ള കുടുംബക്കാരെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നുപോൽ. ഇങ്ങിനെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി അതാതുദിവസം അളന്നുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാററി, ഒരു കാലത്തേക്ക് ഒന്നായി കൊടുത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഓരോരുത്തൎക്കു വിഹിതമായി കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന നെല്ലു കിട്ടുവാനുള്ള സ്ഥലം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു. ഓരോരുത്തർ അവനവനുള്ള ഭാഗം മാത്രം കൃഷിചെയ്യുതന്നെ തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തൎക്കു പാൎപ്പാൻ പ്രത്യേകം വീടുണ്ടായപ്പോൾ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു ഉത്ഭവിച്ചു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതു അധികം സ്പഷ്ടമായി കണ്ടുതുടങ്ങി. എല്ലാവരും എല്ലാ സ്ഥലവും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് കൊല്ലംതോറും ഭാഗരി സ്ഥലങ്ങൾ മാററി മാററി ഓരോ തറവാട്ടുകാൎക്കു കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ കാലംകൊണ്ടു നല്ല സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാവരുടേയും കയ്യശത്തിലും വരുമല്ലോ.

ഇതുപ്രകാരമുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ട്. പണ്ടത്തെ കൂട്ടുസ്വത്തു സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമായി ഭൂമി ഊഴമിട്ടു കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും തീരെ നശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് വയിഗ്രാം സായ്പ് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർ ലാ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമസംഘത്തിന്റെ സ്ഥിതി ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രാമസംഘം ഒരുദിക്കിൽ പാൎപ്പായാൽ ആ സംഘത്തിന്നായ ഭൂമി മുഴുവൻ, ൧. ഗ്രാമസ്ഥലം, ൨. കൃഷിസ്ഥലം, ൩. തരിശു ഭൂമി ഇങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കും. ഗ്രാമസ്ഥലങ്ങളിൽ ആ സംഘത്തിലുള്ള എല്ലാ തറവാട്ടുകാരും കാ

രോ വീട്ടങ്ങളാക്കുവാൻ അതിനെ ഒപ്പൊപ്പം ഭാഗിക്കും. കൃഷിസ്ഥലം എല്ലാ വീട്ടുകാൎക്കും ഒപ്പം ഭാഗിക്കും എന്നാൽ ഒരേ കൃഷിതന്നെ എല്ലാവരും ചെയ്യണമെന്നും, അത് ഒരേസമയത്തു ആയിരിക്കണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾക്കു കൊയ്യാൻ സമയമാവുമ്പോൾ മറെറാരാൾ വിതയ്ക്കുക മുതലായവ ഒന്നും പാടില്ല. തരിശു സ്ഥലത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങടെ കാലികളെ മേയ്ക്കുക, വിറക് വെട്ടുക മുതലായവ ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ആയിരുന്നു അവരുടെ പാൎപ്പിന്റെ സമ്പ്രദായം. വളരെക്കാലം ഇപ്രകാരം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ചു കൊല്ലം കൊല്ലം നിലം ഭാഗംചെയ്ത് എല്ലാവരേയും സമാധാനപ്പെടുത്തുവാനും മററും വളരെ പ്രയാസമായി വന്നതിനാലും, സ്വകാൎയ്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിച്ച സ്വാദുകണ്ടതിനാൽ അത് അധികം ഉണ്ടാവാൻ ആളുകൾക്കു മനസ്സുവന്നു തുടങ്ങിയതിനാലും ആദ്യം ഭാഗംചെയ്യുന്നകാലം കുറെ നീട്ടി വെച്ചു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ആ സമ്പ്രദായം തന്നെ ഇല്ലാതെയായി. ഓരോരുത്തർ കൈവശം വെച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾ അവരവർ സ്വകാൎയ്യമാക്കി വെച്ചുതുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തൎക്ക് പ്രത്യക്ഷമായി സ്വകാൎയ്യം ഭൂമിസ്വത്ത് ഉണ്ടായി.

ഏകദേശം മേൽ വിവരിച്ച മാതിരിയിൽ ആയിരിക്കാം എല്ലാകൂട്ടരുടെ ഇടയിലും സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായത് എന്നുള്ളതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തവും തെളിവും ഉണ്ടെങ്കിലും അങ്ങിനെ ഉറപ്പായി പറവാൻ ശക്തിപോരാ എന്നും, എങ്കിലും ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വന്നതാണെന്ന് തീൎച്ചയായും പറയാമെന്നും ഈ വിഷയങ്ങളിൽ വളരെക്കാലത്തോളം പരിശ്രമംചെയ്ത യൂറോപ്പിലെ യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കൂട്ടസ്വത്തിൽനിന്നു സ്വകാൎയ്യ സ്വത്തു വരുവാൻ ഉള്ള വഴികളെ എളുപ്പമാക്കി ചെയ്തതു, ഓരോരോ തറവാട്ടുകാൎക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലങ്ങൾ ഗ്രാമസ്ഥലത്തും, കൃഷിസ്ഥലത്തും കൊടുത്തതും, കൃഷിസ്ഥലം മാററിമാററി കൊടുത്തിരുന്ന ചട്ടം ഇല്ലാ

ഷ്ഠചെയ്യുതും ആണെന്നും ഇങ്ങിനെ മാററി മാററി കൊടുത്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ആൎയ്യസംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണ്മാനുണ്ടെന്നും, റഷ്യാ, ഇംഗ്ലണ്ട്, ജൎമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ഇവിടേയും ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പലേ നടപടികളും ഇപ്പോഴും ആചരിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നത് ഭൂമിയെ കൂട്ടസ്വത്തായിട്ടാണ് ആദ്യം വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നത് എന്നും കാലംകൊണ്ട് ആ നിലവിട്ട് സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായി വന്നതാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്ത് സ്വഭാവത്തിന്നു അനുകൂലമായിത്തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, എന്നാൽ ആദ്യംമുതൽക്കെ സ്വകാൎയ്യസ്വത്ത് ഉണ്ടാകുവാനുള്ള വാസന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മററും ആകുന്നു.

എന്നാൽ ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വളൎന്നുണ്ടായതാണ് ഈ സ്വകാൎയ്യസ്വത്ത് എന്നും, പറയുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടത്തിൽനിന്നു മറെറാരുകൂട്ടർ കണ്ടെടുത്തതാണോ ഈ സമ്പ്രദായമെന്ന് ഊഹിപ്പാനിടയുണ്ട്. റഷ്യാ, ബിലാത്തി, ഇന്ത്യാ, ഇവിടങ്ങളിൽ ഒരേമാതിരി നടവടി കാണുന്ന സമയം "ഇത് എങ്ങിനെ ഈ മൂന്നുദിക്കിലും നടപ്പായി, ഏതുദിക്കിൽ ആദ്യം അതു കണ്ടുപിടിച്ചു, ഏതേതുകൂട്ടർ അതിനെ പിന്തുടൎന്നു?" എന്നൊക്കെ ആലോചിപ്പാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ സ്വഭാവം അങ്ങിനെ ഒന്നും അല്ല. കൂട്ടസ്വത്തിന്റെ മൂലം ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യം പിരിഞ്ഞു താവഴികളായി പോരുന്നതിന്നു മുമ്പായി തന്നെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു എന്നും, പിന്നെ ഓരോരോ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ച് ഈ നിലയിൽ വന്നതാണെന്നും, പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഓരോരോ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു അതിന്റെ സ്വഭാവമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് 'ഒരു കൂട്ടരെ മറെറാരു കൂ

ട്ടർ പിന്തുടൎന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാണ് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നത്.

യൂറോപ്പിൽ ഭൂമിയെയും അതിന്മേൽ ഉള്ള അവകാശങ്ങളെയും പററി ഓരോരോ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമയം വരെ മുതൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായിട്ടാണ് ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചത് എന്നും, പിന്നെ അതു കൂട്ടസ്വത്തായതാണെന്നും ആയിരുന്നു ആളുകൾ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി ഈ വിഷയത്തിൽ ചിലർ അതിയായിച്ചെയ്ത പ്രയത്നത്താൽ ഈ വിചാരം തെററാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും നേരെ വിപരീതമായ ഒരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറ ഖണ്ഡം പിടിച്ചു സ്വാധീനമാക്കിയതിന്നു ശേഷം ഇവിടെ ഗ്രാമസംഘങ്ങളായിട്ടാണ് ആളുകൾ പാൎത്തുവന്നിരുന്നത് എന്നു യൂറോപ്യൎക്കു മനസ്സിലായത്. അവിടെ എപ്പോഴും ഈ നിലയിൽ ആളുകൾ പാൎത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തിൽ വളരെ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ ഈ കാൎയ്യം ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നതാണ്. ഈ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതാതു രാജ്യഭേദപ്പെട്ടു പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന ചില ചില്ലറ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെങ്കിലും പരമ്പരയുള്ളതും മുഖ്യമായതും ആയ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതിനാലും അവരുടെ അറിവ് വളരെ ഉപയോഗമായിട്ടുള്ളതാകയാലും അവയെപ്പററി അല്പം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി മുമ്പ് വിവരിച്ചതിൽ എല്ലാ തറവാട്ടുകാൎക്കും പ്രത്യേകം സ്ഥലം ഗ്രാമത്തിൽ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടിലുള്ള എല്ലാവൎക്കും രാജ്യത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങളുടെ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ തറവാട്ടിലെ കാര

ണവരെ മാത്രമേ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നൊള്ളൂ. ഒരോ കാരണവനു അയാളുടെ തറവാട്ടിലെ മെമ്പ്രന്മാരുടെയും ആ തറവാട്ടിലെ സ്വത്തുക്കളുടേയുംമേൽ സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുതറവാട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ അല്ലാതെ മെമ്പ്രന്മാർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ അവരവരുടെ തറവാട്ടുകാരണവന്മാർ തീർച്ചയാക്കുന്നതൊഴികെ സംഘക്കാർ തീർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ.

രാജാവ് —ഇവരുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നതു പല പ്രകാരമായിരുന്നു. ചില സംഘങ്ങളിൽ അതാതുക്കളുടെ കാരണൊള്ളതന്മാരായ ആളുകളുടെ പ്രഥമപുത്രപാരമ്പര്യത്തിൽ വരുന്നവർക്കു ആ കാരണവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തു അവരെ രാജാക്കന്മാരാക്കി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോതറവാട്ടുകാരണവന്മാർക്കു അവരുടെ അനന്തിരവന്മാരുടെമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പെടിയും പോലെസ്സാണ്ട് എന്ന സർവ്വാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ. രാജാക്കന്മാർ, സംഘക്കാരുടെ ആറാകുറങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നേരെ നടത്തുവാൻ ഭാരവാഹിയാക്കി അവർ അധികാരം കൊടുത്തതോ, തങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു കിട്ടിയതോ ആയ ഒരു മാനേജരുടെ നിലയിലായിരുന്നു. ഓരോരോ സംഘത്തിലെ രാജാവിനെ സ്ഥാപിപ്പാനായി അതിലെ തറവാട്ടുകാർ എല്ലാപേരും കൂടിയതോ ആ സംഘം സ്ഥാപിച്ച ആളുടെ അടുത്ത കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു ആളുകളെ തിരിഞ്ഞെടുത്തതോ ആയ ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലരുടെ ഇടയിൽ രാജാവിനെ തിരിഞ്ഞ് എടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തലവൻ എങ്ങിനെ ആയാലും എല്ലാപേരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള ദിക്കിലുംകൂടി ക്രമത്തിൽ പാരമ്പര്യക്രമമാവാനാണ് സംഗതി.

ഒരു സംഘത്തിലുള്ള തറവാട്ടുകാർക്കു തങ്ങൾക്കു സംഘത്തി

ൽനിന്നു കിട്ടീട്ടുള്ള ഭൂസ്വത്തു ബോദ്ധ്യംപോലെ ആൎക്കെങ്കിലും വില്പാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. വില്പാൻതന്നെ സംഘക്കാരുടെ സമ്മതം വേണം. ആ ഗ്രാമക്കാൎക്ക ആൎക്കും ആവശ്യം ഇല്ലെങ്കിൽ മാത്രമെ വേറെ ഒരു ആൾക്ക കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളു. വാങ്ങുന്ന ആളെ സംഘക്കാൎക്ക തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എടുപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തപക്ഷം വസ്തു അയാൾക്ക കൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ലാ. വാങ്ങുന്നയാൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നു ഒരേ വംശ്യനാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അവരുടെ നടപടികളെ അനുഷ്ഠിക്കയും ക്രിയാദികൾ, ഉത്സവങ്ങൾ മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ യോഗങ്ങൾ ചേരുകയുംവേണം. കുറെകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക ഇതിൽ പലതും ലോപിച്ചുതുടങ്ങി.

കൃഷി, നെയിത്തു മുതലായതു് എല്ലാവൎക്കും ചെയ്വാൻ കഴിയാത്തതിനാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തിക്ക ഗുണം പോരാതെയും മുതലും സമയവും അധികമായി ആവശ്യമായും വരികയാൽ ഓരോ തരക്കാരെ ഓരോന്നിലേക്ക പ്രത്യേകം അവകാശികളാക്കിയും, മറ്റേവർ അവരെ സഹായിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ആശാരി, അതിൽ വേണ്ടവക്കെല്ലാം ആശാരിപണിയും മൂശാരി, കരുവാൻ, ചാലിയൻ മുതലായവർ അവരവൎക്ക നിയമിച്ച പ്രവൃത്തിയും എടുത്തു അതിന്നു പകരം കൃഷിചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾക്കുള്ള ലാഭത്തിൽനിന്നു ഓരോ ഓഹരി ഇവൎക്ക കൊടുത്തും വന്നുതുടങ്ങി. ഇതുപോലെതന്നെ ഗ്രാമമുൻസീഫ്, കാവൽക്കാരൻ, കോൽക്കാരൻ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും അനുഭവം നീക്കികൊടുത്തിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പരദേശങ്ങളിൽ (മണിഗാരൻ) ചെട്ടി മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് അവരുടെ തറവാട്ടിലേക്ക പുരാതനമായി നീക്കിയ വസ്തുവും ഒന്നോ രണ്ടോ ഉറുപ്പികയും മാത്രമെ അനുഭവമുള്ളു.

കമ്മാളന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും ഇപ്പോഴും ഈ ദിക്കിൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ലാ. അവൎക്ക പണ്ടത്തെക്കാലത്തു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള

ഒരു കൂലിമാത്രമെ ഇപ്പൊഴും ചിലദിക്കിൽ കൊടുക്കുന്നുള്ളു. അവർ അധികം ചോദിപ്പാൻ തന്നെമടിക്കും. അടിയന്തിരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പൊഴും അവൎക്കു മാനുഭവം വച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തു പാട്ടം, സാമാനവില മുതലായവയെല്ലാം മുമ്പു നിശ്ചയിച്ച ഒരു തോതുപ്രകാരമാണ് ഇപ്പൊഴും കെട്ടിവരുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രവൃത്തിക്കാർ വേറെ ഒരു ദിക്കിലത്തെ ആളുകൾക്കു പ്രവൃത്തിയെടുത്തുകൊടുത്താൽ അധികം കൂലിവാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരല്ലാത്തതിനാലായിരുന്നു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നത്.

വൈഗ്രാംസായ്വവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർലാ, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ താഴെപറയുംപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തറ, എന്നതു ശൂദ്രരുടെ സംഘമായിരുന്നു. അതിലെ കാരണവന്മാർ ഒരു സഭ കൂടിയിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ യോഗവും ഇതിൽനിന്നു ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലെ അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നതു അതിലെ വയസ്സുമൂത്ത ആളുകൾചേൎന്ന സഭായോഗമായിരുന്നു. തറയിൽനിന്നു ചിന്നിപ്പോയതു കോവിലകങ്ങളാണ്. പിന്നെ ഓരോ കുടുംബങ്ങൾ വെവ്വേറെ തറവാടായി പാൎപ്പാൻതുടങ്ങി. ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഗ്രാമസംഘം ചിന്നി കൂട്ടസ്വത്തായി അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോരൊ കുടുംബങ്ങളായപോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും ആയി.

ഈ വക സംഘങ്ങൾ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും നമുക്കു ക്ഷണത്തിൽ അനുഭവമാവേണമെങ്കിൽ പാലക്കാട്ടെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽമതി. ഗ്രാമസ്ഥലം, കൃഷിസ്ഥലം, തരിശുമുതലായവയും മുൻവിവരിച്ച മററുലക്ഷണങ്ങളും അവിടെ കാണാം. വടക്കന്തറ, കൊല്ലങ്കോടന്തറ മുതലായവാക്കുകളും സംഘക്കാരുടെ കാൎയ്യാലോചനക്കുള്ള മന്ദു എന്ന സ്ഥലവും ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുവരെ വിവരിച്ച സം

ഗതികളിൽനിന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതു പണ്ടത്തെ സമുദായങ്ങളിൽ ആളുകളെല്ലാം ഒരു വംശ്യരാണെന്നു വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഈ വംശസ്മരണയായിരുന്നു അവൎക്കു സ്നേഹത്തിനും ഒരുമെക്കും കാരണമായിരുന്നതെന്നും ആണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്ത് ഇതിന്നു സ്ഥലസ്നേഹമാണ് കാരണമായിട്ടുകാണുന്നത്. ബിലാത്തിക്കാൎക്കും മററും ഒരുമയുണ്ടാവാൻ കാരണം അവരുടെ നാട് ഒന്നാകകൊണ്ടാണെന്നും മറേറാവിധമല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നും, അതിൽ ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾവന്നു എന്നും ആണ് ഇനി വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ആദികാലത്തിൽ ഓരോരോ രാജാക്കന്മാർ അതാതുസംഘത്തിലെ മാനേജർമാരും ആയിരുന്നു എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ സംഘംവകയായുള്ള തരിശുഭൂമികൾ കയ്യശമാക്കി പുതിയതായ വേറെ ചിലരെ അവയിൽ പാൎപ്പിച്ചും, അവൎക്കു സംഘക്കാൎക്കുള്ളപോലെ അധികാരം കൊടുക്കാതെ തങ്ങടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു നടക്കുവാൻതക്കനിലയിൽ സ്വാധീനിച്ചുവെച്ചും, വല്ല യുദ്ധവും ഉണ്ടായാൽ ജയിച്ചരാജാക്കന്മാർ തോററവരെ തങ്ങൾക്കു യുദ്ധത്തിലും മററും സഹായിപ്പാനുള്ള കരാറോടുകൂടി കീഴടക്കിയും, വേറെ അനേകം കൌശലങ്ങളാലും അവർ നാട്ടുകാരുടെ പിടിയിൽനിന്നുവിട്ടു അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു ആളുകൾ രസത്തിന്നു കൊള്ളയിട്ടു പണവും ഭൂമിയും സമ്പാദിപ്പാനും തമ്മിൽ കലശൽ കൂടിയിരുന്നു എന്നും, ഓരോരാജാക്കന്മാർ തന്റെ സംഘക്കാരോടുകൂടി മറെറാരുദിക്കിൽചെന്നു അവരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചുവന്നുവെന്നും കാണുന്നു. മേൽവിവരിച്ചവിധത്തിൽ ഒരു കരാറോടുകൂടിയൊ കപ്പംതിന്മേലൊ തന്റെ കീഴിൽ നിൎത്തുകയോ തന്റെ കൂട്ടൎക്കുതന്നെ മേൽപ്രകാരം ഭാഗം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നപതിവു സാധാരണയായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണ്മാനുണ്ട്.

ഇതിനാൽ ഒരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിപ്പാൻ ക

റെ പ്രഭുക്കന്മാരും, അവൎക്കുചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും, അവൎക്കു അവരുടെതാഴെ ചിലനാട്ടുവാഴികളും ഉള്ളതായ ഒരുമാതിരി ഭരണം നടപ്പായി. രാജാവു തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും, അവർ താന്താങ്ങളുടെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാൎക്കും, അവർ അതിൽ താണവൎക്കും, ഇങ്ങിനെ ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കും അതിന്നു പകരം പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാവിന്നും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും ഇങ്ങിനെ താണതരത്തിലുള്ളവർ താന്താങ്ങളുടെ മേലെയുള്ളവൎക്കുമാത്രം യുദ്ധം മുതലായ അവസരങ്ങളിലും മററും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ദേഹം, പണം, ആൾ ഇവകൾകൊണ്ടു സഹായിച്ചും മേലെമേലെയുള്ളവർ താഴെതാഴെയുള്ളവരുടെ നന്മക്കായി സകല അററകുററങ്ങളും അന്വേഷിച്ചും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുത്തുംവന്നു. ഇതു രാജാക്കന്മാൎക്കു ആവശ്യം ഉണ്ടായിത്തന്നെതീൎന്നിരുന്നു. സദാ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്തു് രാജാവുതന്നെ സൈന്യം മുതലായവ ശേഖരിക്കണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചട്ടവും യൂറോപ്പിൽ പലദിക്കിലും— ബൎമ്മ, ജപ്പാൻ മുതലായദിക്കുളിലും ആഫ്രിക്കായിൽ— കാൺഗോ, അംഗോല, മുതലായ ദിക്കുകളിലും ഈ രാജ്യത്തും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഇതും പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ എല്ലാരാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിലും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഒരു ചട്ടമാണെന്നാണ് ഓൎമ്മവക്കേണ്ടതു്.

ആ കാലത്തു് ഭൂസംബന്ധംവളരെ കാൎയ്യമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതിനാൽ അധികം ഭൂമിയുള്ളവൻ വലിയ പ്രമാണിയായിരുന്നു, മേൽവിവരിച്ച ചട്ടത്തിൽനിന്നു കാലംകൊണ്ടുണ്ടായ അനുഭവം എല്ലാവൎക്കും സംഘത്തിൽ ഒരുപോലെ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഇല്ലാതായതും, ഭൂമി ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രതിഫലമായി ഓരോരുത്തൎക്കു കൊടുത്തതാണെന്നുള്ള വിചാരം നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതി വന്നതും ആകുന്നു. ഒരു പ്രഭുവിന്റെ കീഴിൽ ആരെല്ലാം ഭൂമി അനുഭവിക്കുന്നുവോ അവരെയെല്ലാം ആയാൾ രക്ഷിച്ചു ഒരുപോലെ വിചാരിച്ചു വന്നതിനാൽ അവരെല്ലാം വളരെ യോ

ജിപ്പോടും സ്നേഹത്തോടും നിന്നിരുന്നു. ഇവക്ക് എല്ലാവക്കും തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടാവാൻ ഗോത്രം ഒന്നാവേണമെന്ന സിദ്ധാന്തം ഇല്ലാതായി. ക്രമത്തിൽ ഭൂമിബന്ധം മാത്രം സ്നേഹത്തിനു കാരണമായിവന്നു.

എന്നാൽ ആദിയിൽതന്നെ ഭൂമി ശാശ്വതമായി ഓരോരുത്തക്കു കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും, ആദ്യം അവയെ രാജാവിന്റെ ബോദ്ധ്യംപോലെ കൊടുത്തും ഒഴിപ്പിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും, ഓരോ തറവാട്ടിലേക്കു കാലം കൊണ്ടു അവസ്ഥിരമായി സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും, അതല്ലാ യോദ്ധാക്കളായ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്ക് എത്രയോ അസ്ഥിരമായ ഒന്നാമത്തെ മാതിരി കയ്യൂശം സിദ്ധിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലെന്നും, അതിനാൽ ആദ്യം തന്നെ ശാശ്വതമായി കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും രണ്ടഭിപ്രായമുള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി വിവരിച്ചമാതിരിയാണ്, ഈ മാതിരി കയ്യൂശം ഉണ്ടായിവന്നതെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. യൂറോപ്പിൽ ഈ മാതിരി രാജ്യഭാരവും വസ്തു അനുഭവവും പതിനൊന്നാംനൂററാണ്ടിലാണ് തുടങ്ങിയത് എന്നാണ് കാണുന്നത്.

ഈ ചട്ടത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാർ തങ്ങടെ രാജാവിനു കീഴടങ്ങി നില്ക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ, നാട്ടുവാഴികൾ, മുതലായവർ തങ്ങടെ നേരെ മേലെയുള്ളവക്കു ഒതുങ്ങി നില്ക്കണമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ രാജാവിന്ന് അനുസരണയോടുകൂടി നില്ക്കണമെന്നു കാണുന്നില്ലാ. അതുകൊണ്ട് ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരും അവിടത്തെ രാജാവിന്ന് ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നപക്ഷം ആ രാജാവിനു വളരെബലമുണ്ടെങ്കിലും നാലൊ അഞ്ചൊ പ്രഭുക്കൾ വിപരീതമായാൽ ആ രാജാവിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളാൽ പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചും അവരുടെ ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചും, കോട്ടകൾ കെട്ടിച്ചു സൈന്യം ശേഖരിച്ചും, സഭകൾകൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചും, തങ്ങൾ പ്രത്യേകം നാണ്യം അടിപ്പിച്ചും, സ്വകാര്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയും ഗർവ്വിഷ്ഠന്മാരായി

അവനവന്റെ ദിക്കിൽ രാജാവായി പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും തമ്മിൽ ശണ്ഠതുടങ്ങി.

അപ്പോഴേയ്ക്കു് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്തു അനവധി ധനികന്മാരുണ്ടായി; രാജാക്കന്മാരും ഇവരും തമ്മിൽ യോജിച്ചു് ഒരുവിധത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയാണ്. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതെയായിത്തുടങ്ങി, പതിനഞ്ചിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്ക് ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കൂടി തീരെ മാഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഈ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം ഭൂമി സ്വത്തിന്മേൽ അവകാശമുള്ളവൎക്കു സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നാലും, ബിലാത്തിയിൽ ഇപ്പോഴും ഭൂമിയിന്മേലുള്ള ജന്മാവകാശം ഏകദേശം നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെപ്പോലെ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ ചട്ടത്തിൽ നിന്ന് ഈ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തെക്കു ഒട്ടുക പാറിയിട്ടത്തോളമുള്ള ഭേദഗതിയെ പറയാം. മഹമ്മദുകാരുടെ ഗവൎമ്മെണ്ടിനു മുമ്പായി ഈ രാജ്യത്തും ഏതാദൃശമായ ഒരു ഭരണനടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ആ കാലത്ത് ഭൂമി മുഴുവൻ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെയാണെന്നായിരുന്നു വിചാരിച്ചുവന്നത്. മഹമ്മദുകാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചാണ രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നും അതിനാൽ ഭൂമിയിന്മേൽ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല അവകാശങ്ങളും മഹമ്മദുരാജാക്കന്മാൎക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും മററും ആയിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നാട്ടുകാരുടെ നില വെറും പാട്ടക്കാരുടേതുപോലെയായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇവരുടെ രാജ്യഭരണം അധികം കാലത്തോളം ഉണ്ടാവാൻ ഇടവരാത്തതിനാലാണ് ജന്മമ്മാരെ ഇളകാതെ നിന്നുപോന്നത്. ബ്രിട്ടീഷുഗവൎമ്മെന്റു മഹമ്മദുകാരുടെ റിക്കാൎട്ടുനോക്കിയാണ്. ഇവിടെ ആദ്യം ഭരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയത്. അതുകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെല്ലാം ഭൂമി ഗവൎമ്മെന്റിന്റെ ജന്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേ

ൽ ആയി. ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച ഗ്രാമസംഘക്കാരുടെ നിലയിലൊ അതൊ രണ്ടാമതു വിവരിച്ച നിലയിലൊ എങ്ങിനെയാണു് ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതി എന്നു് അറിയുവാൻ അന്നു് അവർ ബുദ്ധിമുട്ടിയില്ല. ഇതിന്റെ പരമാൎത്ഥം പിന്നെ അവൎക്കു് മനസ്സിലായി എങ്കിലും അതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഏകദേശം യൂറോപ്പിലെ മാതിരി ജന്മികളും അനുമാതിരി രാജ്യഭരണവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിയെന്നതു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണു്.

യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ ആയിരുന്നു നമ്മുടെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാരെന്നും, അവിടെയും ഇവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നില ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതു പതിനായിരത്തിൽ നായകു, അയ്യായിരത്തിൽ പ്രഭു, കൎത്താവു മുതലായ സ്ഥാനികളുടെ പേരുകളുടെ അൎത്ഥവും ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ഇവർ അന്നത്തെ മൎയ്യാദപ്രകാരം വന്നു് തങ്ങളുടെ ആദരവു കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. ഇതിനെപ്പറ്റി കേരളപ്പഴമയിൽ അവിടവിടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയാണു് ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശക്രമം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിയതു്.

ഭൂമി ആദ്യം ഏതുനിലയിൽ കിടന്നിരുന്നു എന്നും, അന്നത്തെ ആളുകൾ ഏതു തരക്കാരായിരുന്നു എന്നും, എങ്ങിനെ അവർ ഭൂമി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്നും, അതിനു കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കാമെന്നും, ഭൂമി സ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെയാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു ഏതുപ്രകാരം സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായി വന്നു എന്നും, ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ മാതിരി ഇന്നതാണെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ ഓരോ അവകാശക്രമങ്ങളുടെ ആസ്പദം ഇന്നതാണെന്നും മറ്റും സമഷ്ടിയായി ഇപ്പോൾ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇക്കാലത്തെ അവകാശക്രമങ്ങളും നടപ്പുകളും എല്ലാവൎക്കും എറെക്കുറെ നിശ്ചയമുണ്ടാവാൻ

സംഗതിയുള്ളതിനാൽ അവയെപററി ഇവിടെ അധികം വിവരിക്കുന്നില്ലാ.

൰൧. ദാരിദ്ര്യം.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ ജീവിക്കേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കു പതിവാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ആഗ്രഹപ്രകാരം തന്നെ ജീവിപ്പാൻ എല്ലായ്പോഴും എല്ലാവൎക്കും സംഗതിവരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. സുഖത്തേയും സന്തോഷത്തേയും ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ വളരെയുണ്ടെന്നു വരികിലും ദാരിദ്ര്യമാകുന്നു ഇവയിൽ മുഖ്യമായുള്ളത്. 'സൎവ്വശൂന്യം ദരിദ്രതാ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ പരമായദുഃഖം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ദോഷം ഇല്ലാതെയാകയോ, വൎദ്ധിക്കാതെയിരിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതിന് കഴിവുള്ളയത്നങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യേണ്ടുന്നത് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദാരിദ്ര്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാകുന്നു ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിനുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു പറയാം.

൧. മടി—ഇതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. 'എല്ലുമുറിയപ്പണിതാൽ പല്ലുമുറിയത്തിന്നാം' എന്നുണ്ട്. ഒരു കൂലിക്കാരൻ തനിക്കു കിട്ടുന്ന ഒരു ദിവസത്തെ കൂലി മുഴുവനും ചെലവാകുന്നതു വരെയോ, ചെലവായതിന്റെ ശേഷം കുറെ കടം കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെയോ, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവൻ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കാതെ നിൎവ്വാഹമില്ലല്ലോ. തങ്ങൾക്ക് അൎഹതയില്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് തൊഴിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് നടക്കുന്നവർ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ. മുടങ്ങാതെ യോഗ്യമാംവണ്ണം പണിയെടുക്കുന്നവർ അധികമായി ഈ ദുഃഖം അനുഭവിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്ന

തിന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഒന്നാമതായി കുടികെട്ടുന്നതായ മടിയെ വിടേണ്ടതാകുന്നു. 'ഉത്സാഹമുണ്ടെങ്കിൽ അത്താഴമുണ്ണാം' എന്നുണ്ടല്ലോ.

൪. അമിതവ്യയം—ചെലവു നോക്കാതെ വരവിലധികമായി ചിലവുചെയ്യുന്നവൻ ദരിദ്രനാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

'ആയന്ദ്രവ്യപ്രാവ്യയകെശ്ചാ
ദായാദല്പതരോവ്യയഃ
അനായീവ്യയശീലശ്ച
ക്ഷിപ്രമേവവിനശ്യതി'

എന്നുണ്ട്. ധാരാളച്ചിലവു ചെയ്യുന്നതിൽ മിക്കപ്പോഴും ഡംഭം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമൊ എന്ന് സന്ദേഹിക്കുന്നു. വരവിലധികമായി ചെലവു ചെയ്യുകയില്ലെന്നുള്ള മനോനിശ്ചയം അത്യാവശ്യമാണ്. ചെലവു വരവിൽ അല്പമെങ്കിലു കുറഞ്ഞിരിക്കണം. 'അടിതെറ്റിയാൽ ആനയുംവീഴും' എന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ കാര്യത്തിലും മിതവ്യയം ആവശ്യമെന്നറിയേണം

൫. ആഭരണഭ്രമം—ആഭരണം നല്ലതും ഭംഗിയുള്ളതുമാണെങ്കിലും

'അരിമണിയൊന്നുകൊറിപ്പാനില്ല
തരിവളയിട്ടുകിലുക്കാൻമോഹം'

എന്നുള്ളതനുസരിച്ച് കടം വാങ്ങിച്ച് ആഭരണങ്ങൾ ചാർത്തുന്നവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യം സ്ഥിരവാസംചെയ്യാതെയിരിക്കയില്ല 'കണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടാൽ കൊണ്ടതെല്ലാം കടം' എന്നുണ്ടല്ലോ. ആഭരണം, വസ്ത്രം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ ധനവാന്മാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നിർദ്ധനന്മാർക്ക് ഒരിക്കലും ശുഭകരമായിരിക്കയില്ല. ദ്രവ്യസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ നമ്മളെക്കാൾ താഴെയുള്ളവരെ മാത്രം നോക്കി തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. 'കിടക്കുന്നതു കാവൽപ്പുര' 'സ്വപ്നംകാണുന്നത് മച്ചും മാളികയും' എന്നപോലെയാകരുത്.

൬. മദ്യപാനം—"മുലകുടിമാറിയാൽ കള്ളുകുടിവേണം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാരായം സേവിക്കുന്നവർ വളരെയു

ണ്ട്. യൂറോപ്പുകാർ വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരും ആകകൊണ്ട് അവർ സേവിക്കുന്ന മദ്യം സേവിച്ചാൽ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടൊ എന്തൊ ബ്രാണ്ടിമുതലായ ലഹരിദ്രവ്യങ്ങൾ രഹസ്യമായി പാനം ചെയ്യുന്നവർ അധികം ഇല്ലെന്നില്ല. മദ്യത്തെ പാനംചെയ്യുന്നവർ സ്വന്തകുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. 'കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന കാശു കൊടുത്തു മുഖത്തു കടിക്കുന്ന നായയെ വാങ്ങുക' എന്നപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യം എന്തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മാനത്തേയും സുബോധത്തേയും ദ്രവ്യത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്ന മദ്യത്തെ പാനംചെയ്യുന്നതിൽ പരം അബദ്ധം മറെറാന്നുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനദോഷം വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന് പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ 'മധുവൎജ്ജനസംഘം' സ്ഥാപിച്ചുവരുന്നതായികാണുന്നു. മദ്യപാനിയെക്കുറിച്ചു ഒരാൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്റെ തൎജ്ജമ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

മദ്യപാനിയുടെ മരണപത്രം.

(൧) 'നാശകരമായ നടപ്പിനേയും, നികൃഷ്ട ദൃഷ്ടാന്തത്തേയും, എന്നെക്കുറിച്ച്, ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതായ ഓൎമ്മയേയും ജനസമുദായത്തിനും,

(൨) ബലഹീനവും പരിതാപയുക്തവും ആയ ഒരു അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൎക്ക് അനുഭവിപ്പാൻ കഴിയുന്നെടത്തോളം ദുഃഖത്തെ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും,

(൩) എന്റെ സഹോദര സഹോദരിമാൎക്ക് എത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും വരുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുവോ അത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും അവൎക്കും

(൪) ഒരു നുറുങ്ങിയ ഹൃദയത്തേയും, നികൃഷ്ടജീവിതത്തേയും, എന്റെ അകാലമരണത്തെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കുന്നതിലുള്ള ലജ്ജയേയും ഭാൎയ്യക്കും ഞാൻ സമ്പാദിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു.'

(൫) ദാരിദ്ര്യത്തേയും, അറിവില്ലായ്മയേയും, ഹീനസ്വഭാവ

ത്തെയും, തങ്ങളുടെ പിതാവു ഒരു ഭയങ്കരനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓൎമ്മയേയും, ഞാൻ എന്റെ മക്കളിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; ഇതു ശരിയല്ലയോ?

൩. കല്യാണാഘോഷം ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയേയും, ആവശ്യത്തേയും അതിക്രമിച്ചു കല്യാണമാഘോഷിച്ചു് വരുന്നതുകാണുമ്പോൾ, അനാവശ്യച്ചിലവു ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ കല്യാണമല്ലെന്നു വന്നേക്കുമെന്നു കരുതി അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കൂലികൊടുത്തു് സ്വൎണ്ണാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുക കൂടി നടപ്പുണ്ടു്. ആഭരണങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിനു വകയില്ലാത്തവർ മേൽപ്രകാരം വാങ്ങി അണിയുന്നതുകൊണ്ടെന്തുപ്രയോജനം? തന്റേതല്ലാത്തതു് തന്റേതാണെന്നു അന്യന്മാരെ ധരിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരു ദുരാഗ്രഹം വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നാകുന്നു ഇതിനാൽ തെളിയുന്നതു്. 'ഇരന്നപൊന്നണിഞ്ഞാലും തെളിഞ്ഞിടൊല്ലാ' എന്നാണല്ലോ. 'കാണം വിററും ഓണം ഉണ്ണേണം' എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടും കടംവാങ്ങി സദ്യകഴിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്നു വ്യസനത്തോടുകൂടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തന്റെ സ്ഥിതിയെ അതിക്രമിച്ചു സദ്യകളും മററും കഴിക്കുന്ന ദുരഭിമാനികൾ സജ്ജനങ്ങളാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ലാ.

'ആത്മപക്ഷംപരിത്യജ്യ
പരപക്ഷേഷുയോരതഃ
സപരൈൎഹന്യതേമൂഢോ
നീലവൎണ്ണസൃഗാലവൽ'

൪. കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്നതായി സകലരും അറിഞ്ഞിരിക്കെ, കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമെന്നു് ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. ഇവിടങ്ങളിലെ കൈത്തൊ

ഴിൽകാർ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആയതു കൈത്തൊഴിലിന്റെ കുറവുകൊണ്ടല്ലാ ദാരിദ്ര്യത്തെ [illegible]ന്നതിനായി അവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മററുകാരണങ്ങൾകൊണ്ടത്രെ എന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവരുന്ന സാമാനങ്ങളും മററും വാങ്ങിക്കേണ്ടതിനായി ഇവിടത്തുകാർ അനവധി ദ്രവ്യവ്യയം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സാമാനങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നു വന്നാൽ ഗുണമല്ലാതെ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്യോഗം കിട്ടേണ്ടതിനു വേണ്ടുന്ന അറിവുസമ്പാദിക്കുന്നേളവരെ പഠിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്കനിമിത്തം ഉദ്യോഗവും കൈത്തൊഴിലും ഇല്ലാതെ അരിഷ്ടിക്കുന്നവർ വളരെയുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു ഇവിടെ ഇപ്രകാരം പറയുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യേണ്ടതിനു ജനകാര്യോത്സാഹികളായ മഹാന്മാർ പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു.

൧. നിർവ്യാജസ്നേഹമില്ലായ്മ—ദാരിദ്ര്യത്തിന്നനുകൂലമാകുന്നു. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരസ്പരം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ദാരിദ്ര്യം ബലപ്പെടുകയില്ല. 'അകത്തുകത്തിയും പുറത്തുപത്തിയും' എന്നപോലെയുള്ളതിനെയല്ല ഇവിടെ നിർവ്യാജസ്നേഹമെന്നുപറയുന്നത്. സ്വസ്നേഹാധിക്യത്താലും പരശ്രീകണ്ടുകൂടായ്കയാലുമാകുന്നു മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നത്.

ആത്മവൽസർവ്വഭൂതാനി
യഃ പശ്യതി സ പണ്ഡിതഃ

എന്നുള്ളതു ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

കർമ്മവാക്കായങ്ങളാലന്യനെപാലിക്കേണം
ധർമ്മമൊന്നുതന്നെപോരുമെന്നറിഞ്ഞാലും

എന്നുണ്ടല്ലോ. 'കാലെടുത്തുവച്ചാൽ കാൽപണം കൂലി' കിട്ടണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ 'പരോപകാരാർത്ഥമിദംശരീരം'

എന്നുള്ളതിന്റെ വിലയറിയുന്നില്ല. മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നി
ർവ്യാജമായി സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൭. ഈശ്വരഭക്തിയില്ലാഴ്ക മററുദോഷങ്ങളെ എന്നപോ
ലെതന്നെ ദാരിദ്ര്യത്തെയും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു.

'തന്നുടെ ഭക്തരെ രക്ഷിപ്പതിന്നുതാൻ
തന്നെയുംകൂടെമറന്നുപോമീശ്വരൻ'

എന്നുണ്ടല്ലോ.

'ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാതവനഹോ
നശ്വരമായ്വരുംനിശ്ശേഷയത്നവും'

എന്നുള്ളതിനാൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഫലപ്പെടുകയില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. പ്രവൃത്തികളിലൊന്നിലും ഗുണമില്ലെന്നുവന്നാൽ ക്ഷണേന ദരിദ്രനാകാതിരിക്കയില്ല.

അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യരിൽ വഷളന്മാർ പ്രബലപ്പെട്ടപ്പോൾ ദുഷ്ടന്മാർ എല്ലാടവും സഞ്ചരിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുന്നവർക്കു ഒരു നന്മയ്ക്കും കുറവുവരുന്നതല്ല. ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെട്ട്, ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചുനടക്കുന്നൊവർക്കു യാതൊരു നന്മയ്ക്കും കുറവുവരുന്നതല്ല എന്നല്ലാതെ, ദാരിദ്ര്യദുഃഖമനുഭവിക്കാതെ ഇരിക്കേണമെന്നുള്ള ഐഹികവിചാരത്തോടുകൂടെ ഈശ്വരനെ സേവിക്ക വിഹിതമെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല.

ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളിൽ ചിലത് മേൽപ്രസ്താവിച്ചവയാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരെല്ലാം മുറിച്ചെടുത്താൽ ആ വൃക്ഷം ഉണങ്ങിപ്പോകുന്ന പ്രകാരംതന്നെ ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളെല്ലാം ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞാൽ, ഈശ്വരകൃപയാൽ ദാരിദ്ര്യദരിദ്രത ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു.

---

൮൨. ആരോഗ്യരക്ഷ.

—:():—

"ശരീരമാദ്യം ഖലുധർമ്മസാധനം"

മനുഷ്യനു സംഭവിക്കാവുന്ന ആപത്തുകളിൽവച്ച് ഏററ

വും ദുസ്സഹമായുള്ള രോഗമാണെന്നും ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ വെച്ച് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത് ആരോഗതയാണെന്നും എല്ലാപേൎക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ആരോഗത അല്ലെങ്കിൽ ആരോഗ്യമെന്നുവച്ചാൽ ദേഹത്തിന് ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും യാതൊരുപദ്രവവുമില്ലാതെയുള്ള സ്ഥിതിയാകുന്നു. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ ദീപനം വരുത്തുന്നതിനുള്ള ആമാശയവും പക്വാശയവും ദീപനം വരുന്നതിന്റെ ശേഷം അതുകളെ ശരീരപോഷണത്തിനുവേണ്ടി രക്തത്തിൽകൂടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോകുന്ന രക്തനാഡികളും നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിനെക്കൊണ്ട് ആ രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാനുള്ള ശ്വാസകോശവും മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മസ്തുലുംഗ (തലച്ചോറ്) വും ശേഷമുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളും യാതൊരു വൈകല്യം കൂടാതെയിരിക്കുകയും അതാതിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ ക്രമമായി നടത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് യാതൊരു അസഹ്യതകളും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതി ഭാഗ്യംകൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കാവുന്ന ഈ അവസ്ഥയെ ആകുന്നു നാം ആരോഗതെന്നു പറയുന്നത്.

എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും പലവിധത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾ സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വക രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകാതെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലാകുന്നു പരമകാരുണികനായ ഈശ്വരൻ നമ്മളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിന്ന് നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി ദൈവകല്പിതങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങളും ഉണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി യഥാവിധി ആചരിച്ചാൽ ശരീരസുഖത്തോടുകൂടി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നേരെ മറിച്ച് അജ്ഞാനം കൊണ്ടോ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ നാം അവയെ ലംഘിച്ചാൽ നമുക്ക് ആരോഗന്മാരായിരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമെ

ന്നു. മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷകൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു ചിലൎക്കു കഴിയുമായിരിക്കാം. മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവൎക്കു ശിക്ഷയിൽ നിന്നു വേർപെടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

രോഗങ്ങൾ നാം തന്നെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞതു് എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാകുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ആരോഗ്യതയും രോഗവും പൂൎവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നും ചിലൎക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം അനുഭവവിരുദ്ധമാകയാൽ അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ നിയമേന അമിതഭക്ഷണം ചെയ്കയോ ദേഹപ്രകൃതിക്കു ചേരാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉടനേതന്നെയോ കാലക്രമേണയോ ഉദരരോഗങ്ങളും അധികമായ വിചാരംകൊണ്ടും മനഃക്ലേശംകൊണ്ടും ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിനും മറ്റു രക്താശയങ്ങൾക്കും ഉപദ്രവവും മഴയത്തോ മഞ്ഞത്തോ നടന്നാൽ ജലദോഷവും അതുപോലെതന്നെ മറ്റോരോ കാരണങ്ങളാൽ വേറെ പലവ്യാധികളും ഉണ്ടാകുന്നതു എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമല്ലേ? അതുകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ സാധാരണയായി സ്വയംകൃതദോഷങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണു്.

ആരോഗ്യരക്ഷാൎത്ഥമായുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാത്തതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും ഉടനേതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. ദരിദ്രന്മാരോ, ഉദാസീനന്മാരോ ആയ മാതാപിതാക്കന്മാർ തുമ്പില്ലാതെ വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന കുട്ടികളിൽ ചിലരേയും, യൌവനകാലത്തെ ചോരത്തിളപ്പുകൊണ്ടു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള ദുൎവൃത്തികൾ കാട്ടുന്ന യുവാക്കളിൽ ചിലരേയും കുറേകാലത്തേക്കു യാതൊരു രോഗപീഡയും ശക്തിക്ഷയവും കൂടാതെ കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഉള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു തന്നെയല്ല കാലക്രമേണ അവരും

അവരുടെ അപഥ്യാചരണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളായ നാനാവിധ രോഗങ്ങളും അകാലവാർദ്ധക്യവും ശക്തിക്ഷയവും അകാലമരണം തന്നെയും അനുഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ചിലരു മുപ്പതു വയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്കും വൃദ്ധന്മാരായും അശക്തന്മാരായും ക്ഷീണമനസ്സുകളായും തീരുന്നില്ലേ? അതു അവരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ, നല്ലവണ്ണം ദേഹം ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നവരെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കഴിഞ്ഞാലും നല്ല യൌവ്വനപുഷ്ടിയും ഉത്സാഹവും ഉള്ളവരായും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാധാരണയായി രോഗങ്ങൾ അവരവരുടെ അപഥ്യാചരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിലും ചിലത് അതുകൂടാതെയും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെ അനുസരിച്ചു ചിലത് വായുവിനാൽ വ്യാപിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോ സ്പർശത്താൽ സംക്രമിക്കുന്നതോ ആയ പകരുന്ന വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് സാധാരണയായി അവരുടെ കുററമാണെന്ന് പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ആവക വ്യാധികളും മററു രോഗങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ആദ്യമായി ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യരുടെ തെററുകൊണ്ടോ അജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ആകുന്നു. പരമ്പരിയായി രോഗമുണ്ടാകുന്നത് ആ വംശത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും വിചാരക്കുറവുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ആദ്യം ആരെങ്കിലും ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ വിധിപോലെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ രോഗങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച് നിരപരാധികളായ സന്താനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കുന്നതാണ്. പകരുന്ന രോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് ജനങ്ങൾ ഓതമുള്ളതായും വായുസഞ്ചരിക്കാത്തതായും ഉള്ള ഭവനങ്ങളിലോ, വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മലദൂഷിതങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിലോ പാർക്കുകയും, ദേഹത്തെയും ഭവനത്തെയും ശുചിയാക്കിവയ്ക്കാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സാധാരണയായി ഈ വക രോഗങ്ങൾ മൂഢന്മാരുടേയും ദരിദ്രന്മാരുടേയും മലിനമായ വാസസ്ഥലങ്ങളിലാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്.

പിന്നെ അതു അറിവുള്ളവരുടേയും, ധനികന്മാരുടേയും വീട്ടുകളിലും വ്യാപിച്ച് എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ ആപത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ അവരവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം മതിയാകയില്ല. നമ്മുടെ സമസൃഷ്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന് നമ്മൾ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഈവക രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമാണോ എന്നു ചിലൎക്ക് സംശയമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അത് സാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ട് "പ്ലേഗ്" എന്ന ഘോരമായ ഒരു നടപ്പുദീനം കൂടക്കൂടെ വ്യാപിക്കുകയും, അതിനാൽ അനേക ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലുള്ള ഡാക്ടർമാരുടേയും മററും പരിശ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടും, ആലോചനകൾകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ആ രോഗം നാമാവശേഷമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മററു പല രോഗങ്ങളേയും അവർ ഉന്മൂലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തലേത്തട്ടി, വസൂരി മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ പ്രചാരത്തിനും അസഹ്യതയ്ക്കും പണ്ടത്തെക്കാൾ അല്പം കുറവുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകളേയും തീരെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്ന് വെള്ളക്കാര ചെയ്തുവരുന്ന യത്നം കാലക്രമംകൊണ്ട് സഫലമാകുമെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളമായി വഴിയുണ്ട്.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ട് രോഗങ്ങൾ നിവാൎയ്യങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള വഴികളെ അറിഞ്ഞ് നാം അവയെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും മററുള്ളവരെക്കൊണ്ട് അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. (ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായി ആവശ്യമുള്ളത് നിൎമ്മലമായുള്ള വായുവും ജലവും മിതമായും ഹിതമായും ഉള്ള ഭക്ഷണം, ദേഹശുദ്ധി, വിധിപോ

ലെയുള്ള വ്യായാമം, വേണ്ടപോലെയുള്ള നിദ്ര ഇവകളാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകമായി മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.



൧൰. നിദ്ര.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഇടവിടാതെ വളരെ നേരം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ല. ശരീരവുംമനസ്സും കുറെനേരം ശ്രമപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ കുറെനേരത്തേക്കു യാതൊരു വ്യാപാരവും കൂടാതെ സ്വാസ്ഥമായിരിക്കണം. ഇത് സ്വഭാവസിദ്ധമായ ഒരു ആവശ്യമാണ്. ഈ സ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു നിദ്ര. പകൽ മുഴുവൻ എല്ലാവരുടേയും ശരീരവും മനസ്സും ഏറെക്കുറെ ആയാസപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൂലിക്കാരുടെയും മററും ശരീരവും വിദ്വാന്മാരുടേയും മററും മനസ്സുമാണ് പ്രത്യേകമായി ആയാസപ്പെടുന്നത്. മടിയന്മാരായ ധനികന്മാരും ഓരോ ആവശ്യത്തിന്നായി ശരീരത്തെ വ്യാപരിക്കുകയും, മനോരാജ്യം വിചാരിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതാകകൊണ്ടു സൂക്ഷ്മത്തിൽ അവരുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും കൂടി ഒരുവിധം ശ്രമമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഈ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഓജസ്സു കുറഞ്ഞുവരികയും, ഉറക്കത്തിൽ യാതൊരു ശരീരമനോവ്യാപാരങ്ങളും ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഉറക്കം ആ കുറവിനെ തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തേക്കുള്ള കിണററിൽ പകൽ സമയം വെള്ളം ക്രമേണ വററിപ്പോകുന്നതും രാത്രിയിൽ വെള്ളം ക്രമേണ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ വന്നുകൂടുന്നതും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെ തന്നെയാണ് പ്രായേണ നമ്മുടെ ഓജസ്സു പകൽ കുറയുകയും രാത്രി കൂടുകയും ചെയ്യുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും സ്വഭാവാനുസരണമായി വേണ്ടിടത്തോളം, വഴിപോലെ ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഉറക്കം വേ

ണ്ടുക

ങ്ങതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ എല്ലാംകൂടി ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നതിന് പുറമെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും മററു അവയവങ്ങളുടേയും വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് മന്ദതയും ദീപനത്തിനും ശോധനയ്ക്കും രുചിക്കും കുറവും ദേഹത്തിന് മെലിച്ചിലും ശക്തിക്ഷയവും മനസ്സിന് അക്ഷമയും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ അധികമായാൽ ബുദ്ധിക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മന്ദതയും രോഗം ദേഹത്തിന് ഹാനിയും ക്രമേണ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഒരുവൻ ദിവസംതോറും എത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്ന് തിട്ടമായി എല്ലാവൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതായ ഒരു നിയമം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയണം.

പ്രായം, ആരോഗ്യം, പകൽസമയത്തെ അദ്ധ്വാനം, ശീലം മുതലായവയുടെ അവസ്ഥപോലെ ആയിരിക്കണം ഉറക്കം. യൌവനയുക്തനായി രോഗഹീനനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ സാധാരണയായി ഒരു ദിവസത്തിൽ പതിനഞ്ചുനാഴികയിൽ കുറയാതെയും, പതിനെട്ട് നാഴികയിൽ അധികമാകാതെയും ഉറങ്ങണം. ഇതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ ആ ഉറക്കം പകൽ ക്ഷയിച്ചു വരുന്ന ഓജസ്സിനെ പൂരിപ്പിക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. ഇതിൽ അധികമാകുന്നതായാൽ മുൻപറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കു നാലഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപത്തഞ്ചുനാഴികയിൽ കുറയാതെയും മുപ്പതുനാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഉറങ്ങണം, പിന്നെ പത്തുപന്ത്രണ്ടുവയസ്സുപ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപതു നാഴികയിൽ കുറയാതെയും ഇരുപത്തിനാലു നാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഉറക്കംവേണം. വൃദ്ധന്മാരും വളരെനാൾ ദീനത്തിൽ കിടന്ന് നിവൎത്തിച്ചവരും ചെറിയ കുട്ടികളെപ്പോലെതന്നെ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഗൎഭമുള്ള സ്ത്രീകളും കുട്ടികൾക്ക് മുലകൊടുക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അതുപോലെതന്നെ മററു സ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്.

ഉറക്കം എത്രവേണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കുന്നതിനു അവരവരു

ടെ സ്വഭാവത്തെക്കൂടിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ശരീരം നന്നെ ആയാസപ്പെടേണ്ടതായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ സാധാരണയായി സ്വസ്ഥവൃത്തന്മാരെക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങണം. അവർ ഉറങ്ങുന്നസമയം ശരിയായാലും ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പകൽ നല്ലവണ്ണം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവന്റെ ഉറക്കത്തിന്ന് ശക്തിയും സുഖവും അധികമുണ്ടായിരിക്കും. മടിയന്മാർ കിടക്കയിൽ കിടന്നു ഉരുളുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കുറെ മയങ്ങുകയും മാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശരീരസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവൻ പത്തുനാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും മററവൻ പതിനഞ്ചുനാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും ഒരുപോലെ ആകുന്നു.

മനസ്സുവച്ച് ജാഗ്രതയായിപഠിക്കുകയും മററം ചെയ്യുന്നത് ദേഹംകൊണ്ട് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ക്ഷീണകരമാകകൊണ്ട് വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവരും അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുന്നവരും മററശേഷമുള്ളവരെക്കാൾ അധികമുറങ്ങേണ്ടതാണ്. സ്കൂൾകുട്ടികളിൽ പലരും പരീക്ഷകളെല്ലാം ജയിക്കുന്നതോടുകൂടി സ്ഥായിയായി വല്ലരോഗവും സമ്പാദിക്കുന്നത് നാം സാധാരണയായി കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതിനു മിക്കവാറും കാരണം വേണ്ടസമയത്തും, വേണ്ടിടത്തോളവും ഉറങ്ങാതെ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഉറക്കത്തിനു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയം രാത്രിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ രാത്രിയിൽ ഏതുസമയത്തു കിടക്കണമെന്നും, ഏതുസമയത്ത് എഴുന്നേല്ക്കണമെന്നും ഉള്ള സംഗതിയെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. രാത്രിനേരം വൈകി കിടന്ന് രാവിലെ നേരം വൈകി എഴുനേൽക്കുന്നവർ ഇത്ര നേരം ഉറങ്ങണമെന്നല്ലാതെ ഇന്നസമയത്തു ഉറങ്ങണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത് അത്രശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യർക്കുവിശേഷബുദ്ധി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ട് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ഇന്നതു സ്വാഭാവിക

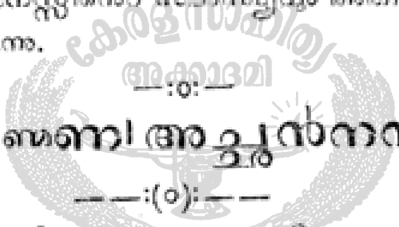
മാണെന്നും ഇന്നതു സ്വാഭാവികവിരുദ്ധമാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കുവാൻ പാടില്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവയാകയാൽ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മാത്രമെ ഒന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് പക്ഷിമൃഗാദികൾ സാധാരണയായി രാത്രിയിൽ നേരത്തെ ഉറങ്ങുകയും അരുണോദയത്തിങ്കൽ എഴുനേല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ രാത്രിയാണ് ഉറക്കത്തിനുള്ള കാലമെന്നും പ്രഭാതസമയത്തിൽ എഴുനേല്ക്കണമെന്നും ആകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്ന് നമുക്ക് തീൎച്ചയാക്കാം.

അതുകൊണ്ട് ഒന്നാമത് പകൽ ഉറങ്ങുന്നത് സ്വഭാവവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആരോഗ്യഹാനികരമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു വിഷയം തന്നെ. രണ്ടാമത് പുലൎച്ചയ്ക്ക് ഏകദേശം അഞ്ചുമണി സമയത്ത് എഴുനേല്ക്കുന്നതാണ് ശരീരത്തിന് ഗുണമെന്നും നിസ്സംശയമാണ്. അഞ്ചുമണിക്ക് എഴുനേല്ക്കുന്നെങ്കിൽ അവരവൎക്ക് വേണ്ട അവസരംപോലെ ഉചിത സമയത്ത് കിടക്കേണ്ടതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

സുഖനിദ്ര കിട്ടുന്നതിനുള്ള വഴികളെന്തെല്ലാമാണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ദേഹം ആയാസപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ദേഹത്തെ ശ്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് വ്യായാമം പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ട് സുഖനിദ്ര കിട്ടുന്നതുമാകുന്നു. വയറുനിറച്ച് ഊണു കഴിച്ചു ഉടനെ ഉറങ്ങുന്നത് ദീപനത്തിന് ദോഷകരമാണെന്നുള്ളതിന് പുറമെ ഉറക്കത്തിനും സുഖക്കേട് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. മാറത്ത് ഒരാൾ വന്നിരുന്നു എന്നും കഴുത്തിൽ പിടിച്ച് ഞെക്കി എന്നും മറ്റുമുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ഇതാണ് കാരണം. ഊണു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കിടക്കുവാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നതും സുഖനിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഉറങ്ങുവാൻ പോകുന്ന സമയത്തിൽ [illegible] വരുത്തുന്നതു സുഖനിദ്രയ്ക്ക് തരക്കേടായിട്ടുള്ളതാണ്. പതിവായിട്ട് ഒരേസമയത്ത

കിടക്കുകയും ഒരേ സമയത്ത് എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്താൽ സാധാരണയായി ഉറക്കം വരുവാൻ താമസമോ ഉറക്കത്തിന് മററു വല്ല വിഘ്നമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതെല്ലാത്തിനും പുറമെ മനസ്സിന്റെ തൃപ്തി സുഖനിദ്രക്ക് ഒരു പ്രത്യേകകാരണമാകുന്നു. നാം ചെയ്യരുതാത്തതായ കഠിനപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ശല്യത്തെപ്പോലെ ഉറക്കത്തിന്ന് ദോഷകരമായിട്ടു മറെറാന്നില്ല. ഉറക്കം വരുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നുതന്നെയല്ലാ ഒരുവിധം ഉറങ്ങിയാൽതന്നെ ദുസ്സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ എളുപ്പവുമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെന്നതന്നെയല്ല വളരെ ഉദാരങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ വല്ലതും കൂടി ചെയ്താലുണ്ടാവുന്ന കൃതാർത്ഥതയും മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യവും അതിസുഖമായ നിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

—:o:—



൨൦. വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്

——:(o):——

ഈയിടെ മരിച്ചുപോയ വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നു എന്ന് മലയാളികളിൽ മിക്കപേരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ കവിതകൾ കേട്ടിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഇത് അന്യോന്യ വിരുദ്ധമാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നതിനു പുറമേ നവീന സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കവിതാവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഒരു പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായതിനെക്കുറിച്ച് അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഒററശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതല്ലാതെ വലിയ കൃതികൾ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളു. ആ കൃതികൾ തന്നെയും ഇപ്പോൾ ആരുടെയും കൈവശത്തിലുള്ളതായി അറിയുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതുകളും തീരെ നശി

ച്ചുപോയി എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകഠം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നത്.

നവീന സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികൎത്താവെന്ന് സൂക്ഷ്മത്തിൽ പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയെയാണ് പറയേണ്ടത്. അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് കവിതാഭ്രാന്തുണ്ടായതുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകഠം കണ്ടിട്ടാണെന്നാകുന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ നമ്പൂരിയായിട്ടു തുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായത്തെ പരിഷ്കരിച്ച് അതിനുവേണ്ട ഗുണങ്ങളെ പൂൎത്തിയാക്കിയത് നമ്പൂരിപ്പാടാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ നവീന സമ്പ്രദായത്തിൻെറ ആദികൎത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി പറഞ്ഞത്. ഈ നവീന രീതിയുടെ സ്വഭാവം എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോഠം പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിക്കാണുന്ന കവിതകളിൽ മിക്കതും ആ രീതിയെ അനുസരിച്ചു കാണാത്തതുകൊണ്ടും, അതുകളെ വളരെ ജനങ്ങഠം കൊണ്ടാടുന്നതുകൊണ്ടും മിക്കവരും ആ രീതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അതിൻെറ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനാവശ്യമാവില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശബ്ദഭംഗി വരുത്തുന്നതിനു ചില നിഷ്കർഷകഠം ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ നവീനസമ്പ്രദായം ഉണ്ടായത്. അൎത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതുകൊണ്ട് വിശേഷവിധിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളത്തിൻെറ ശുദ്ധി, പദങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധത, കൎണ്ണസുഖത്തെ വിശേഷമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രാസം—ഇതുകളെ വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു ഒരു നിഷ്കൎഷ പ്രധാനമായി ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ഇതിൽ ഓരോന്നിനെ പൂൎണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നതിന്ന് ഇവിടെ സ്ഥലം മതിയാവില്ല. അതുകൊണ്ട് അതുകളുടെ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നുമാത്രം കാണിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങഠം വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാ

ത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലൎന്ന പാലും വെള്ളവുംകൂടി ചേൎന്നപോലെ യോജിച്ചുവരുമ്പോളാകുന്നു മണിപ്രവാളത്തിന്ന് ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നത്. അപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ രണ്ടുപുറത്തും പച്ചമലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് എല്ലാംകൂടി നെല്ലും മോരുംകൂടിയ മാതിരിയാകുമ്പോൾ അതു ശുദ്ധിയില്ലാത്ത മണിപ്രവാളമാകുന്നു. പ്രാചീനന്മാരിൽ ഈ ശുദ്ധി വളരെ കുറവാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെയും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടേയും കഴിച്ച് മററുള്ളവരുടേയും കവിതയിൽ ഈ നിഷ്കൎഷയില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. ആ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവരെക്കാൾ വലിയ അപരാധി ഉണ്ണായി വാരിയരാണ്. "അങ്ങോട്ടടൻ ചരിച്ചീലിങ്ങോട്ടടൻ" എന്നും "ആകൃതി കണ്ടാൽ അതിരംഭേയം ആരാലിവൾതൻ അധരംപേയം" എന്നും "നീതാനെപ്പിന്നെ ചിന്തിച്ചുഴൽവിലവാസി" എന്നും മററും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിൽ ധാരാളം. "കുമാരിയെത്താൻ പ്രസവിച്ചുശേഷതെ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ പരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരേനിഹത്യാ" എന്നും "സുരാസുരശൗൎയ്യവിഭ്രമം ചൊല്ലാവല്ലെ" എന്നും "അമാത്യരുടെ സൌഹിത്യമുള്ളസതപാദ്യവരവാങ്ങമൊട്ടും" എന്നും മററും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്ന് നമ്മുടെ പ്രാചീനകവികൾക്ക് ഒരു കൂസലുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ശുദ്ധിയാണ് ഈ വികൃതഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ അഭംഗിയെ ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യം സ്പഷ്ടമാക്കികൊടുത്തത്.

അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്ന സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങൾ ലെടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുമ്പോളാകുന്ന പദങ്ങൾക്ക് സ്നിഗ്ദ്ധതയുണ്ടാകുന്നത്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അൎദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടത്. ചന്ദ്രകല നക്രതുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ഡി

എന്നാണ് ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കിയാൽ ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. "വദനാംഭോദരശൻ" "നീലതോയദകചെ" എന്നും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവച്ച് "വദനതികം" എന്നും "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മറ്റും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കൎണ്ണശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തികം" "നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അൎദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഗുരുക്കളും മറ്റു ചിലത് വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളും ആവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കകൊണ്ടാണ് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററുവരുന്നത് "കമലാകലാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾ താനൊ" "മന്നിൽവാനവനോടിവണ്ണമരുളി" ഇവിടെ 'വൾ' 'ന്നി' ഇതുകളെ ഗുരുവാക്കിയത് അഭംഗിയാണ് (·) ലഘുവായിതന്നെയിരിക്കണം. എന്നാൽ "പോൎക്കളത്തിൽ ജയമാൎന്നുമേവീടും" എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്ന ലഘു അഭംഗിയാണ്. ഗുരുവായിട്ടാണ് ഇരിക്കേണ്ടത്. പിന്നെ ഭാഷയിലുള്ള ഹ്രസ്വ 'എകാരത്തെ' ആവശ്യം നീട്ടുന്ന സമ്പ്രദായവും കുറെ മ്ലേച്ഛമാണ്. "ബന്ധക്ലേശമൊഴിക്ക ചെയ്യുന്നതെ ബന്ധം" എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. നവീന സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇതുപോലെ വളരെ സംഗതികളിൽ നിഷ്കൎഷചെയ്യാനുണ്ട്.

പ്രാചീന സമ്പ്രദായത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളിലും മറ്റും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്രമെ പ്രാസം വേണ്ടു. എന്നാൽ കൎണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ട് വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പുതിയമട്ടിൽ അനുപ്രാസത്തെയാണ് അധികമായി ദീക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ അനുപ്രാസം പലപ്രകാരത്തിലു

ണ്ട്. "പത്മജാതാത്മജായെ" "അംബോജജസമ്പത്തുമെ" "വിശിഖാംബോധേനാവിശാലേക്ഷണെ" എന്നു പദാന്തത്തിലും "കോടക്കാർ വണ്ണനോടക്കുഴലോട്" "ശൈലാത്മജാങ്കജന്മമാജന്മമോഹനാംഗി" എന്നു പാദത്തിൻെറ ഇടയിലും "കണ്ണൻകല്യാണപൂണ്ണൻ കളകമലദളക്കണ്ണനെൻ കണ്ണിലാമൊ" എന്നു പദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടും മററും പല പ്രകാരത്തിൽ അനുപ്രാസമുണ്ട്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു സംഗതികളാണ് പുതിയ മട്ടായ കവിതയുടെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ. ഇതുകൂടാതെ വേറെ ചില്ലറയായ സംഗതികളുള്ളതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. ഇതുകളെക്കൊണ്ട് കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന രസികത്വം ആ മാതിരിയിലുള്ള കവിതയിൽ പരിചയിച്ചല്ലാതെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസം. അങ്ങിനെ പരിചയിക്കാത്തവർ ഇതെല്ലാം നിസ്സാരമാണെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഇവരേയും സംഗീതം നിസ്സാരമാണെന്നു പറയുന്ന സംഗീതരസികതയില്ലാത്തവരേയും പറഞ്ഞു തോല്പിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല. അനുഭവരസികന്മാർ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും എന്നു മാത്രമെ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു.

അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക്, കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായിട്ട് ഒരു നിഷ്കർഷകൂടിയുണ്ട്. ഒരു ശ്ലോകത്തിലെ വാക്യം ഒരിക്കൽ കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം ആവുന്നിടത്തോളം സരളമായിരിക്കണം. അങ്ങുമിങ്ങുമിരിക്കുന്ന പദങ്ങളെ യഥാവലെ, ചേരുന്നപടിക്ക് ചേർക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് അത്ര സമ്മതമല്ല. ശ്ലോകങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം അന്വയക്രമത്തിലായിരിക്കണം "എററം ഘോഷിപ്പതെല്ലാം പരിചിലിനാടെത്തുഭാഗത്തെഴും മാനുഷാണാമെററീടുന്ന കണ്ണീർ കുതമഴചൊരിയുന്നണ്ടഹോ കാൺകമൂലം" എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ "ഘോഷിപ്പതെല്ലാം കാണ്കമൂലം" എന്നാണത്രെ അന്വയം. ഇതു കേട്ടാൽ നമ്പൂരിപ്പാ

ട്ടിലെ ദഹിപ്പിച്ചുണ്ടായ വെണ്ണീറുകൂടി ശ്മശാനത്തിൽ കിടന്നൊന്നു ഞെട്ടുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട് നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കവിതയുടെ സ്വഭാവം ഏകദേശം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിലായിരിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മട്ടിട്ടുകാരൾക്ക് താൻ ഒരു വലിയ കവിയല്ലെങ്കിലും കവി സമുദായത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിന്ന് അവകാശമുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു മഹാ കവിയുമായിരുന്നാൽ ഈ അവകാശത്തിന്ന് ബലം വളരെ അധികമാവുമെന്ന് നിശ്ചയമാണല്ലോ. ഇതാണ് വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അവസ്ഥ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടച്ചക്കാർ വളരെയുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ കവികളുമാണ്. എന്നാൽ അവർ കവിതകൊണ്ട് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യശസ്സിൽ ഒരു ഓഹരിക്ക് അദ്ദേഹം എന്നും അവകാശിയായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇതിനു പുറമെ മലയാളസാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിന് കുറെകൂടി കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കവികൾക്ക് ഈ പുതിയമട്ട് പിന്തുടച്ച് അവകാശമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാസനയെ തന്റെ പുത്രന്മാരായ മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ട്.

---

൨൧. വെൺമണി കദംബൻ
നമ്പൂരിപ്പാട്

---

൧. ഭാഷാകവിശ്രേഷ്ഠനായ വെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിപ്പാട് ഈ മാസം ൨൧-ാം നു- രാത്രി ഒരുമണിക്ക് പരലോകപ്രാപ്തനായ വിവരം ഞങ്ങൾ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടു നാലു മാസമായിട്ട്

കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. അവിടെവെച്ച് ധനുമാസം ൨൮-ാം നു- വസൂരിയിലകപ്പെട്ടു. ദീനം വൈഷമ്യമേറുകമെന്ന് ആരും അത്ര ശങ്കിച്ചിരുന്നില്ല; എന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വതേ അശക്തനും ഉദര രോഗിയുമായിരുന്നതിനാൽ ആ രോഗം ഇങ്ങിനെ വ്യസനകരമായി പൎയ്യവസാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത അറിഞ്ഞു കൊണ്ടാടുന്നതിനുള്ള അവസരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഭ്രാതൃസ്നേഹവുമുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവസാനകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ട് നിവാൎയ്യങ്ങളായ ശല്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഊൎദ്ധ്വൻ വലിക്കുന്നതുവരെ നല്ലബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടിയാണ് മരിച്ചത്.

ഈ സംഗതിയെപ്പററി തല്ക്കാലം ഞങ്ങൾ എന്തുപറയേണമെന്നറിയുന്നില്ല. പതിനഞ്ച് കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് നിഷ്കളങ്കമായ ബഹുമാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്ന് മനസ്സുകൊണ്ട് ഇതുവരെ തികച്ചും സങ്കല്പിക്കാറായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയും കുറിച്ച് ഇനി ഒരിക്കൽ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ മരണത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾക്ക് എഴുതിയയച്ചതിൽനിന്ന് രണ്ടു സംഗതി മാത്രം ഇവിടെ ചേൎക്കുന്നു.

"നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ജാതകം ഉണ്ടാക്കി എഴുതിയപ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ജ്യോതിഷ്യവൎയ്യൻ കവിതാദി പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഒടുവിൽ സൎവ്വകാൎയ്യങ്ങളിലും മന്ദനവും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് മിക്കവിഷയത്തിലും ഒത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരലോകനിൎയ്യാണ കാൎയ്യത്തിൽ മാത്രം മലയാളികളുടെ ഭാ

ഗൃഹക്ഷയംകൊണ്ട് കാഴ്ച്ച തെററിപ്പോയി എന്ന് സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു......ഉദ്ദേശം വസൂരിദീനത്തിലകപ്പെടുന്ന ദിവസം "രസികരഞ്ജിനി" നാടകയോഗക്കാർക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു താഴെയെഴുതിയ പദ്യമാകുന്നു സ്വയംകൃതമായ ചരമശ്ലോകമെന്നു പറയേണ്ടതു്.

അമ്മേ! ദാനപ്പോരരങ്ങണഞ്ഞതണിനായതിന്നൊത്തകാലോചിത
കർമ്മോദാരോന്നുരുടർന്നല്പനാടകനന്നാൾപ്പുതകേറിപ്പാനം
പീയൂഷം ശ്രീകലാകലാപതനയേകപ്രിയനിർക്കൃപാ
പീയൂഷത്തിനു കൈതൊഴുന്നു ജഗദാലംബേ കരുണാംബേ ശിവേ"

വസൂരിദീനം കണ്ടുതുടങ്ങിയ ദിവസം ചില കുട്ടികളുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന്മേൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ ഒരു പാട്ടിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും താഴെ ചേർക്കുന്നു

കണ്ണനുണ്ണീ കരഞ്ഞീടൊല്ലേ—കപ്പുമീനുണ്ണം
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചീടൊല്ലേ
വെണ്ണപാലപ്പം പപ്പടമൊട്ടിതിന്നുമിവരൊരിക്കെട്ടി
അണ്ണനുമ്മതിലിട്ടിപ്പിന്നെ കാമന്റെ കുട്ടി
ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു......ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീല്ല.

ചരമശ്ലോകങ്ങൾ.

കൊണ്ടാടിശ്ശ്രോത്രപേയാമലവചനസുധാ
ദാനദക്ഷൻ കവീന്ദ്ര
ർക്കുണ്ടായോരവെണ്മണിക്ഷ്മാസുരനൃജമഹിഷീ
സൽകദംബൈകദംബൻ
അന്ത്യേർനാട്ടിന്നുപായാനലകലിതനിന്ദ്രാണാം
പാദസ്സംപോൽക്കുഴമ്പി
ണ്ടേതാവാഗ്രഹിക്കുംകലിയുടെ കളിയി
ങ്കിത്തരാരംകരോരം.

(കൊടുങ്ങല്ലൂര് കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ)

ശ്രീയെന്നും വാരജിഷ്ഠാകലിതുവാദിധരാ
വെൺമണിക്ഷ്മാകവിതാ
ക്കെന്നെല്ലാവരുംചൊൽവൊരുസുകവിവളർ
ക്ഷോപലക്ഷോണിദേവൻ
പണ്ടെന്നിപ്പാരിൽവാസംപെരുമിവനിനിമേ
ലെന്തിനെന്നോർത്തുവാനിൽ
വച്ചിനാൻതൻപുകൾക്കൊടിധവളതവെളിവിൽ
പാർക്കുവാൻപോയിപോലും.

(ടി-കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ)

——:():——

(വെണ്മണികടമ്പൻ
നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ഇടച്ചു)

കവിതാവിഷയത്തിൽ മലയാളികളുടെ ഇടയിലെല്ലാം വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധിതുടങ്ങീട്ടിപ്പോൾ അൻപതിൽ ചില്വാനം കൊല്ലമായി. ൧൦൩൦-ാമാണ്ടിനു മുമ്പിൽ അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയ്ക്ക് ധാരാളമായി പ്രചാരം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് എല്ലാദിക്കിലും വ്യാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം മകൻ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലമായിട്ട് അവരുടെ പേരു കേൾക്കാത്തതായി അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ള മലയാളികൾ ചുരുക്കമായി. കവിതയുടെ ഗുണദോഷം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും "വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടോ, അദ്ദേഹത്തിനു സമം ഭാഷാകവികളുണ്ടോ" എന്നു പറയുന്നതു വളരെ സാധാരണയാണ്. നവീനകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മററാരുടേയും കീർത്തിക്കു ഇത്രപ്രചാരമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

ഇത് ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക ഒരുസംഗതിയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവരുടെ യാതൊരുകൃതിയും ഇതുവരെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. അച്ചടിയന്ത്രത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊ

ന്മാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പലരുടേയും പേന കെട്ടുതുടങ്ങിയത്. അതിന്റെ സഹായംകൂടാതെ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കീർത്തിമലയാളത്തിലെല്ലാം ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു അസാധാരണങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നു നിശ്ചയമാകാം. അവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ പറയാം.

അച്ഛന്റേയും മകന്റേയും കവിതയിലെ മണിപ്രവാളശുദ്ധിയാണ് ജനങ്ങളെ ഒന്നാമതായി ഇത്ര രസിപ്പിക്കുന്നത്. മണിപ്രവാളത്തിനു വളരെ ശുദ്ധിവരുത്തി, ആദ്യമായി ശൈലിയിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതു എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തിലാണ്. കുഞ്ചൻ നമ്പിയാർ ഇതുലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് അതിനെ അനുസരിച്ചിട്ടാണ്. മററു പ്രാചീനകവികളാരും ഈ കാര്യത്തിൽ അശേഷം നിഷ്കർഷചെയ്തിട്ടില്ല. "മരണോട്ടകൻ പരിചിലിരിക്കൊട്ടകൻ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻസമരേനിഹത്യ" എന്നും മററും അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളേയും പച്ചമലയാളപദങ്ങളേയും ഇടകലർത്തി ഒല്ലുമൊരാക്കൂട്ടിയമാതിരിയാക്കി പ്രാചീനകവിതകളിൽ മിക്കതിലും പ്രയോഗിച്ചു കാണാം. അവരുടെഭാഷ സംസ്കൃതവുമല്ല മലയാളവുമല്ല, എളുപ്പത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിനായി നിർമ്മിച്ച ഒരു വികൃതഭാഷ എന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളു. അവരുടെ കവിതയ്ക്കു് എഴുത്തച്ഛന്റേയും നമ്പ്യാരുടേയും കൃതികൾക്കുള്ളതിൽ ഒരു ശതാംശമെങ്കിലും പ്രചാരമില്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഇതാണ്. നവീനകവിതകളിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയെ ആദ്യമായി അനുസരിച്ച് തുടങ്ങിയത് പൂന്തോട്ടത്തുനമ്പൂരിയാണ്, വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട് അതിനു വളരെ പരിഷ്കാരംവരുത്തി. മകൻ നമ്പൂരിപ്പാടായിട്ട് അതിനു ഗുണങ്ങളെല്ലാംപൂർത്തിയാക്കി. ആ ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. അനുഭവംകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലർന്ന് പാലും വെള്ളവും കൂടി

ച്ചേൎന്നപോലെ യോജിപ്പു വരുമ്പോളാണു മണിപ്രവാളത്തിന്നു ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നത് എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളു. ഒരേ കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷയാണു മകൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയുടെ ഒരു പ്രധാനഗുണം.

കൎണ്ണസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള നിഷ്കൎഷ മറെറാരു കവിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലുള്ളതുപോലെ പദങ്ങൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത മറെറാരുടേതിലും കാണുവാൻ പ്രയാസം. അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്നു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുമ്പോളാണു അതുകൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത ഉണ്ടാകുന്നത്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അൎദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്കു മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടത്. ചന്ദ്രകല, നക്രതുണ്ഡി, എന്നപദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ഡി, എന്നാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തേടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെതന്നെ ൎ, ൾ, എന്ന അൎദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടു കൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ, മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളുമാവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കകൊണ്ടാണു ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററു വരുന്നത്; ഈവക സംഗതികളിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന നിബന്ധനകൾക്കു അവസാനമില്ല. അവയെ മുഴുവൻ ഇവിടെ പറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. മുഴുവൻ ഓൎമ്മവെപ്പാനും ധരിപ്പാൻകൂടിയും പ്രയാസം. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി എടപെട്ടാലെ മുഴുവൻ അറിവാനും അതുകൊണ്ടു കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖം അനുഭവിപ്പാനും പൂൎണ്ണമായി

സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ സ്വഭാവം കാണിപ്പാൻ മാത്രം കുറെ ഉദാഹരണങ്ങളെ ഇവിടെ പറയാം "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകചേ" എന്നും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവെച്ച് 'വദനതിങ്കൾ' 'നീലതഴകുഴലി' എന്നും മറ്റും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കുറ്റമുള്ളതുതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനാന്തികൾ" 'നീലന്തഴക്കുഴലി' എന്നായിരിക്കണം "മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾ താനൊ" "മന്നിൽ വാനവരോടിവണ്ണതുല്ലി" ഇവിടെ 'വൾ, 'ന്നിൽ' എന്നത് ഗുരുവാക്കിയത് അഭംഗിയാണ്. അതുപോലെതന്നെ "പോർക്കളത്തിൽ ജയമാന്നമേവിടും" എന്നതിൽ "ത്തിൽ" എന്നത് ലഘുവാക്കിയതും അഭംഗിയാണ്. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇങ്ങിനെ പലസംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷചെയ്യാനുണ്ട്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേകസുഖം തോന്നുന്നതിനു മറൊരുകാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാസപ്രയോഗമാണ്. സാധാരണകവികൾ ശ്ലോകത്തിലും മറ്റും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ മാത്രമെ പ്രാസംവെക്കാറുള്ളൂ. കൎണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ട് വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട് അന്ത്യപ്രാസത്തെ ആണ് അധികം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. "പത്മജാതാത്മജായെ" "അമൊളുസമ്പത്തുമെ", "വിശിഖാംഭോധൌവിശാലേക്ഷണെ" എന്ന പാദാന്തങ്ങളിലും "കോടകക്കാവ്യുണ്ണുനോടക്കുഴലോട്" "ശൈലാത്മജാജജനമോജനമോഹനാംഗി" എന്ന പാദമദ്ധ്യത്തിലും; മറ്റുമുള്ള പ്രാസത്തിന്നാണ് അദ്ദേഹം അധികം നിഷ്കൎഷിക്കുന്നത്.

"ചോപ്പും ചോരത്തിലുപ്പും ചൊകചൊക വിലസിത്തുള്ള മത്തപ്പൂതങ്കക്കൊപ്പം കൊണ്ടൽക്കുറെപ്പുള്ളുണി കുഴലുമണിത്തിങ്കളും തിങ്ങൾതോറും" ഇങ്ങിനെ പാദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സവിശേഷമായി

കൎണ്ണസുഖം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ വിദ്യയില്ലാത്തതായിട്ട് അദ്ദേഹം ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയിലെല്ലാം ഹാസ്യരസമാണ് പ്രധാനം. കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കത്തക്കതായിട്ട് ഒരു പൊടിക്കൈയ്യില്ലാത്തശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് ചിലപ്പോൾ മററുരസങ്ങൾക്ക് ന്യൂനത വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും ഫലിതംകൂടാതെ സംസാരിപ്പാനും കവിതയുണ്ടാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രയാസമാണ്. വിഷയം എന്തായാലും അദ്ദേഹം ചിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഇത് അനുഭവമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉദാഹരണമൊന്നും ചേൎക്കുന്നില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട് വളരെ നിഷ്കളങ്കനായ ഒരാളായിരുന്നു. എടപെട്ടുംതോറും എല്ലാവൎക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു സ്നേഹവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം പലരെക്കുറിച്ചും ശകാരമായി ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ ചിലൎക്കു അദ്ദേഹത്തോട് മുഷിച്ചിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട് കുറേനേരം സംസാരിച്ചാൽ ആ കവിതയുണ്ടാക്കിയത് ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേലല്ല, നേരംപോക്കിന്നു മാത്രമായിട്ടാണ് എന്നു ബോദ്ധ്യംവന്നു അവരുടെ മുഷിച്ചിൽ തീൎന്നുപോകുന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെല്ലാം ഇത്ര പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഈ മഹാകവിയുടെ യാതൊരുകൃതിയും ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലത് ഞങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. വേറെ ചിലതുകൂടി ഇല്ലത്തുകിടപ്പുണ്ടെന്നു ഒരു വൎത്തമാനം കേട്ടു. അതുകളേയുംകൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതികൾ ഒന്നെങ്കിലും മുഴുവനായിട്ടില്ല. അവയെ ഉണ്ടാക്കികിടക്കുന്നമട്ടിൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. പല ചില്ലറക്കവിതകളും ഊഞ്ഞാൽപാട്ടും കുറിയാററുപ്പാട്ടും മററും ഉണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ കാലത്തു ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതി

കൾ അച്ഛന്റെ കൃതികളെപ്പോലെ ആരും കാണാതെകിടന്നു നശിച്ചുപോകുന്നതു വലിയ കഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓലയിലും കടലാസിലും അവിടേയും ഇവിടേയും എഴുതിയിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് എല്ലാം നേരെയാക്കി അച്ചടിക്കുന്നതിനു കുറെ താമസം വേണ്ടിവരുമെന്നുതോന്നുന്നു. എങ്ങിനെ ആയാലും അതുകൾ മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കത്തക്കസ്ഥിതിയിൽ പുറത്തുവരുന്നതാണ്. അവയുടെപേരും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു സംക്ഷേപവിവരണവും വരുന്ന വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോപ്രകൃതത്തിൽ പലശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു രണ്ടുശ്ലോകം താഴെചേർക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

കോടക്കാറണിനേർനിറംഫലിതമായ്വാരംപെരുക്കെപ്പറ
ഞ്ഞീടുംവാക്കുവലിപ്പമുള്ളനയനംചിത്തന്നമാന്തംപരം
നാട്ടെല്ലാംനിറയുന്നകീർത്തികവിതാസാമർത്ഥ്യമിസ്സൽഗുണം
കൂടീടുംചെറുതായൊരീനരനിടഞ്ഞെത്തുന്നലാത്തുംവിധം.

(കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ)

ഉന്മേഷത്തൊടുതാൻമുറുക്കിയരികത്തല്പംമുറുക്കാനുമായ്
ചുമ്മാതെമണിപത്തടിപ്പതുവരെക്കൂടിപ്പതച്ചങ്ങിനെ
ബ്രഹ്മസ്വംമഠമായതിന്റെപടിയിൽപൂർണ്ണാനമോദംപരം
ബ്രഹ്മാകണമരുന്നവെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിയെകണ്ടുതാൻ.

(കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ)

വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു കവിതയുണ്ടാക്കുകയും ഫലിതം പറകയുമല്ലാതെ മറെറാരുവേലയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ജീവകാലം മുഴുവനും ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും മുഴുവനാക്കീട്ടില്ല. കവിത്വംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന യശസ്സിന് അദ്ദേഹത്തിന് മോഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ഇങ്ങിനെ വന്നത്. സാക്ഷാൽ കവികൾക്ക് വിഹിതമായിട്ടുള്ള ഈ മോ

ഹം അദ്ദേഹത്തിന് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെപേര് നിലനിവത്തത്തക്കതായി എതെങ്കിലും ഒന്ന് രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലായ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹജശത്രുവായ അമാന്തം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്ന് അത് സാധിച്ചില്ല. ഈ അമാന്തം എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടു. ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തുവാൻ അടിയന്തിരമായി ഒരാവശ്യമുണ്ടെന്ന് ൮-ാം നു- അറിഞ്ഞാൽ അന്നു മുതല്ക്ക് യാത്രപുറപ്പെട്ട് ഇടക്കും ൧൦-ാം നു-യോടുകൂടിയെങ്കിലും ഇല്ലത്തുനിന്ന് പുറപ്പെടാൻ സാധിച്ചാൽ അത്ഭുതമായി, വഴിക്ക് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറും ഒന്നു രണ്ട് ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചാലും ആവശ്യത്തിന് തൃശ്ശിവപേരൂര് എത്താൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ എന്ന് സമാധാനിച്ച് അവിടെ താമസം തുടങ്ങും. ഒന്ന് രണ്ട് ദിവസം പോയി പതിരുപത് ദിവസം ആകും. പിന്നത്തെ മാസം ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയാൽ ഭാഗ്യം. അത്ര അമാന്തക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മററുദോഷങ്ങളെല്ലാം എത്രയോ കുറവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദോഷം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾക്ക് ഒരു പുഴുക്കുത്തായിരുന്നു.

കവിതയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഈ അമാന്തത്തെ സഹായിപ്പാൻ ഒരു സംഗതികൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ദ്രുതകവിതയിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കവിതയുണ്ടാക്കുന്നത് കഴിയുന്നിടത്തോളം നന്നായിരിക്കണം, എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു നാഴികയോ ഒരു ദിവസമോ ഒരു മാസമോ ആയിരിക്കട്ടെ, കവി വിചാരിച്ചാൽ അതിലും നന്നാക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ളവിധത്തിലായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ പൊടിയിട്ടു വിളക്കിമിനുക്കുന്ന ഒരു കവി വളരെ അമാന്തക്കാരനുംകൂടിയായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാവാത്തതു അത്ര അത്ഭുതമല്ലല്ലോ. താഴെപറയുന്ന കൃതികൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു.

൧. ശ്രീതിരുവിഷചരിതം:— ഇത് അറന്നൂററിച്ചില്ലപ്പാനം ശ്ലോകത്തിൽ ഒരു കൃതിമകഥയാണ്. ഇതിലെ കഥയ്ക്കു് വളരെ ചമല്ക്കാരമുണ്ടെന്ന് പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ വളരെ സാരസ്യവും മാധുര്യവുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. കഥ മുഴുവനായിട്ടില്ലെങ്കിലും തീരാത്ത ബാക്കി കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. കുറെ ഓലയിലും കുറെ കടലാസിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായിട്ടാണ് അത് എഴുതി ഇട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു നൂലാമാല നേരെ കോർക്കുന്നതിന് കുറെ പ്രയാസമുണ്ട്. എല്ലാംകൂടി നോക്കി നേരെയാക്കി എഴുതിവരുന്നുണ്ട്.

൨. പൂരസഹസ്രം:— ഇത് തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരത്തെക്കുറിച്ച് ആയിരം ശ്ലോകമാണ്, ആയിരം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേതാണ്, എന്നുവെച്ചാൽ ആയിരം വേണമെന്ന് വിചാരിച്ചു. എഴുനൂറിൽചില്ലപ്പാനമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്ന് ൧൫൦-ശ്ലോകം 'മനോരമ' അച്ചുക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ ഇതിലെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമെ ഇതുവരെ വെളിച്ചത്തായിട്ടുള്ളൂ. ഇതിലും വിശേഷമായ ശ്ലോകങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. പൂരദിവസം ഞാൻ തൃശ്ശിവപേരൂര് കണ്ട കാഴ്ചകളുടേയും പലരോടും സംസാരിച്ചതിന്റേയും വിവരമാണ് ഒരു ഗ്രന്ഥം. ഇതിലെ എല്ലാഭാഗവും അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്.

൩. നാടകങ്ങൾ:— ഇവയെക്കുറിച്ച് അധികമൊന്നും പറവാനില്ല. മൂന്നു നാടകം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. "അതിമോഹം" എന്നു പേരായ് ഒന്നിലെ രണ്ടങ്കത്തോളം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശേഷം രണ്ടും അത്രതന്നെയും ആയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ഉള്ളതിലെല്ലാം ഫലിതം ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങളും വളരെ മിനുസമാണ്.

൪. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം:— ഇത് ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാണ് കഥാവിസ്താരം വളരെ കലശൽതന്നെ. കവിതയ്ക്കു് കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടേയും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും രസികതകളെല്ലാമുണ്ട്. ഇതിന്റെ രചനാഭംഗിയും ലാളിത്യവും പ്രാസവും

ലളിതവും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു് പറവാൻ പ്രയാസം. അനുഭവിച്ചവൎക്കു മാത്രം അറിയാം.

൬. കചോപാഖ്യാനം:—ഇതു് ഒരു ഗീതകമാണു്. ഇതിലും മേല്പറഞ്ഞതിലുള്ളപോലെയുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. കഥാവിസ്താരം കുറെ അധികമായിപ്പോയോ എന്നുമാത്രം ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു.

൭. ജൂബിലിതുള്ളൽ:—കൊച്ചീശീമയിൽ ജൂബിലിമഹോത്സവം ഘോഷിച്ചതിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഇതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ തുള്ളലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയില്ലെന്നാണു് ഞങ്ങൾക്കു് തോന്നുന്നതു്.

൮. അജ്ഞാതവാസം:—ഇതു് ഒരു ആട്ടക്കഥയാണു്. ഇങ്ങിനെ താൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു് നമ്പൂരിപ്പാട്ട് പറഞ്ഞു് കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞങ്ങൾ അതു് കണ്ടിട്ടില്ല. അതിൽനിന്നു് മൂന്നു് നാലു് ശ്ലോകങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

൯. ഭാണം:—ഒരു ഭാണത്തിന്റെ പേരു ഞങ്ങൾ തല്ക്കാലം ഓൎക്കുന്നില്ല. ഭാണത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും മററും അദ്ദേഹം പൂൎണ്ണമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിൽ പല ന്യൂനതകളുമുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരു വിടനെ നായകനായി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ പിന്നെ അമാന്തംവരുത്തുവാൻ പാടുണ്ടോ. ലക്ഷണങ്ങൾക്കു് എന്തു് ന്യൂനതവന്നാലും ആകപ്പാടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു് കുറവുവരാൻ സംഗതിയില്ല.

൰. പലവക:—ഇതുകൂടാതെ ചില്ലറ കവിതകൾ പലതും ഉണ്ടു്. അമ്പതും അറുപതും നൂറും ശ്ലോകങ്ങളായിട്ട് പല ചെറിയപ്രബന്ധങ്ങളും കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളും ഒററപ്പാട്ടുകളും ഒരു പറയൻതുള്ളലിലെ ഗണപതിയും മററുപലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എവിടെയുണ്ടെന്നു് അറിയുന്നില്ല. ഓരോ സന്ദൎഭത്തിൽ കവിതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവയെക്കുറിച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു് വേറെ അറിവൊന്നുമില്ല.

൰൧. ഒററശ്ലോകങ്ങൾ:—നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യോഗ്യത മുഴുവൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒററശ്ലോകങ്ങളിലാണു്. അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ അസാമാന്യമായ പ്രസിദ്ധിക്ക് കാരണവും ഇതുകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്നു കഥാരചനയ്ക്കു സാമർത്ഥ്യം കുറവായിരുന്നു. കഥയുടെ അവയവങ്ങൾക്ക് വേണ്ടപോലെയുള്ള താരതമ്യം കല്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ചിലപ്പോൾ വിരലുകൾ കയ്യിനേക്കാൾ വലുതായിട്ടും കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും ഏതുകഥയിലെയും ശ്ലോകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നോക്കുമ്പോൾ മററു ന്യൂനതകൾ എല്ലാം മറന്നുപോകും. ഒററശ്ലോകങ്ങളിൽ മററാലോചനകൾക്ക് അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ഭംഗിമാത്രമേയുള്ളു. ഈവക ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ അനവധിയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പലതിന്നും ശ്രോത്രപരമ്പരയായി വളരെ പ്രചാരവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

—:o:—

൨൨. ഭൂകമ്പം.

—:o:—

മലയാളത്തിൽ ഭൂകമ്പം വളരെ അപൂർവ്വവും വളരെക്കാലത്തിന്നിടയ്ക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂകമ്പങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും ആകകൊണ്ട് അതിന്റെ സ്വഭാവം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ൧൦൮൮-ൽ കോഴിക്കോട്ടും അതിന്റെ സമീപദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. അന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേററ് കിടക്കയിൽ ഇരുന്നു, കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ ശരീരവും ഇരിക്കുന്നേടവും മററുമെല്ലാം മന്ദമായി ചലിയ്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആ ചലനം രണ്ടു മിനിട്ടുനേരം നിലനിന്നു. തലതിരിച്ചൽ കൊണ്ടുണ്ടായ ഭ്രാന്തിയാണെന്നാകുന്നു ആദ്യം വിചാരിച്ചത്. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോളെ ഭൂകമ്പം എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായുള്ളു.

സാധാരണ ഭൂകമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ഉപായത്തിൽ പോകുന്നവയല്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ

ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ലാ, ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം വളരെ ഉഗ്രമായും ഇരിക്കും. ഇവയുടെ ആധിക്യവും തീക്ഷ്ണതയും ജപ്പാൻ എന്ന രാജ്യത്തുള്ളതുപോലെ മററധികം സ്ഥലങ്ങളിലില്ലാ. ൧൮൯൧-ൽ അവിടെ പത്തൊമ്പതു പ്രാവശ്യം ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിപോൽ. അവ വളരെ നാശകരമായിരുന്നു എങ്കിലും ൯൧-ാമാണ്ട് അക്ടോബർ മാസത്തിൽ ഉണ്ടായതിനോടൊത്തു നോക്കുമ്പോൾ മറെറതെല്ലാം വളരെ നിസ്സാരമെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇരുപത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരത്തിനുള്ളിലെല്ലാം ഉറപ്പില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞു വീഴത്തക്കവിധത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഏകദേശം നാലായിരം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരമുള്ള ദിക്കുകളിലുണ്ടായ ചലനം വിശേഷിച്ചും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അധികം പൊക്കമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം; പൊക്കം കുറഞ്ഞവയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ; പാലങ്ങൾ, അണകൾ മുതലായവ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു വീഴുകയും അതിനാൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തോളം വലുതായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിലാണ് ഇത്രയും നാശമുണ്ടായത് എന്നുകൂടി ഓർത്താൽ പ്രകൃത ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവം കുറേക്കൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ സംഭവത്തിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് അറിയുന്നതിൽ വായനക്കാർക്ക് രസമില്ലാതിരിക്കയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടാകുന്നതു എങ്ങിനെ എന്ന് അനുഭവംകൊണ്ട് തെളിയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാ. സാദൃശ്യംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുമിപ്പാനേ തരമുള്ളു. ഈ വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന് ഭൂമി നാരങ്ങ പോലെ ഒരു ഗോളമാണെന്നും അതിന്റെ ചുററളവ് ഇരുപത്തയ്യായിരം നാഴികയും വ്യാസദൈർഘ്യം എണ്ണായിരം നാഴികയും ആണെന്നു നന്നായി ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗം മുഴുവൻ മണ്ണും വെള്ളവും ആണല്ലോ. ഭൂമി ഒരു നാഴികയോളം മനുഷ്യർ കിളച്ചു താഴ്ത്തീട്ടുണ്ട്. അതു

വരെ ഈ ബഹിൎഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന ഠം സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായി കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഉള്ളിലേക്കു പോകുംതോറും ചൂടുമാത്രം അധികമായി കാണുന്നുണ്ട്. അയ്യായിരത്തിലധികം കോൽ താഴ്ചയുള്ള കുഴൽക്കിണറുകളിൽനിന്ന് വരുന്ന ജലം മന്ദോഷ്ണമായി കാണുന്നു. അതുപോലെതന്നെ രണ്ടായിരം കോൽ താഴ്ത്തീട്ടുള്ള കൽക്കരി എടുക്കുന്ന ആകരങ്ങളിൽ ബഹിൎഭാഗത്തിലുള്ളതിനെക്കാൾ ചൂടു വളരെ അധികമുണ്ടെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങിനെ ഉള്ളിലേക്കു പോകുന്തോറും ചൂടുവൎദ്ധിച്ചു വരികയാണെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തിനും വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. മുപ്പതു നാല്പതുനാഴികക്കധികം ഉള്ളിലേക്കു പോയാൽ അവിടെയെല്ലാം അഗ്നിമയമായി കാണുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ട്. ലോഹങ്ങളുംമറ്റും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഊഹം.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ ചൂടുള്ള വല്ല സാധനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ചൂട് എന്നെന്നും അവിടെ നില്ക്കുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നത്. അത് പുറത്തേക്ക് പുറപ്പെടുകയും ക്രമേണ ബഹിൎഭാഗത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ബഹിൎഭാഗത്തുനിന്ന് അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്ത്, സൂൎയ്യരശ്മിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉഷ്ണപ്രസരത്തിൽ ആ സാധനത്തിന്റെ ബഹിൎഭാഗത്തിൽ എല്ലാസമയവും ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തൎഭാഗത്തിലേക്ക് വരുന്തോറും ചൂടു വൎദ്ധിച്ചും ഇരിക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ എല്ലായ്പോഴും ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തുനിന്നു ബഹിൎഭാഗത്തേക്കും ബഹിൎഭാഗത്തുനിന്നു ആകാശത്തിലേക്കും ഉഷ്ണം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മേൽ കാണിച്ച ഊഹങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും ശരിയാണെങ്കിൽ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ കാരണം സ്പഷ്ടമാണ്. സാധാരണയായി ഉഷ്ണം വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കുകയും, ശീതം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ഭാരത്തിൽകൂടി തിക്കിക്കടത്താവുന്ന ഒരു ഇരിമ്പുപടി നല്ലവണ്ണം ചൂ

ട്ടപിടിപ്പിച്ചാൽ ആ ഭാരത്തിൽകൂടി കടന്നുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വണ്ണംവെയ്ക്കും. വണ്ടിചക്രത്തിന്റെ പട്ട ഇറക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പട്ട നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ചാണ് ഇറക്കുന്നത്. പിന്നെ അതു തണുക്കുമ്പോൾ ഊരിപ്പോകാത്തവിധത്തിൽ കടുങ്ങിയിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തുനിന്ന് എല്ലായ്പോഴും ഉഷ്ണം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും അങ്ങിനെ തണുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു സങ്കോചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഉൾഭാഗത്തിൽ ഒരേടത്തു സങ്കോചമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്നു നേരെ മേലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ; ആ ചലനം ആകുന്നു ഭൂകമ്പം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. സങ്കോചത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഗൌരവം. കുറച്ചുഭാഗം മാത്രം ചുരുങ്ങിയാൽ ഭൂകമ്പം വളരെ ഉപായമായി കുറച്ചു ഭാഗത്തുമാത്രമേ ഉണ്ടാകയുള്ളു. സങ്കോചം അധികഭാഗത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായാലാണ് ൯൯ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായതുപോലെയുള്ള ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ ചലനം എപ്പോൾ ഏതുദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് കാലെ അറിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം ഭൂകമ്പം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും മററു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അതു കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള കാരണം എന്തെന്ന് ഊഹിപ്പാൻ വഴി ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള അഗ്നിജ്വലനം ബഹിർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന മററു ചില അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങളെ സമുദ്രം വന്നുമൂടിയതായും ചില ദിക്കുകളിൽ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി ഭൂമി പൊങ്ങിയതായും കേൾവിയുണ്ടല്ലോ. ഈ സംഭവങ്ങൾ ഭൂകമ്പംപോലെതന്നെ അന്തരഗ്നിജ്വലനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചേഷ്ടകളാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. സമുദ്രത്തിന്നു സമീപത്തിലുള്ള ഭൂമി ഇടുങ്ങുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ സമുദ്രംവന്നു ആക്ര

മിക്കുകയും ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തികൊണ്ട് സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ഭൂമി പൊങ്ങി ജല നിരപ്പിന്റെ മേലെ ആകുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നത്. കേരളം സമുദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണെന്നും അന്തരഗ്നിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു രണ്ടുനാലായിരം കൊല്ലത്തിനു മുൻപായി സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി കരവച്ചതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി കാണ്മാനുണ്ടെന്ന് ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അഗ്നിപർവ്വതമെന്ന് പറയുന്നത് ബഹിർഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മററും തീപിടിച്ചു കത്തുന്ന പർവ്വതമല്ല. ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം പെട്ടെന്ന് പൊട്ടിത്തുറന്നു വളരെ മഹത്തായ ഒരു അഗ്നിജ്വാല പുറത്തുകാണുന്നതിനെയാകുന്നു അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു പറയുന്നത്. അങ്ങിനെ പൊട്ടിത്തുറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ദ്വാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദ്രവവും മററും അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ നാലുപുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ വളരെ നാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഇററലി എന്ന രാജ്യത്തു ഇങ്ങിനെ ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ പൊട്ടൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി പുറമുള്ള നാടെല്ലാം മണ്ണുകൊണ്ടും വെണ്ണീറുകൊണ്ടും മററും മൂടി വലുതായ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളും വളരെ ഗ്രാമങ്ങളും അതിലുള്ള ജനങ്ങളും തീരെ നശിച്ചുപോയി. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ചൂടുകൊണ്ടാണ് അഗ്നിപർവ്വതമുണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ പൊട്ടുന്നതെ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടുന്നത് അന്തർഭാഗത്തിൽ മഹത്തായ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഒരു തെളിവാണ്. അഗ്നിജ്വാലയിൽ കൂടിവരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിൽ നിന്നാണ് ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ലോഹങ്ങളും മററും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ ഒരു തെളിവുകൂടിയുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉഷ്ണജലപ്രവാഹം കാണ്മാനുണ്ട്. ഭൂമി പൊട്ടിത്തുറന്ന് അഗ്നിപർവ്വതം പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ ഉറവായി വെള്ളംവളരെ പൊക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കു ചാടുന്നു

ആ വെള്ളം സാധാരണ തിളച്ച വെള്ളംപോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതു ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വളരെ പ്രബലമായ തെളിവാണല്ലോ.

———※:o:※———

൨൩. കച്ചവടം.

ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗങ്ങളായ ധനോല്പാദനവിനിമയവ്യയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായി ഇതിന്നുമുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടേണ്ടവയായി വേറെചില സംഗതികൾകൂടെയുണ്ട്. അവ അന്യരാജ്യക്കാരോടുകൂടിയുള്ള ക്രയവിക്രയവും രാജാവ് കച്ചവടക്കാർ മുതലായവരുടെ നാണ്യവും നികുതിപിരിക്കുന്നതിന്റെയും ചിലവുചെയ്യുന്നതിന്റെയും ക്രമങ്ങളും ആകുന്നു. ഇതുകൾ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ധനവിനിമയഘട്ടത്തിൽ വരേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ആ ഘട്ടത്തിന്നു അധികവിസ്താരവും അതിനാൽ വായനക്കാർക്കു മുഷിച്ചലും വരുമെന്നു ശങ്കിച്ച് ആ സംഗതികളെ ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു അനുബന്ധമായി ചേർക്കുന്നു. അതിൽ ആദ്യത്തെ സംഗതിയെക്കുറിച്ചാണു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു.

കച്ചവടം സ്വദേശീയമെന്നും, വിദേശീയമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ അവിടെയുള്ളവർ തമ്മിൽതന്നെ ക്രയവിക്രയംചെയ്യുന്നത് സ്വദേശീയവാണിജ്യവും മററുരാജ്യക്കാരുമായി ക്രയവിക്രയംചെയ്യുന്നതു വിദേശീയവാണിജ്യവും ആകുന്നു. ഇതിൽ സ്വദേശീയവാണിജ്യത്തെക്കുറിച്ചു ധനവിനിമയഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിദേശീയവാണിജ്യം രണ്ടുസമ്പ്രദായത്തിലാണ് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നത്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന ചരക്കുകൾക്കു ചുങ്കമുണ്ട്. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ അതില്ല. ഈ ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരുദ്ദേശം സർക്കാരിലേക്കുള്ള മുതലെടുപ്പാണെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം ആ രാജ്യത്തിലുള്ള മുതലാളന്മാരേയും വേലക്കാരേയും സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്ത് ഒരു സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു സൌകര്യം അധികമുണ്ടെങ്കിൽ ആ രാജ്യക്കാർക്കു അതിന്നു സൌകര്യംകുറവായ രാജ്യത്തുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ചുരുങ്ങിയവിലയ്ക്കു വില്ക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ മററുരാജ്യങ്ങളിൽ ആ സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരി

ക്കുന്ന മുതലാളികൾക്കും വേലക്കാർക്കും നഷ്ടത്തിന് ഇടവുണ്ടാകും. അതിനെ പ്രതികരിപ്പാനാണ് ഈ ചുങ്കം ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു. ഒരു ചുങ്കത്തോടുകൂടുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുണ്ടാകുന്നതിന്റെയും വില ഏറക്കുറെ ശരിയാകും. ഈ പറഞ്ഞത വ്യക്തമാകുന്നതിന് ഒരുദാഹരണം പറയാം. ബ്രിട്ടിഷ മലയാളത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹം കൊണ്ടോ, സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടോ, മണ്ണിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടോ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടാവുന്നതിലധികം കുരുമുളകുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവിടെ കുരുമുളകിന്റെവില കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കുറവായിരിക്കണം. അത് യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ കൊച്ചിക്ക് കൊണ്ടുവരാമെങ്കിൽ കൊച്ചിയിൽ കുരുമുളക് കൃഷിചെയ്യുന്നവൎക്ക് ദോഷമായിത്തീരും. മലയാളത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ ഇവിടെ പറക്ക് അഞ്ചുറുപ്പികയായി വിററാൽ മുതലാകുമെന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നത് ആറുറുപ്പികയായാലല്ലാതെ മുതലാവൂ എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അഞ്ചുറുപ്പിക്കു കിട്ടുമ്പോൾ സ്വദേശാഭിമാനംകൊണ്ടു ആറുറുപ്പികകൊടുത്ത് വാങ്ങുന്നജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതിനെയും അഞ്ചുറുപ്പികക്കു വില്ക്കേണ്ടിവരികയും അതിനാൽ നഷ്ടത്തിനിടയാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽനിന്നും വരുന്നമുളകിന് കൊച്ചീസൎക്കാരിൽനിന്ന പറക്കു് ഒരു ഉറുപ്പികവീതം ചുങ്കംനിശ്ചയിച്ചാൽ ഇവിടത്തെ മുളകു കൃഷിക്കാൎക്ക് ഒരു രക്ഷയായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ അതാതുരാജ്യത്തുള്ള വ്യവസായികളെ സഹായിക്കുന്നതിന് സൎക്കാരിൽനിന്നും ചുങ്കം പിരിച്ചുവരുന്ന കച്ചവടത്തിന്ന് രക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും മറേറതിന്ന് അരക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും പേരാകുന്നു.

രക്ഷിതവാണിജ്യം ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദകന്മാൎക്ക് ഗുണകരമാണെങ്കിലും ജനസമുദായത്തിന ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. കുരുമുളകിന് കൊച്ചിരാജ്യത്തു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടെയുള്ള കുരുമുളകു കൃഷിക്കാൎക്ക് ഗുണമുണ്ടാകുമെന്ന് നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ അവിടെ കുരുമുളകിന്ന് ആവശ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം കുറച്ച് ജനങ്ങളുടെ ആദായത്തിനുവേണ്ടി പറക്ക് ഒരു ഉറുപ്പികവീതം വെറുതെ അധികച്ചിലവ് ചെയ്യേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ അന്യരാജ്യത്തുനിന്നുവരുന്ന എല്ലാസാധനങ്ങൾക്കും ചുങ്കംനിശ്ചയിച്ചാൽ സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് ജീവസവൃത്തിക്ക് ചില

വൃദ്ധിവരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഉല്പാദകന്മാൎക്കുള്ള ദോഷം താൽക്കാലികവും സ്ഥായിയായിട്ടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകാർ കൃഷിക്കാർ അവരുടെ പരിശ്രമം ആദായമില്ലാത്തതാണെന്നു കാണുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി ആദായമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്ന് നിശ്ചയമല്ലേ? ഒരു പരിശ്രമം സ്വന്തം ആദായമുള്ളതാക്കണമെങ്കിൽ അതിന് സൃഷ്ടിയിൽ പ്രത്യേക സൗകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോ രാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങൾ അതാതുരാജ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തിന് എല്ലാംകൊണ്ടും സൗകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രമുണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഒരുപോലെ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രയത്നവിഭജനം ധനോല്പാദനത്തിന് ഒരു പ്രധാന കാരണമാണെന്ന് ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഓരോ ദിക്കിലും ഈ പ്രയത്നവിഭജനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരു കസാല പണിയുമ്പോൾ കാലുളിപ്പണി, ചെത്തുപണി, ചൂരലടിക്കൽ, മുതലായതിൽ ഓരോന്നിന് പ്രത്യേകം വാസനയും പരിചയവും ഉള്ളവർ അതാതു പണിചെയ്യുന്നതായാൽ ആ കസാല ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് വളരെ സൗകൎയ്യവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയും കൃഷിക്കാർ മറ്റൊരുപണിയും നോക്കാതെ കൃഷിപ്പണിയിൽതന്നെ പരിശ്രമിക്കയും ചക്കാന്മാർ എണ്ണ ആട്ടുന്നതിൽമാത്രം ശ്രദ്ധ വയ്ക്കുകയും നെയ്ത്തുകാർ അവരുടെ വേലയിൽതന്നെ മനസ്സുവയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ അതാതു വേല സുകരവും ഫലപ്രദവുമായി തീരുന്നതുപോലെയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ അതാതു രാജ്യത്തു ഉല്പാദനസൗകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെമാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഭൂമിയിൽ എല്ലാം അധികമായ ധനോല്പാദനത്തിനും ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും കാരണമാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിന് ചുങ്കംമുതലായ ബാധകൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനാൽ ഭൂമിയിൽ ധനോല്പാദനവും എല്ലാനാട്ടുകാൎക്കും ജീവനസൗകൎയ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. എന്നിരിക്കെ താൽക്കാലികമായി കുറേ ആളുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ നിസ്സാരങ്ങളായിട്ടല്ലേ ഗണിക്കേണ്ടത്?

കച്ചവടം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. കച്ചവടംകൊണ്ടു അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കു ആവശ്യമുള്ളതുമായ സാധനങ്ങളെ ധാരാളമായി നമുക്കു കിട്ടുന്നതാണെന്നുള്ളതു ഒരു പ്രയോ

ജനത്തെമാത്രമെ സാധാരണജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അതിനു ഉപരി വലുതായ അനേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടു. അവയിൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി പറയേണ്ടതു കച്ചവടത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തിയാകുന്നു. യുദ്ധം മുതലായ ബാധകൾകൂടാതെ പല രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയം നടത്തുന്നതായാൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉല്പാദനത്തിനു പ്രത്യേകസൌകൎയ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ മാത്രമെ ഉണ്ടാക്കയുള്ളു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടേയും ഉല്പാദനം വൎദ്ധിച്ചുവരികയും ഉല്പാദനവ്യയം കുറഞ്ഞുവരികയും അതുനിമിത്തം ലോകത്തിലുള്ളധനം അധികമായി വരികയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ. ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിക്കു പല രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സമ്മേളനംകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ ഐകമത്യവും പലപ്രകാരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിക്കുകയും കലഹങ്ങളും മററും കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അത്ര വിസ്തരിക്കണമെന്നില്ലാ.

വിദേശവാണിജ്യം ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണകരമാവേണമെങ്കിൽ കയ്യാററം ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയുടെ താരതമ്യം രണ്ടുരാജ്യത്തിലും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കരുതു. മലയാളത്തിലും കോയമ്പത്തൂരും ഒരുപറ കുരുമുളകിന്റെ വില ആറുപറ തോരപ്പരിപ്പാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നും ഇവിടേക്കു തോരപ്പരിപ്പുകൊണ്ടുവരികയും ഇവിടുന്ന് അങ്ങോട്ട് കുരുമുളകുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഇരുകക്ഷികൾക്കും ലാഭമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരുപറ മുളകിന്റെ വില ഇവിടെ ആറുപറ പരിപ്പും കോയമ്പത്തൂർ എട്ടുപറപ്പരിപ്പുമാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂർക്കാർക്കു ആറരപ്പറപ്പരിപ്പു മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു ഒരുപറ കുരുമുളകു വാങ്ങിയാലും തരക്കേടില്ല. ആറരപ്പറപ്പരിപ്പു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഒരുപറ കുരുമുളകു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള കൂലി ഒരുപറ പരിപ്പിന്റെ വിലയാണെങ്കിൽ ഈ കയ്യാററംകൊണ്ടു രണ്ടുകക്ഷികൾക്കും അരപ്പറപ്പരിപ്പിന്റെ വിലയോളമുള്ള ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

വിലയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാനുള്ളകാരണം കുരുമുളകു കൃഷിക്കു മലയാളത്തിലും പരിപ്പുകൃഷിക്കു കോയമ്പത്തൂരുമുള്ള പ്രത്യേകസൌകൎയ്യമാകുന്നു. കോയമ്പത്തൂർക്കാർ ഒരുപറ മുളകിനു ആറരപ്പറപ്പരിപ്പുകൊടുപ്പാൻ തയാറാണെന്നു കാണു

മ്പോൾ മലയാളത്തിലെ പരിപ്പുകൃഷിക്കാർ അതുവെടിഞ്ഞു കുരുമുളകു ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതുപോലെതന്നെ ഏഴു പ്പുറപ്പരിപ്പിനു കുരുപൊരകുരുമുളകു കിട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ കോയമ്പത്തൂരും മുളകുകൃഷിക്കാർ അതുവെടിഞ്ഞു പരിപ്പുകൃഷിക്കു ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്നു് ഓരോരാജ്യത്തിൽ സൌകൎയ്യമധികമുള്ളതിനാൽ പരിപ്പും മുളകും രണ്ടുരാജ്യത്തും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിലധികം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നതാണല്ലൊ.

ലാഭമില്ലാതെ ആരും കച്ചവടത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നു മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ലാഭം എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണു്. പാണ്ടിയിൽ നിന്നു് ആദ്യം ഈ ദിക്കുകളിൽ പാവുകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ആദ്യമായി പുതു ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുവരുന്നവൎക്കു അധിക ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ലാഭം കാണുമ്പോൾ വളരെ ആളുകൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടുവന്നുതുടങ്ങും. ഉൽപാദനം അധികമാകുംതോറും വില കുറഞ്ഞുവരുമെന്നു മുൻപേ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടു വരുന്നതിനാലുള്ള ലാഭം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങും. ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ളതിലധികം ആ ചരക്കുകൊണ്ടുവന്നാൽ അശേഷം ലാഭമില്ലാതെ ആകുന്നതുകൊണ്ടു വരവിനു ഒരു അതിരില്ലാതെ വരാൻ പാടില്ലാ. എത്രത്തോളം ചുരുങ്ങിയ ലാഭംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാമോ ആ ലാഭമാകുന്നു വരവിന്റെ അതിരു. ആ ലാഭമെന്തായിരിക്കും? അതു കച്ചവടത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന ധനം ഉറപ്പുവാങ്ങി പലിശെക്കു കൊടുത്താൽ കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ കുറയാൻ പാടില്ലല്ലൊ. പിന്നെ പലിശെക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പണത്തിനു ഉറപ്പു അധികമുള്ളതിൽ കച്ചവടത്തിലെ നഷ്ടസംഭാവ്യതയുടെ അവസ്ഥെക്കു തക്കതായി ഒരു പ്രതിഫലവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാലുള്ള കൂലിയുമാണു്. കച്ചവടക്കാരുടെ ലാഭത്തിന്റെ അതിരു അതിലധികമായി എത്രയെങ്കിലും കിട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിൽ കുറഞ്ഞാൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നതല്ല.

ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു പുറത്തെക്കു പോകുന്ന ചരക്കുകളുടേയും അവിടേക്കു വരുന്ന ചരക്കുകളുടേയും വില ശരിയായിരിക്കും. ചില കാലങ്ങളിൽ ഒന്നു അധികമായി എന്നുവരാം എന്നാൽ ക്രമേണ രണ്ടും ശരിയായിവരുന്നതാണു്. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഈ രാജ്യ

ങ്ങൾക്ക് മററു ഘടകങ്ങളും രാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടമില്ലെങ്കിലും ഇ വിടുത്തെ. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽനിന്ന തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക പോകുന്നതിനെക്കാൾ അധികം ചരക്ക തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന കൊച്ചിയിലേക്ക ചില കാലങ്ങളിൽ വന്നേക്കാം. അങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ചരക്ക കൈമാറാം കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിന്റെ വില നാണ്യമായിത്തന്നെ കൊച്ചിയിൽനിന്ന തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക പോകും. അപ്പോൾ നാണ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വൎദ്ധിക്കുകയും കൊച്ചിയിൽ നാണ്യം കുറയുകയും ചെയ്യും. മററു സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാണ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്തോറും വില കുറയുകയും കുറയുന്തോറും വില വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നാണ്യത്തിന്റെ വില കുറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഉറുപ്പികക്കു കിട്ടിയിരുന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്ന ഒന്നര ഉറുപ്പികയോ രണ്ടോ കൊടുക്കേണ്ടിവരും. കൊച്ചിയിൽ നേരെമറിച്ചും ആവും. അപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു സാധനങ്ങളെ കൊച്ചിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നത് നഷ്ടമായും കൊച്ചിയിൽനിന്ന അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതു അതിലാഭമായും തീരുകയും അതിനാൽ കൊച്ചിയിൽനിന്ന ചരക്കുകളുടെ പോക്ക കൂടുകയും തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് വരവു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ പോക്കുവരവുകൾ ശരിയായിത്തീരും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുനിന്ന കച്ചവടക്കാർ പണമധികമായി അന്യരാജ്യത്തേക്ക കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാൽ ഇവിടെ ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നു എന്നു നാം സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതു ഒരു തെററായ ആവലാധിയാണെന്നു മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഒരു നാട്ടിൽനിന്നു ഉറുപ്പിക പോകുന്നതു കൊണ്ടു അവിടെ ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മറുനാട്ടുകാരെപ്പോലെ പ്രയത്നംചെയ്യാതെയാകുമ്പോഴാണ് ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിക്കുന്നത്. ശുദ്ധ മലയാളികൾ മററു ജാതിക്കാരെപ്പോലെ പരിശ്രമശീലന്മാരല്ലെന്ന് നമുക്ക് അനുഭവമല്ലേ? ഈ പരിശ്രമശൂന്യതയാകുന്നു മലയാളികളുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ദിവസംതോറും ക്ഷയിപ്പിച്ചുവരുന്നതു. ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളെയെല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഈ പറഞ്ഞതു യഥാൎത്ഥമാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി